

Giới thiệu Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đăng

Thể Loại : Xuyên Không, Cổ Đại,Nữ Cường, Huyền Huyền, Phúc Hắc, Hài, Sủng

Tại thế giới hiện đại Song Sinh Linh nổi tiếng là một sát thủ trong đội quân tình báo nổi tiếng nhất Trung Hoa. Trong một lần làm nhiệm vụ cô đã hợp tác cùng Châu Yến Tử Đăng của đội thám tử cục bộ trung ương và từ đó hai người trở thành chị em bạn dì độc toàn thân.

Đến thời khắc quan trọng nhất của cuộc đời họ là đêm đám cưới thì xuất hiện một tên khủng bố đã khiến cho "hai cô dâu bỏ trốn". Khi họ bị đuổi tới một khu rừng đã sượt chân ngã xuống hồ rồng. Ngay lúc đó bầu trời xuất hiện một ánh sáng màu đỏ chiếu xuống hồ và hút hai người vào bên trong..

"Ê... Tên vương gia khốn dân nguoi có thả ta về lấy chồng không " - Giọng nói hung dữ của Châu Yến Tử Đăng hùng hổ xách cổ áo nam nhân áo xanh.

"Nàng nói gì khó nghe vậy Yến Tử? Nàng và ta được phụ hoàng ban hôn cưới hỏi đằng hoàng mà..? " - Mạc Hải San nhú mày nhìn nữ tử đang yêu trước mặt đang nói những từ ngữ mà hắn nghe mà khó hiểu.

"Đồ mặt trắng bóc mau thả lão nương ra " - Tiếng hét của Song Sinh Linh.

"Vương phi nàng quả là hư mà để ta hảo hảo dạy bảo lại nàng " - Mạc Nhược Băng trêu đùa với tóc của nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Khúc dạo đầu .

Đạm tảo Nga Mi.

Đào hoa ngọc diện

Đậu khấu niên hoa (1)

Diễm áp quần phương (2)

Diễm mỹ tuyệt luân (3)

Diễm mỹ tuyệt tục (4)

Diện như quan ngọc (5)

Diện tái phù dung (6)

Dương chi bạch ngọc... (7)

Choang..Choang..Bốp...Bốp

“Vương phi, xin người... “

“Vương phi đừng đập nữa “

“Vương phi tha mạng a ~”

Trong phòng kết đầy hoa hi màu đỏ cùng loạt đồ sinh lễ thượng hạng đều bị thẳng cánh mà bay bị đập xuống đất không hề thương tiếc. Và người đập đó không ai khác chính là người mà đám hạ nhân đang quỳ xuống van xin kia - Vương phi.

“Mau thả ta ra... Ta muốn đi ta không muốn ở nơi này... Các nguoi mau tránh đường ra “ - Nữ tử kia hùng hổ mau chóng hét toáng lên rồi chạy ra cửa, nói đúng nàng không muốn ở đây một phút một khắc nào nữa.

“Á... Vương phi. Chạy rồi “

“Mau báo vương gia “

“Vương gia.. Vương gia “

“Àn ~”

Nữ tử mặc lớp ren mỏng áo đỏ cười cười lên thích thú cuối cùng cô cũng thoát ra khỏi chỗ trời oi đất hôi này rồi. Nhưng vừa chưa được mấy giây nhìn đường thì va ngay vào một thân hình vạm vỡ trước mặt khiến nàng càng thêm tức tối.

“Ai dám cản đường. Cút ra cho ta “

“Nàng nói ta hử?”

Giọng nói ấm áp ôn nhu khiến nàng cũng phải ngược lên nhìn một bầu trời đầy sao nha. Lấp lánh bao hết trọn đôi mắt của nàng khiến nàng không khỏi huyết sắc ngược mặt lên cao hơn nữa suýt chút nữa ghẹo cả cổ.

“Ấy ~ da, con cái nhà ai mà dễ thương ngon giai thế này. Ngon nha con yêu!!! “ - Nàng vừa nói không khỏi nuốt nước miếng ừng ực ừng ực khiến nam nhân phía trước méo máo giờ khóc giờ cười.

“Châu Yến Từ Đăng!!! Nàng nói cái gì vậy? Mau về phòng thay đồ cho ta!! Sao lại mặc thế này “ - Hắn nói tức giận bế nàng lên vận công về phòng.

Đến đây hắn liền đưa cho nàng một chiếc áo choàng bông khiến nàng lại nhìn áo rồi chăm chú nhìn hắn.

“Còn nhìn ta gì nữa, mau khoác vô “ - Mạc Hải Sa mặt nóng lên quá.

“Ồ.. Á mau cút ra ngoài cho ta “ - Bấy giờ Châu Yến Từ Đăng mới nhận ra trên người nàng còn duy nhất cái chiếc yếm đào tức giận nhìn hắn.

“Nàng dám đuổi ta? Vương phi nàng to gan lắm đấy dám cả gan đuổi bản vương ra khỏi phòng ta” - Mạc Hải Sa đề nàng xuống giường.

“Ngươi... Tránh ra đừng trách ta động thủ “ - Châu Yến Từ Đăng cắn chặt môi.

Châu Yến Từ Đăng thầm oán trời oán đất tại sao tại sao đang yên đang lành chuẩn bị đám cưới của nàng thì tự nhiên lạc tới nơi khi kho cò gáy này làm một vương phi của tên chết tiệt kia chứ.

Trời ơi còn chồng chưa cưới đang đợi ta... Bố mẹ ta nữa.. Cả bạn bè người thân... Hu hu. Nàng khóc dòng trong lòng mình cố gắng dùng sức đẩy tên điên kia ra.

“Sắc lang, lưu manh, cặn bã khốn kiếp mau thả ta ra. Ta còn phải về lấy chồng” - Châu Yến Từ Đăng dùng móng tay cào chặt vào da thịt hắn cho tới khi chớm máu hắn mới rên nhẹ lừ nàng.

“Châu Yến Từ Đăng nàng nói cái gì vậy nàng và ta được phụ hoàng ban hôn cưới hồi tháng hai. Thế nên bây giờ nàng chính là vương phi của Bát phủ Mạc Hải Sa vương gia ta “ - Mạc Hải Sa nói xong liền không để cho Châu Yến Từ Đăng nói ôm trọn đôi môi anh đào đỏ kia cắn nhai ngấu nghiến.

Và tất nhiên ở đâu đó trong thành Đông Tề Quốc nơi ở của Thập tam vương gia cũng có một vương phi mới vào phủ.

“Ái phi của ta có vẻ là nàng rất thích trèo tường nhỉ? “ - Nam nhân y phục xám khoác hay tay đằng sau lưng nói với nữ tử đang ở trên bờ tường kia.

“Á...”

Rầm

Nữ tử áo vàng giật mình ngã rầm xuống mặt đất còn nam nhân kia vẫn ung dung tự tại không hề tỏ ra chút thương hoa tiếc ngọc nào cả.

“A... Ui đau quá “ - Nàng xuyt xoa chau mày.

“Cũng biết đau hử “ - Hắn hờ hững nói.

“Ngươi... Ngươi không có tính người sao đồ mặt trắng bóc “ - Nàng tức giận chống tay đứng dậy chỉ thẳng tay vào mặt hắn nói.

“Bỏn vương nói với nàng Song Sinh Linh không được gọi ta bằng tên kì quái kia. “ - Mạc Nhược Băng gằn giọng nói.

“Kệ đó. Ta cứ thích nói đó “ - Song Sinh Linh ngênh ngang hống hách nói.

“Nàng.. Thử nói lại coi “ - Mạc Nhược Băng lườm nàng.

“Đồ mặt trắng bóc mau thả lão nương ra “ - Tiếng hét của Song Sinh Linh.

“Vương phi nàng quả là hư mà để ta hảo hảo dạy bảo lại nàng “- Mạc Nhược Băng trêu đùa với tóc của nàng nói.

“Ngươi muốn chi? “ - Song Sinh Linh nắm chặt quyền trong tay tung về phía vai hắn.

Thân thủ nhanh nhẹn như Mạc Ngược Băng cũng không ngờ tới nàng cũng biết võ công liền bị bật ra xa vài thước. Còn Song Sinh Linh nàng vẫn đứng chỗ cũ cười đắc chí nhìn hắn.

“Đúng là tên ảo là mặt trắng mà “

“Nàng... “ - Mạc Ngược Băng phi thân tới định "giáo huấn" nàng thì bị nàng tung chân lên vụt xuống chân.

Hây.. Hây...Hây

Hắn nhảy lên tránh cú vụt đó. Định đánh trả nàng nhưng một giọng nói lại hiện lên khiến hắn ngừng tay lại.

“Người đầu đưa vương phi về phòng “- Mạc Nhược Băng thả lỏng người nói rồi bước đi.

Song Sinh Linh giận dỗi giậm chân mấy cái sau đó nhắm hướng phòng của mình mà đi. Lúc đi ngang qua ngự hoa viên, cô chợt nhìn thấy khóm hoa Tương Tư đã nở.

Trong mắt, sự hờn dỗi liền biến mất chỉ thấy đọng đầy niềm thích thú khôn cùng, cô la lớn:

“A, Tương Tư nở rồi!”

Bước chân nhanh như gió thoảng, chớp mắt cô đã ngồi thụp xuống trước khóm hoa, những ngón tay cẩn thận nâng niu từng cánh hoa mỏng manh, ý cười lan đến tận khóe mắt.

Trong làn gió thoảng thoảng hương hoa, cánh môi Song Sinh Linh vẽ một đường cong mãi nguyện.

**

Xoẹt.

Một tia sáng lướt qua.

Bộp, bộp.

Hai tiếng rơi khô khốc.

Hai cái đầu lâu lăn lóc, mùi máu tanh xộc vào mũi thật ghê rợn.

Cả quán trọ lặng người tưởng chừng cả một cộng đồng ngỗng rơi cũng có thể nghe thấy.

Thời gian đột nhiên ngưng đọng, cho đến khi một người thét toáng lên:

“Á”.

Tiếng thét kinh hãi bật ra lời tất cả trở về thực tại.

Tiếng thét làm vỡ bầu không khí đang bị dồn nén.

Một mảng hỗn loạn, hoang mang, sợ hãi. Kẻ xô, người đẩy chỉ muốn nhanh chóng biến mất khỏi quán trọ.

Một tên tiểu nhị đứng cạnh hai gã ngã vật ra, miệng ú ớ. Phía bên kia, hai áo choàng vàng và đen người đã đi mất từ lúc nào, chỉ thấy nén bạc lạnh lẽo nằm lại trên bàn.

**

(1) Tuổi hoa.

(2) Đẹp điền đảo, lẫn át tất cả.

(3) Xinh đẹp tuyệt trần

(4) Xinh đẹp mà không dung tục.

(5) Diện mạo đẹp như ngọc.

(6) Xinh đẹp hơn hoa sen.

(7) Chỉ sự cao quý, thanh khiết.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Thiên la địa võng đêm tân hôn

Ad: Yến Runa

Beta: Như Song

“Ta muốn hai người tìm hai vật”

“Đó là gì chủ tử?” Nam nhân áo chàm đen và nữ nhân áo chàm vàng cung kính hỏi, y biết ngày này nhất định sẽ đến.

"Sinh Cửu Ngọc và Yến Tiêu Dao "

"Nó ở đâu ạ?"

"Có sự xuất hiện trong Đông Tề Quốc. Trước tiên các người hãy tìm một người ngu dốt nào đó để có thể lợi dụng y "

"Dỗ chủ tử"

Rồi tên hắc y nhân đó cũng biến mất sau làn sương khói đen. Hai tên còn lại cũng phi thân tiến vào kinh thành Đông Tề Quốc trong đêm.

**

"Tổ Đào, Vương gia sao còn chưa tới " - Châu Yến Tử Đăng vén khăn chàm đầu màu đỏ lên nói với nha hoàn bên cạnh.

"Á, tiểu thư cô không được vén khăn lên " - Tổ Đào gấp rút nói.

Tổ Đào là nha hoàn trong phủ Châu bộ thượng thư là nha hoàn theo chân Châu Yến Tử Đăng từ nhỏ. Châu Yến Tử Đăng là nhị tiểu thư của Châu phủ, nói là thiên kim nhị tiểu thư nhưng mà chỉ là con của tiểu thiếp. Bị hành hạ bởi Đại phu nhân và Đại tiểu thư Châu Phương Tử Đăng từ bé.

"Hắn ta lâu vậy, thật tức chết mà ta đang định để hắn muốn động phòng không được chết không xong đây" - Châu Yến Tử Đăng gác một lên giường nói rồi nhìn "thiên la địa võng" đã chuẩn bị trước cửa phòng bên trên sà ngang là chậu nước.

"Tiểu thư, như vậy có vẻ không ổn đâu. Nhờ Lão gia và Đại phu nhân trách phạt thì... " - Tổ Đào ngập ngừng nói run rẩy.

"Kệ đi... Ta không quan tâm " - Nàng xắn ống tay áo lờ xòe lên.

Xoạt ~

Bên ngoài một bóng dáng trường bào vàng đang phi thân tới cửa phòng thì bị thị vệ Kim Phong kẻ kiểm lên cổ chặn lại. Còn đằng sau là Mạc Hải San nhân nhạ đi tới thờ dài.

"Không ngờ là thị vệ phủ Bát đệ đến cả bốn vương cũng không tha nga ~ " - Nam nhân trường bào vàng cười khẩy nói.

"Thật đúng là có sao vương huynh tới đây chỉ để Kim Phong nhà đệ bắt được vậy? " - Mạc Hải San phui phui tay để cho Kim Phong buông kiếm xuống.

"Ta đến cướp nàng ấy " - Mạc Hồng Lăng không khách khí.

"Nàng ấy hiện đã là vương phi của bản vương rồi, huynh không thể cướp nàng ấy thoát khỏi tay đệ được đâu " - Mạc Hải San giễu cợt nói.

"Thứ gì của bản vương thì vẫn mãi của bản vương không thể ai cướp được " - Mạc Hồng Lăng tức giận nã một quyền xang bức tượng đá bên cạnh làm cho nó nổ tung.

Còn bên trong dường như đã nghe được động tĩnh bên ngoài. Châu Yến Tử Đăng thích thú lên giọng nói vọng ra ngoài:

"Chồng ơi... Phu quân vô đây nhanh nào "

Câu nói khiến cho Tổ Đào khó hiểu bất giác hỏi:

"Chồng là cái gì?"

"À! Chồng nghĩa là phu quân đó. Còn từ gì nữa nhờ?" - Nàng giải thích rồi lại nghĩ.

"Tướng công!..." Châu Yến Tử Đăng than thở nhẹ, không đúng, là thanh âm điệu đà, mềm mại phát ra từ bên trong. Mềm mại đến mức chính tay nàng cũng nổi hết da gà da vịt.

Lúc đó, lại thành công khiến Mạc Hải Sa muốn rừ bỏ chuyện ngoài này vừa mới muốn bước chân vào ngưỡng lại. Sau một khắc, hần lại đem bước chân bước ra, đôi mắt tựa hoa đào hiện lên một vòng quái dị.

"Vương phi của bốn vương đang gọi ~ Kim Phong hầu Đại vương huynh nga. Ta đi động phòng đây " - Hần vừa nói vừa để lại nụ cười ma mị.

"Tướng... công, là chàng sao? Tại sao lâu như thế mới đến, thiếp đã chờ rất lâu rồi." - Châu Yến Tử Đăng tiếp tục nũng nịu.

Ông trời a, cái này là nàng xem xét mấy ngày bên ngoài thanh lâu học được.

Chỉ là...

Nàng muốn học máu chết, nàng dám thề với trời, nàng gọi như thế, tuyệt đối không phải đang gọi xuân, cũng tuyệt đối không phải đang quyến rũ hần tới.

Đương nhiên, là có dự định khác.

"Oppa... Honey... Cục cưng... Ông xã... Cún con...Chồng yêu... Tướng công... "

"Nàng gọi Bốn Vương là tướng công?" - Mạc Hải Sa chau lông mày.

"Đúng thế nha. Thành thân cũng xong, người không phải chính là tướng công của ta sao? Hi hi. Nếu ngài không thích gọi tướng công, ta cũng có thể gọi là Bão bối "

"..." Gương mặt mỹ nghệ Mạc Hải Sa biểu hiện hơi cứng đờ.

Bình thường hần luôn luôn mang thần sắc bình tĩnh, nay có chút dấu hiệu khác thường.

"Bão bối, chúng ta rượu giao bôi còn chưa có uống."

Mạc Hải Sa quét qua hai ly rượu nhạt trên bàn, mắt sáng lạnh lùng - "Nàng ra đây đi"

"Không được ta đang đau hết cả chân nè "

"Cứ ra đây "

"Không được mà ta đang vẫn chầm khăn " - Nàng cứng đầu không chịu ra.

"Tổ Đào, người lui ra đi " - Cuối cùng hần phải gọi Tú Đào lui ra.

"Nô tì ạ..." - Tổ Đào giật nảy nhìn Châu Yến Tử Đăng rồi nhìn hần.

"Ủm lui đi " - Hần nói lại lần nữa.

"Dạ vâng. Vương gia " - Tổ Đào lững thững bước qua những sợi chỉ mỏng của "thiên lai địa vãng" của Châu Yến Tử Đăng bày ra.

Khi Tổ Đào đi khỏi hần liền phi thân bay qua những đám chỉ kia rồi dè giữa nàng xuống giường.

Thân thể Châu Yến Tử Đăng cứng đờ.

Chiều cho uống rượu giao bôi cũng không có phát huy tác dụng? Phải thay cái biện pháp khác...

Nàng sau đó, dưới khăn hồng đỏ nâng trán - "Bão bối, hôm nay thân thể không thoải mái. Là phát sốt phát ban, chỉ sợ giúp không được Vương Gia động phòng được mỹ mãn."

"Bốn Vương không ngại."

"Ừm, còn có, trên mặt Yến Tử còn có mụn. Hình như đại phu nói là dị ứng, sợ để phu quân nhìn, ảnh hưởng tình thú của phu quân."

Lại nói không ngại?!

Nếu hần không ngại thì cũng là nàng chú ý được không? Lại nói, nàng cũng đã nói nhiều như vậy, ngay thẳng như vậy, cứ coi như kẻ ngớ ngẩn cũng có thể nghe ra nàng ý gì nha, ý nói là nàng không muốn động phòng!

Thế nhưng hết lần này tới lần khác...

"Biết thay Bồn Vương suy nghĩ như thế, vậy đêm nay Bồn Vương lại càng nên hảo hảo yêu nàng thật tốt mới đúng." Mạc Hải Sa bỗng nhiên trở nên rất kiên nhẫn.

"Hảo hảo yêu?" Châu Yến Tử Đăng khoe miệng giật một cái, hoài nghi mình có phải hay không nghe lầm, nhưng ngẫm nghĩ, lại cứng rắn đem những lời mắng chửi thô tục đến cổ họng nuốt trở về.

Tiếp tục nhẹ giọng thì thầm, gất giọng:

"Nhưng nhưng mà... bà đi của ta tới rồi!!!"

"Bà đi?" - Hấn ngơ ngác.

"À... Là kinh nguyệt "

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Hòa đấu

“Nên là?”

“Nên là, không bằng mời tướng công xang bên hai vị phu nhân ngủ một đêm.”

“Chỗ này là phòng tân hôn của Bồn Vương.”

“Đúng, thực sự là không sai. Nếu ngài không ngại ngủ trên mặt đất, Yến Tử cũng không ngại ngài lưu lại.”

“Tốt.” - Nói xong hấn phi thân đi làm Châu Yến Tử Đăng tức giận nảy lên.

“Tên vương gia khốn nạn người có thả ta về lấy chồng không... A...a...a “ - Châu Yến Tử Đăng vừa la hét chạy ra cửa bị trúng phải "thiên la địa võng" của chính mình bị ngã ra sàn nhà.

“A...ui “

Chưa thêm tiếng động nào liền bị chậu nước trên sà ngang đổ xuống cả người.

“A...a...a”

Sau đó nằm bất tỉnh trên sàn nhà trong tay áo liền rơi ra một túi vải thơm được thêu tinh xảo màu tím.

**

“Kim Phong, người thấy vị vương phi này thế nào?” - Mạc Hải Sa ung dung ngồi viết chữ cất tiếng hỏi.

“Dạ thưa, thuộc hạ thấy vương phi rất là thú vị “ - Kim Phong nói xong ngoảnh ý cười.

“Nàng ta trước ở phủ rất là ôn nhu hiền thực từ sau khi Đại vương gia lấy trưởng tỷ của nàng khiến nàng tự tử rồi bây giờ trở nên thành người quái đản như thế này. Người có nghĩ nàng ta đang đóng kịch để có thể lấy được Đế Cơ của ta giao cho vương huynh không?” - Mạc Hải Sa từ từ dùng bút ngược mắt lên nhìn Kim Phong.

“Cũng không thể khẳng định là không có phán đoán này. Xem ra người đã có chú ý với vương phi rồi ă?” - Kim Phong cung kính.

“Đúng ta sẽ để người xem kịch hay vào sáng mai “ - Mạc Hải Sa rút lời liền vẫy tay ý bảo Kim Phong lui ra.

Kim Phong cúi đầu chào cung kính rồi lui ra luôn.

“Là ai?... Mau ra đây “ - Kim Phong vừa đi Mạc Hải Sa cầm ly trà lên nhâm nhi nói vọng ra cửa.

Thăm nghĩ: Có vẻ như thân thủ của kẻ này không tệ thế nên Kim Phong mới không cảm nhận được ý, đành để Kim Phong lui ra để hấn từ từ xem xét.

Đúng như lời Mạc Hải Sa từ cánh cửa bên ngoài lao vào trong là bóng dáng của hai con người. Một nam nhân áo chàm đen, một nữ nhân áo chàm vàng.

Khí tức của họ tỏa ra trong căn phòng quá ngột ngạt thở.

Nếu như hắn không phải là người luyện võ đến cảnh cao huyền cảnh thì có lẽ cũng bị khí tức kia làm cho *thiên đoãn (1) nghiền mạch mà chết.

“Không hổ danh là Bát vương gia Mạc Hải Sa của Đông Tề Quốc. Có thể mau chóng đoán được ra bọn ta... Thật là khâm phục nha “ - Tên hắc y nhân chùm đầu đen cười lên nói.

“Hừ, chả xin hỏi các người là ai? Sao lại tìm tới phủ bản vương?” - Mạc Hải Sa vẫn nhâm nhi ly trà trong tay nói.

“Chúng ta tới ắt sẽ là có lợi với vương gia. Nên vương gia không cần phải lo lắng. Chúng ta làm một giao dịch được chứ? “ - Tên hắc y nhân kia vẫn giương nụ cười lên nói.

“Chả hay bốn vương có tài cán chi mà khiến các vị tìm được đến phủ đây nga. Còn vụ giao dịch là gì? “ - Mạc Hải Sa ngược ánh mắt sắc bén lên nhìn hắn.

“Đơn giản thôi. Chúng tôi muốn ngài tìm giúp chúng tôi 2 món đồ đổi lại chúng tôi sẽ giúp ngài được ngôi vị hoàng đế “ - Nữ tử áo chùm vàng giơ tay lên nói.

“Đồ gì? “

“Không biết là vương gia đã nghe qua Sinh Cửu Ngọc và Yển Tiêu Dao chưa ạ?”

“Chưa từng? “

“Chỉ cần vương gia hợp tác với bọn ta... Bọn ta sẽ giúp ngài lên ngôi thiên tử “

“Ta không cần “ - Mạc Hải Sa trả lời tự nhiên.

“Vậy thì có lẽ chúng ta không chung hướng rồi vương gia. Đành ngạo mạn. Hãy!!!” - Tên hắc y nhân kia có vẻ tức giận liền tung quyền trường về phía Mạc Hải Sa.

“Tốt thôi, ly trà của ta cũng đang muốn đầu với người “

Phiu Phiu...

Dường ngư sức lực của hai bên cân bằng nhau khiến cho công lực xuyên giảm đáng kể. Tốc độ ánh sáng nhanh chớp có thể chỉ ra cách đánh nhanh - gọn - lẹ của họ.

Hây... Hây.. Hây

Chát... Chát

Choang..

“Vương gia “ - Bỗng bên ngoài tiếng của Kim Phong chạy vọng tới khiến cho cả hai tên y nhân này này đều bỏ cuộc dừng tay nhém một câu:

“Vương gia... Mong sao này chúng ta sẽ gặp nhau trên cửu tuyền. Cáo lui!!!” - Nói xong cả hai vụt biến mất.

“Vương gia, người không sao chứ?” - Kim Phong tức rốc chạy tới.

“Không sao.. Chỉ là bị hai kẻ vô danh làm vỡ cái chén yêu thích “ - Mạc Hải Sa phiến não xòe bàn tay ra chiếc chén đã vỡ vụn.

“Kẻ nào mà to gan với người như vậy?”

“Không biết. Chỉ biết ta có thể đánh hòa nhau mà thôi “ - Mạc Hải Sa thâm trầm nhắm mắt nói.

**

“Bao giờ chúng ta sẽ gặp lại nhau?” - Nữ tử áo đỏ giạt tay áo nam tử hỏi.

“Sẽ tới lúc đó thôi! “ - Nam tử kia liền vỗ nhẹ vào tay nàng an ủi.

“Còn đợi duyên đến bao giờ đây?”

“Duyên tới ắt sẽ có dự thính, nếu không vạn lần vạn kiếp đừng mong chờ gặp lại “

“Là chàng vô tình với ta? Hay là ta vô tâm với chàng khiến chàng bỏ ta mà đi “ - Nữ tử nức nở nói.

“Không phải do ta hay do nàng mà là do duyên số của chúng ta đã tận kiếp này....” - Nam tử nói xong biến mất trong màn đêm đen lạnh.

“Chàng.... Chàng.... A.....a”

Vỡ duyên trời...

Ta mất nhau một đời!!!!

Một đêm ngủ ngon, trời đã sáng choang.

Trên giường nằm sắp bộ dáng không có dự tính tính.

“Tiểu thư, sáng trời rồi, nên tỉnh thôi.” - Tổ Đào nhỏ giọng hô hào.

“Ừm, biết.” - Châu Yến Tử Đẳng trong chăn vọng ra âm thanh.

“Người đã sớm tỉnh?”

“Ừm, theo người vừa vào cửa đến ta liền tỉnh.” Nàng là nằm ỳ ra, lại cũng không biểu thị sẽ ngủ được cùng chỉ lộn chết tựa như, nàng độ miễn cảm cũng không so với Tổ Đào.

“Cái chài lông gà mà tiểu thư dặn em làm đã xong. Nó là gì?”

“Ừm... Bàn chải đánh răng.”

Tổ Đào giật mình, không rõ ràng cho lắm.

“Dùng để làm sạch miệng lúc ngủ dậy và trước khi đi ngủ.” Yến Tử Đẳng trên người đắp chăn nhếch lên, có chút vô lại mà nhìn xem Tổ Đào tròn mắt một cái, nhắc nhở: “A... Tiểu thư bên ngoài có người đang chờ cô.”

(@Song: Từ bây giờ sẽ gọi tắt Châu Yến Tử Đẳng là Yến Tử nha...)

“Ồ, ai thế?”

“Là hai vị phu nhân thị thiếp của vương gia - Hà Phương và Châm Nhi.”

“Tiếp theo?”

“Cô nên ra ngoài để họ thành an.”

“Ồ.”

Đúng thật là những kẻ vô công rồi nghề không có chuyện để làm mà.

Yến Tử Đẳng cùng Tổ Đào theo trong phòng đi ra ngoài, sắc trời đã sáng rõ, đến bên ngoài cửa chờ lấy hai thị thiếp, lúc này chờ đến sớm không kiên nhẫn, có thể lại không tốt biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Nàng đảo mắt một vòng.

Đúng thật là tư diễm nha, nữ nhân thị thiếp cổ đại lại sức phấn son nước hoa lỏng lộn cả lên hắc muồn ám sát nàng mà. Thật đúng là khó người ghê ta ~. Nghĩ xong nàng liền gió chiếc quạt lụa lên đập nhẹ vào cánh mũi.

“Tham kiến Vương Phi tỷ tỷ a...” - Hà Phương và Châm Nhi đồng thanh.

“Không cần đứng, ngồi a, dù sao ta cũng là muồn ngồi xuống.”

Cả hai thấy Yến Tử Đẳng đi vào cửa phòng, đến nghĩ là muồn đứng lên nghênh đón, chỉ là cái mông vừa rồi đi cái ghế, Yến Tử Đẳng vút một câu liền đem nàng động tác cắt đứt, tạm thời cứng lại ở đó.

Sắc mặt một trận khó coi, khế căn môi, vẫn là cho nhện xuống: “Ha ha, cái kia hai muội liền không khách khí, tỷ tỷ cũng ngồi.”

“Nghe nói hai người tìm ta, không biết tìm ta có chuyện gì đây?” Yến Tử Đẳng khẽ mỉm cười, không nhanh không chậm ngồi vào thủ vị, thuận tiện bày ra một bộ để nói chuyện đáng đáp, nửa điểm vênh vào hung hăng đều không từng có.

Đúng là “style “ nữ nhân của tên quái đản kia mà...

**

(1) Ý nói khó thờ.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đãng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Dạy dỗ thị thiếp (1)

"Vương phi nghe nói tỷ rất am hiểu âm luật. Có thể chỉ dạy cho hai muội muội thưởng không a ~" - Châm Nhi mắt long lanh nhìn Yến Tử.

"Đúng đúng. Tỷ tỷ là kỳ nghệ mà. Xin chỉ bảo" - Hà Phương cũng thế mà hứng lòng.

What!!!!

Cái gì???

Âm luật ư? Trời ơi? Yến Tử ta bị rớt nhất là môn âm luật này đó!!! Tại sao có thể.... Đúng là sở thích của vị tiểu thư thân xác này trái ý của ta quá đi.

"Vương phi... Thử đi a ~" - Châm Nhi châm ngòi sai người đem nhạc khí tới.

Là một chiếc đàn tranh và một cây tiêu!

"Đàn ca đi vương phi" - Cả hai đồng thanh giục.

"Ta... Ta nay tâm không khỏe để bữa khác đi" - Yến Tử đỡ cảm nói một mòi.

"Vương phi sao thế nàng không khỏe chỗ nào? Có phải qua chúng ta làm việc quá sức hử?" - Giọng nói giễu cợt của Mạc Hải Sa vang lên bên tai Yến Tử làm nàng không hên mà hóa thẹn phụt nước trà trong miệng ra ho lộ khụ.

Khụ... Khụ...

"Sao đó" - Hấn lại gần đỡ vai nàng nhìn vào tròng mắt đen lầy của nàng nói.

"Ngươi... Ngươi... Đồ bi ối" - Yến Tử lừ mắt hấn gần giọng nói.

"Thôi hảo a ~. Đừng giận ta nàng mà không đàn ca ta nghe ta cứ chọc nàng đó" - Mạc Hải Sa cười đùa chế chọc khéo róc nàng.

"Khôn đàn nga ~" - Yến Tử định giờ tay lên đập hấn ai ngờ bị hấn kéo lấy ngã nhào vào lòng ngực rắn chắc của hấn.

"Hư quá... Hư quá ta... Bồn vương chiều nàng quá rồi" - Mạc Hải Sa đề nàng xuống đùi dùng lưỡi liếm đôi môi mỏng kia.

"Ưm K...hôn...đần" - Yến Tử cự quậy.

Cả Hà Phương và Châm Nhi đều thấy chướng mắt riêng Tổ Đào thì che hai mắt lại quay đi nhìn thấy Kim Phong đang cười nàng lại đỏ mặt hơn.

Sau một hồi dầy dụa cuối cùng Mạc Hải Sa cũng buông nàng ra. Thích thú với trò chơi mới hấn liền cười cười vuốt tóc rối trên mặt nàng. Yến Tử lại càng nhìn hấn gớm hơn.

"Thấy sao. Muốn tiếp tục" - Mạc Hải Sa thấy Yến Tử vẫn nhìn hấn liền cúi xuống.

"Ấy... A... Vương gia thiếp sai rồi. Ở đây đông người không tiện" - Yến Tử che môi lại nói.

"Vậy là nàng muốn về phòng làm tiếp chuyện dang dở hử? Được ta hảo hảo chiều nàng" - Mạc Hải Sa liền giả bộ nhấc bổng Yến Tử lên.

"Không... Không. Ta đàn ca, được rồi!" - Yến Tử đẩy dụa ôm cổ hấn.

"Được! Mau mang đàn của bồn vương qua đây" - Mạc Hải Sa buông hàng xuống vẫy tay cho Kim Phong.

"Dạ. Đàn đây vương gia" - Kim Phong cười tùm dâng hai tay đưa chiếc rương đàn.

"Đây là chiếc đàn của Thái Thượng Hoàng ban cho bồn vương. Nó có tên là Băng Huyết - được làm từ Băng và Lửa rất bền chặt. Nay bồn vương ban nó cho vương phi, thế nên vương phi hãy học đánh. Và hãy giữ cho bồn vương vì nó rất là quan trọng với bồn vương" - Nói tới đây Mạc Hải Sa nhấn mạnh hai chữ "quan trọng" thật rõ nét.

Làm cho hai thị thiếp kia đem lòng ghen tức hóa thẹn không dám thở.

"Ây da... Nào hai muội muội uống trà đi chứ. Chần chừ gì thế sợ bồn vương phi hạ độc thủ hử" - Yến Tử giả vờ tức giận thoát ra khỏi chỗ Mạc Hải Sa.

"Tỷ tỷ/vương phi" Cả hai bọn họ còn muốn nói chuyện.

"Hai vị phu nhân, mời uống trà." Tổ Đào bung lên trên bàn bày biện hai ly trà, liền đưa lên đến, cũng nhàn nhạt cắt ngang lời nói của họ, chỉ vì nàng vừa mới tiếp thu được Yến Tử liếc mắt cho nàng một ám thị.

Cả hai không tiện phát hỏa liền nói:

"Vương gia, vương phi uống trà nga ~."

Mạc Hải Sa khỏe miệng giật một cái, không có nhận, thản nhiên nói: "Cho các người, uống đi."

"Dạ vâng."

"Ừm, hai người cứ uống a, không phải liền là một ly trà đi." - Yến Tử vẻ khỏe cười nói nhìn Mạc Hải Sa đang chăm chú xem nàng muốn giở trò gì.

"Vậy chúng thiếp uống hết nga ~." Hà Phương và Châm Nhi cười một tiếng, trong mắt tránh được một tia đắc ý, ngửa đầu liền đem trong chén trà toàn bộ đều cho uống vào trong bụng đi, nửa giọt không dư thừa.

Yến Tử đợi bọn họ uống trà xong, lúc này mới không nhanh không chậm đem vừa mới chỉ nói đến một nửa còn chưa nói xong nói, tiếp tục nói nữa, bất quá, nàng thực sự khẳng định, nàng thốt ra lời này xong, Hà Phương và Châm Nhi cũng nên phải phải đổi mặt.

"... Dù sao cái trà đó cũng là bã hôm bữa, các người cứ uống đi có lợi nha" - Yến Tử chậm rãi đem tách trà ngọc trên tay hộp một ngụm.

Còn Mạc Hải Sa đang uống trà kia cũng không ngừng mà lên vận công nhỏ đi, sợ bị chê cười. Kim Phong và Tổ Đào không hện mà giữ bụng cười thầm.

Và tất nhiên hai vị phu nhân không dám cử động chút nào...

Hà Phương cả gương mặt tinh xảo mặt đều thanh biển, một thanh một bạc, trong mắt càng là điên cuồng đốt lửa giận. Còn Châm Nhi gương mặt nở hoa tức xì khói đầu.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Dạy dỗ thị thiếp (2)

Trà đó uống vào trong bụng nước trà hận không thể lập tức phun ra, chỉ là... Uống đi vào nước, có thể nhả đi ra không?! Phun ra cũng vô cùng khó coi.

Nhất là khi Mạc Hải Sa đang có mặt tại đây...

"Hai người không ổn chỗ nào sao? Sắc mặt làm sao khó coi như vậy?" Yến Tử hơi ngẩng đầu lên, tròng mắt lo lắng mà nhìn họ, thời gian tính được vừa mới.

"Tỷ tỷ/vương phi là nói đùa sao, trà này không phải mới pha sao?"

Khó trách trà lại lạnh đến như thế.

"Không phải." Yến Tử cười nhạt lắc đầu, có chút làm ma nữ tiềm chất. Thực rõ là một bình qua đêm nước trà vốn là không có gì, nhưng nếu để cho một cái sống an nhàn sung sướng nữ nhân cho uống hết, cái kia tựa hồ liền không phải có thể dùng có hay không sự tình để hình dung, mà là có buồn nôn hay không.

Hà Phương tinh xảo bộ mặt, tức giận đến một trận vận vẹo, hai tay nắm chặt.

"Người đó thật không thoải mái sao? Có muốn hay không ta để Tổ Đào đi mời đại phu tới cho người xem một chút." Yến Tử một mặt lo lắng mà nhìn xem nàng.

"Đúng thế, Tổ Đào mau truyền Kim ngự y cho Hà phu nhân." - Mạc Hải Sa không cười nữa góp vui.

Bỗng nhiên, Hà Phương sắc mặt lại biến đổi, tức giận ẩn đi hết, ôn nhu nói:

"Không cần, Hà Phương đã tạ vương gia vương phi quan tâm."

Lời nói mặc kệ thật giả, Hà Phương liền là muốn tức chết Yến Từ.

"Thần thiếp Châm Nhi cũng xin cáo lui đột nhiên nhớ có hẹn với phụ mẫu sắm đồ lễ bái cho bá bá. Xin cáo lui trước ạ" - Châm Nhi ôm lấy bụng liền vện một ý ra chuồn.

Đáng tiếc, Yến Từ tự nhiên hào phóng cười một tiếng, tựa như nghe không nàng ta nói bên trong khiêu khích ý vị, rất vui mừng nói:

"Nghe hai người nói thế này, ta ngược lại thật ra yên tâm không ít, còn tưởng rằng hai muội muội vừa mới sẽ trách ta đây." Theo nàng ngày đầu tiên bước vào cái này Bát Vương Phủ, nàng liền đã nghe nói Bát Vương Phủ bên trong hai con yêu nữ.

Đúng thật nha ~!

"Thôi. Lui đi" - Dường như Mạc Hải Sa không chịu đường cảnh kia liền đuổi hai nàng ta đi.

"Dạ vâng! Chúng thần thiếp cáo lui a ~" - Hà Phương vac Châm Nhi đồng thanh nói rồi đi luôn sợ rằng ở nó thêm chút nữa bọn họ sẽ chết mất.

Hai bọn họ vừa rồi đi không lâu Yến Từ liền ngả lăn kênh ra đất quay đi quay lại cười ôm bụng.

"Ha... Ha... Há thật là vui quá đi vui quá đi... Ha ha"

Kim Phong, Tô Đào đỏ mặt làm ngơ quay xang hướng khác khi thấy Mạc Hải Sa đang định đến bên giờ trò tiếp vợ vương phi.

"Nào. Bây giờ thì đàn ca cho bọn vương nghe?" - Mạc Hải Sa ôm chầm thân hình Yến Từ đang bò nhoài trên thềm sân.

"Rồi. Rồi không được làm vậy nữa" - Yến Từ run sợ ngồi dậy.

"Đứng lên"

"Ú. Vương gia phải kéo ta dậy cơ" - Yến Từ nhõng nhẽo nói.

"Được. Nững nịu có hiệu quả ta sẽ kéo" - Hắn ngồi xuống ghé cười.

"Ta hát"

"Hát đi"

"Kéo dậy rồi hát cho mà nghe" - Yến Từ lại giờ mấy chiêu trò trong hoa lâu "nháy mắt đưa tình".

"Giữ lời" - Mạc Hải Sa đang tay với lấy hai tay nàng kéo dậy.

Bộp... Bộp

"Ha ha... Lêu lêu lêu" - Yến Từ tinh nghịch kéo cả người Mạc Hải Sa xuống đất nằm còn nàng tung chân sáo chạy nhue bay về phòng.

"Nàng... Dám... Ú..." - Mạc Hải Sa bị kéo lăn lộn trên thềm đất. Y phục đẹp đẽ bị vấy bẩn hết trong lòng tức giận.

"Vỡ duyên trời...

Ta mất nhau một đời!!!!

...." - Yến Từ vừa chạy vừa ngâm vang câu ca này khiến cho Mạc Hải Sa quên tức giận mà đắm đuối nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của Yến Từ.

Là nàng....!!!

**

Nơi tấp nập người qua lại kẻ buôn người bán đó chính là trong kinh thành Đông Tê Quốc to lớn kia. Phi thường náo nhiệt, quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, nhưng khu đất trống phía Đông của kinh thành, trong một trang viên rộng lớn xinh xắn lại vô cùng yên lặng, so với sự ồn ào náo động của kinh thành cách nhau vạn dặm.

Phía trong khu trang viên, tất cả những gia nô đều đang im lặng làm việc, nói chuyện với nhau cũng không dám nói lớn tiếng, chỉ có thể dùng tay ra hiệu. Giống như là một tiếng thờ cũng làm cho nổ tung chỗ đẩy ra từng mảnh vỡ.

Cũng không có cách nào khác, ai bảo chủ tử ở đây vốn không thích tiếng ồn, ồn ào sẽ ảnh hưởng thậm tệ đến thâm tâm của hắn.

Gia nô trong phủ làm việc cũng lâu nên bọn họ đều biết rõ, chủ tử bình thường hoàn hảo, nhưng không nên để hắn cảm thấy xung quanh quá ồn ào, náo

nhiet nếu không con cuồng phong của hắn sẽ bộc phát.

Chủ tử ở Thập tam vương phủ, bên trong quanh năm yên ắng tới lạ thường, mà nếu nhìn quanh thì thấy bên trong mọi thứ đều bóng loáng sạch sẽ, việc quét dọn lau chùi vô cùng chỉnh tề thanh khiết, cho thấy tính thích sạch sẽ của chủ nhân.

Hậu viện phía sau có một hàng rào gỗ nối đuôi nhau, kéo dài đến một căn đình nhỏ, bên trong đó có một người đang ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Ân nhân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Giờ Ngọ, trời vẫn còn hơi lạnh, làn gió êm dịu lướt nhẹ qua. Làn lay động mái tóc dài đen mịn của người đang ngồi, bộ trường y hoa lệ màu trắng muốt cho thấy thân phận tôn quý của đối phương, cũng đồng thời làm tôn thêm nét tao nhã.

Nhìn thoáng qua, người ta cứ ngỡ đây là một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện thật ra thì y cũng không phải là nữ nhân.

(@Yến: Băng công tử - Băng tiểu thư hắc hắc ☐ ~ help đây là bộ cổ sắc lần đầu Yến viết có gì mọi người góp ý)

Mạc Nhược Băng, là chủ nhân của khu trang viên rộng lớn này, đôi mắt xinh đẹp lóe lên những tia sáng lấp lánh như ánh sao.

Đang bất động nhìn chăm chú chăm chăm về phương xa cũng không nhúc nhích, không có ai đoán được hắn giờ phút này trong lòng hắn đang suy nghĩ gì?

(@Yến: Cái tên đủ hiểu sự tàn khốc máu lạnh...)

Từ khoe mắt hắn đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một bóng hình đang nhanh chóng di chuyển về hướng hắn, hắn bất động chuyển mình đứng lên, tìm chỗ nấp.

Cuối cùng vẫn chậm một bước.

"Vương gia, người nên ăn một chút gì....."

Gia nô cho Thập tam vương phủ đệ là Tuyền Nương một lão thân trông như khoảng năm mươi tuổi, không ngừng đi theo bóng dáng xinh đẹp đang xoay người bỏ chạy đảo vòng trước mắt.

(@Yến: là má Tuyền Uri của Song đấy -.-)

Mà bà bất quá cũng chỉ là một nữ nhân xinh đẹp trên đôi mươi tuổi mà thôi.

Bình thường Vương gia cũng đã rất kén chọn, mà mấy ngày nay càng không biết là vì chuyện gì, thức ăn chỉ ăn rất ít, chẳng những thế mà hầu như không thèm đụng đến.

"Không ăn."

Nghe được hai chữ hắn bỏ lại một cách vô tình này, vốn là đang theo đuôi ở phía sau, sắc mặt Tuyền Nương lập tức trắng xanh, đôi môi run rẩy đầy bi thương.

"Ngài..... Ngài..... Ngài nói cái gì?"

Nhìn thấy dáng vẻ bị đá kích của bà sắp ăn vạ, Mạc Nhược Băng không nhịn được len lén thở dài, sau đó thu hồi vẻ mặt lạnh nhạt, đổi thành vẻ mặt mỉm cười, xoay người đối mặt với nữ phụ đã chăm sóc hắn từ nhỏ.

Mặc dù bà rất hay nhiều chuyện cần nhần, nhưng sự quan tâm của bà đối với hắn cũng là chân thành tuyệt đối.

Hắn lại không có loại quan tâm chân thành này rất nhiều, cho nên chỉ cần có ai thể bên người xuất hiện một chút xú, hắn sẽ càng thêm quý trọng.

"Tuyền Nương, không phải là vấn đề của bà." - Hắn không biết vấn đề gì sao cho bà hiểu nên lại thở dài.

"Có phải là người mới tới nấu không hợp khẩu vị của ngài hay không? Hay là ngài mắc bệnh? Hay là luyện võ cước quá mệt mỏi? Hoàng thượng ngài ấy cũng thật là, sao lại thích giao chiến sự, lúc nào cũng xem ngài giống như tiền nhân trên trời giáng xuống, ngay cả ăn ngủ cũng không cần sao! Đùng là làm

khó ngại mà"- Tuyền Nương nổi giận bất bình, nổi giận thay cho Mạc Nhược Băng.

"Hoàng thượng không phải cũng đã hạ thánh chỉ rồi đó thôi, ngài cũng không cần bận rộn nữa."- Tuyền Nương còn bưng cái chén trong tay, thức ăn đáng thương cũng sắp nguội lạnh hết rồi mà, người nào đó vẫn chưa có người nào muốn chạm đến.

"Phụ hoàng chỉ nói là ta không thể vô cớ, đâu có chưa nói là ta không thể tạo quyền âm hưởng. Còn chuyện chiến sự là ta đương nhiên phải đảm nhiệm rồi." - Gần đây hắn luôn luôn có một loại linh cảm giống như, một luồng âm khí sắp xuất hiện, hắn muốn nắm bắt nhưng vẫn rồi lại không bắt được.

Vô cớ không phải là thú vui chủ yếu của hắn, lại càng sẽ không phải là chỗ phát tài của hắn.

Mà là tạo quyền âm khí ra một khúc nhạc hay và cảm động đây mới chính là tài nguyên thật tốt để hắn kiếm tiền, cũng là thú vui của hắn.

Tuyền Nương bây giờ thật không hiểu, những thứ hình thù kì quái phát ra âm thanh kia lại có thể phát biến ra âm luật tuyệt vời, thật là quá mức kì lạ!

Thậm chí ánh mắt của bà đối với người nam nhân đang đứng trước mặt bà đây cũng tăng thêm một phần niềm bội phục cùng tôn kính.

Mặc dù bề ngoài của hắn cũng đúng là sẽ đưa đem tới rất nhiều người lời phê bình hoặc cùng ái mộ nhàm chán. Nhưng chỉ cần những ai có quen biết với hắn điều biết rằng, bên trong vẻ đẹp hoàn mỹ kia, là một tài năng thiên phú.

Thấy Tuyền Nương lo lắng như vậy, nhưng mình lại thật sự ăn không vô, Mạc Nhược Băng không thể làm gì khác hơn là thuận miệng bịa chuyện ra một thứ thức ăn mình muốn ăn, trì hoãn thêm thời gian và, phân tán lực chú ý của bà, ít nhất là không muốn bà hiện tại phiền hắn thêm.

"Bánh chay."

"Hử?" - Tuyền Nương nghe không có nghe rõ.

"Ta muốn vương phi mới làm bánh chay cho ta ăn."

Đừng nói bảo là muốn ăn bánh chay, chỉ cần hắn muốn Tuyền Nương bà cũng sẽ làm được cho hắn ăn no. Vấn đề là không rõ vị vương phi mới vào phủ mà thích trèo tường kia có biết làm không nữa?

"Được, được, được, Tuyền Nương lập tức đi làm, ngài ngoan ngoãn chờ."

"Ừm." - Nói xong, hắn còn vẽ ra nụ cười xinh đẹp sắc sảo, nụ cười này là chiêu bài như thế đủ để làm hắn lấy có được tất cả những gì hắn muốn——

Gần như tất cả.

Với sự hiểu biết của hắn về vị vương phi mới Song Sinh Linh. Thì dường như ngoài cách suốt ngày ngoài công việc trèo tường thì mấy việc này là không thể làm được.

Như vậy chắc là cũng có thể thanh tịnh một khắc, hắn cũng có thể bắt đầu công việc.

Một lúc sau, Tuyền Nương lại đã chạy về tới, trong tay còn lôi kéo một cô nương xinh xắn nhưng xa lạ. Và vị vương phi mới nhanh chóng chạy về hướng hắn.

"Bánh chay tới."

Nhất thời, Song Sinh Linh cứ bị kéo tới, cùng hắn mặt đối mặt như vậy. Nếu không phải là hắn kịp thời vươn tay giữ vào cái trán của nàng, chỉ sợ nàng cũng sẽ bị Tuyền Nương đem đem quăng cả thân thể nàng quăng lên người của hắn.

(@Yến: Quăng ta cái boong)

"Không phải là muốn ta ăn nàng ấy chứ?"

"Ta....."- Song Sinh Linh ấp úng, bởi vì nếu không phải vì giao ước nhờ Tuyền Nương tìm đồ thì có lẽ nàng sẽ không phải chịu nhục mà làm bánh lấy lòng hắn.

Hơn nữa tại sao có thể cùng soái ca chạm vào gần như vậy?

Thật là vô phép.

Nàng tự cười thầm với vẻ đẹp của hắn gần sát mắt.

(@Yến: độ máu trai đang lên @.@)

"Honey! Nay chàng thật là xinh gái nhia" - Song Sinh Linh bị hớp hồn trước dung nhan hắn nói.

Không khí đột nhiên hơi bị cứng đờ, sắc mặt Tuyền Nương lập tức huyết sắc. Bà liếc nam nhân bên cạnh một cái, lo lắng sợ vị vương phi này đã phạm một sai lầm lớn chết người, còn không biết chết sống mà ngây thơ nói như thế.

Trong phủ người nào mà không biết những chữ xinh gái, xinh đẹp tuyệt sắc, mê người những thứ đó đều dùng để chỉ ở trên người một nữ nhân, nhất định không được phép xuất hiện nói ra trong phủ nếu Mạc Nhược Băng nghe thấy, thì chính là.....

"Mang xuống đánh mười đại bản." - Mạc Nhược Băng lạnh lùng ra lệnh.

"Vương gia định đánh vương phi??" - Tuyền Nương thét lên khiến Song Sinh Linh cũng giật mình không kém sợ sệt nhìn hấn.

"Ý ta nói là đánh tên nô tài kia không biết nhắc vương phi câu từ lễ giáo trong phủ" - Hấn cười cười rồi chỉ ra cửa nơi a hoàn của Song Sinh Linh đang đập đầu xin tha mạng.

(@Yên: Tội cho cô gái đó *khóc dòng*)

"Vương gia, nàng cũng là người mới làm trong phủ, không hiểu gia quy này." - Tuyền Nương vội vã muốn thay cô nương nhỏ cầu xin tha thứ.

"Vây cũng tốt!"

Hai người vừa nghe đến những lời này, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Còn Song Sinh Linh vẫn thản nhiên ngồi uống trà.

"Đánh hai mươi đại bản." - Mặt hấn lại không có chút biểu tình cảm ra lệnh khi thấy Song Sinh Linh thờ ơ.

(@Yên Hà: Đừng huhu)

Yên Hà cùng Tuyền Nương không khỏi hung hăng hít mạnh một ngụm khí lạnh.

"Vương gia....."

Tuyền Nương lại muốn mở miệng, lại bị một bàn tay nhỏ kéo lấy tay áo, quay đầu nhìn lại thì, phát hiện Yên Hà đang khẽ lắc đầu với bà.

"Di nương, tại là ta không lễ phép trước. Dù sao ngài ấy cũng là ân nhân cứu mạng nhà của chúng tôi, đánh mông vài cái cũng không sao đâu."

"Ta đã cứu cả nhà nàng lúc nào?"

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Hạ Độc Thủ

Tâm tình Yên Hà lập tức kích động báo cáo:

"Nói tới chỗ việc này, thật sự vô cùng cảm tạ Thập tam vương gia. Lúc trước cha ta bị người bôi nhọ, nói ông ấy tham ô. Đây là kẻ thù của cha ta vu oan giả họa, vu cha ta phạm vào tội chết, không hiểu vì sao lại truyền đến tai của hoàng thượng. Hoàng thượng muốn đem cha ta ra chém đầu, nhưng tại sao hoàng thượng không cẩn thận điều tra rõ, liền đem phán tội cha ta rồi? Ngài nói như vậy có phải là rất quá đáng hay không....."

"Nói vào trọng tâm" - Đầu hấn cũng không thèm ngẩng lên, mắt cứ nhìn chăm chú vào đồng giấy ngỗng ngang trên bàn, giống như bên trong đó có chứa báu vật gì vô giá lắm vậy.

"Sau đó bởi vì một câu nói ngài, chẳng những rửa sạch oan khuất của cha ta, cũng tránh cho cả nhà chúng ta bị rơi vào thảm cảnh tịch biên gia sản, xử trảm cả nhà."

"Hử? Ta có nói cái gì?"

"Ngài nói cùng với hoàng thượng, muốn biết một người có phải là quan phụ mẫu tốt hay không, hãy hỏi người dân chúng của nơi đó là rõ ràng nhất, vì vậy hoàng thượng đã cho người âm thầm điều tra, mới tin tưởng cha ta là trong sạch, ông ấy là vị quan tốt, mọi việc đều cũng vì dân chúng, suy nghĩ vì dân chúng....."

"Thì ra là người ta đến lấy thân báo đáp nga ~ Lão nương ta cũng đi đây không khéo nhằm phá vỡ đứt lia duyên ương. Điều đó rất là phải tội tổ tông..." - Song Sinh Linh không thẹn đứng dậy phủi mông thản nhiên nói.

Đoàng...

Còn đối với Mạc Nhựt Băng đó chính là tiếng sét ngang tai phá vỡ mặt trời sáng lóa trong mắt hắn.

Tuyền Nương thì kéo nhẹ tay áo vương phi.

"Tốt lắm, vậy ta biết mình quá nhiều chuyện. Còn nàng ở lại cho ta " - Mạc Nhựt Băng cũng không thèm ngẩng đầu lên nói, tay vẫn còn ở trên giấy động vài nét bút chăm giọng nói.

"A?" - Yên Hà không hiểu rõ lắm ẩn ý bên trong lòng hắn, gò má tái nhợt hoang mang, bối rối, thoát nhìn rất giống là như một thỏ con bị lạc đường.

"Mau cắt, ta bề bộn nhiều việc, không rảnh nghe nàng nói nhảm."

"Nhưng mà....." - Yên Hà cầm bánh chay trong tay đặt vào ở trong tay của hắn.

Mạc Nhựt Băng sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn nàng chăm chăm, lạnh lùng muốn gọi kêu nàng lấy ra, lại thấy đôi mắt sáng như trăng rằm như biết cười của nàng, trên mặt còn treo hai lúm đồng tiền khá ái.

"Đại ân nhân, đây là túi bánh chay ta tự tay làm, ngài hãy nhận đi! Ăn thật ngon nha! Và xin ngài không nên tức giận, bởi vì dáng dấp của ngài quá xinh đẹp, nên vừa rồi ta mới thất lễ như vậy. Ta vẫn luôn cho rằng đại tỷ nhà ta là đẹp nhất, không nghĩ tới ngài so với tỷ còn xinh đẹp hơn vài ngàn lần. Bất kể như thế nào, ngài vẫn là đại ân nhân cả đời của nhà chúng tôi, hôm nay thật hân hạnh được gặp ngài. Ta cũng không quấy rầy ngài nữa, ngài nhớ ăn bánh nhé! Tự tay ta gói đấy!"

Yên Hà dùng đầu ngón tay nhỏ nhỏ chỉ chỉ vào mình.

Làm thì cần gì nhấn mạnh như vậy?

Chẳng lẽ ăn ngon đến mức sẽ cắn roi đầu lưỡi sao? Song Sinh Linh rất muốn hỏi ngược lại.

(@Yên: -.- Bắt đầu biết "ghen" rồi)

Nhưng Mạc Nhựt Băng còn không chưa kịp mở miệng, Yên Hà cũng đã bị Tuyền Nương lôi kéo chạy trốn mất dạng không thấy bóng dáng.

Hừ!

Biết chạy là được rồi, hắn ghét nhất người ta nói hắn đẹp, mới vừa rồi cô nương nhỏ đó nói một tràng dài đã không biết nhắc đến từ đó bao nhiêu lần.

Vốn định ra lệnh đánh mông nàng thêm vài chục trượng nữa, nhưng mà đã chạy mất thôi coi như xong bỏ qua.

Sau gặp tính sổ nợ cũ trả mới hắc!

"Vương phi đứng lại, nàng định chạy đi đâu" - Mạc Nhựt Băng nắm lấy bàn tay của nàng lại.

"Ấy ấy... Vương gia không nên chóng giận ta đi... À tìm Yên Hà để chuẩn bị cho nàng ấy " - Song Sinh Linh ấp a ấp ứng.

"Chuẩn bị gì hử?"

"Chuẩn bị cho Yên Hà vào phủ làm trắc phi chứ còn gì nữa " - Nàng thần nhiên nhún vai tự nhiên nói.

Vào phủ??

Trắc phi???

Nàng thông minh nha!?

Thật đúng là Mạc Nhựt Băng hắn không biết là rước về phủ cái thứ kì quái gì đây? Vương phi của hắn đang kén thê cho hắn?

"Nàng có biết là trong phủ mỗi nàng là đã đủ loạn rồi không? Còn thêm ai nữa có mà ta điên đầu mất " - Mạc Nhựt Băng nắm chặt một quyền trong tay tức giận.

"Người ta đã có lòng đến lấy thân báo đáp thế còn gì. Mau nhận đi để lâu nhanh bị cướp đó " - Song Sinh Linh vẫn bị ba bi bô cái miệng nhí nhảnh nói.

"Song... Sinh... Linh " - Mạc Nhựt Băng găm lên tên nàng.

"A! Ta nhớ ra có việc phải làm cáo từ " - Song Sinh Linh chạy một mạch quẩn xéo.

Xung quanh rất cực an tĩnh, hắn phát hiện đột nhiên nhớ lại khuôn mặt tươi cười mới vừa nhìn thấy kia, trong đầu cũng không tự chủ hiện ra giai điệu, hắn vội vàng nhanh chóng viết xuống.

Viết đến một nửa, hắn sờ sờ bụng, thuận tay cầm lên túi cái bánh chay của tiểu cô nương đó, chăm chú ăn.....

A!!!

Ăn rất ngon.

Hắn rất nhanh đã ăn xong một cái.

Hắn đem tất cả những linh cảm vừa mới xuất hiện khi vừa gặp cô nương đó viết ra xong thành một âm hưởng xong, hài lòng gật đầu một cái.

Trong miệng khẽ ngâm nga khúc nhạc vừa rồi, sau đó cảm thấy bụng giống như không được thoải mái lắm.

"Tuyền..... Tuyền Nương....."- Hắn ôm bụng, cảm thấy trong bụng quặn đau càng lúc càng có khuynh hướng nghiêm trọng.

Đây là tình huống trước nay chưa từng có.

"Tuyền Nương....."- Hắn đau đến chết đi sống lại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ hắn ăn đến đau bụng sao?

Nhưng hắn vừa rồi không có ăn cái gì.....

Khoan!

Ánh mắt của hắn chạy tới đồng lá mới vừa ăn xong, cảm giác được bụng quặn đau càng thêm kịch liệt.

Hạ độc thủ?

Nàng?

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Chủ nợ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Chuyện gì? Chuyện gì?"

Tuyền Nương nghe được chủ tử kêu gọi.

Bà vội vàng buông tất cả hết mọi thứ đang làm trên tay xuống, chạy đến trước mặt Mạc Nhược Băng, lại thấy sắc mặt hắn trắng bệch.

"Bánh chay nó..... có độc."

Nói vừa xong, cả người hắn liền té ở trên người Tuyền Nương, đem bà áp đảo đè trên mặt đất.

"Người đầu..... Cứu mạng a....."

Còn người nào đó đang gơ tay che miệng cười tại một phía góc khuất khuôn viên thốt lên:

"Đáng đời!!"

**

Phanh!

Tiếng đập cửa đáng sợ hù dọa những người bạn nhỏ ở trong phòng, bọn họ vốn là đang nghe Yên Hà kể chuyện.

Không nghĩ tới ngờ lại có người ám sát, tất cả mọi người theo bản năng ôm lấy thân thể mảnh mai của Yên Hà, sợ quá liền đồng thanh khóc thành một đoàn.

"Nàng nói mau, là ai phái nàng tới hại ta?"

Thân ảnh xinh đẹp vừa xuất hiện ở cửa đã nổi giận đùng đùng, miệng lập tức tuôn ra một tràng chỉ trích ác bá, không hề để ý tới người ở bên trong đã bị dọa cho sợ đến phát khóc.

"Vương gia, không nên như vậy....." - Tuyền Nương ở phía sau nhỏ giọng cầu khẩn.

Bà không dám can, bởi vì Vương gia một khi đã nổi giận, bất luận kẻ nào cũng sẽ gặp tai ương.

"Nữ thần tỷ tỷ..... ư.. không phải là....." - Yên Hà ngược lên đón nhận ánh mắt đả đả sát khí.

Yên Hà vội vàng đổi lời nói: "Vương gia, ta không hiểu ngài đang nói gì..... A!"

Đau!

Yên Hà nhìn khuôn mặt trước mắt, rõ ràng là đẹp mê hồn như vậy, bóng dáng mảnh khảnh động lòng người như vậy, nhưng sao là bắt nạt người lại làm đau đớn như này?

Nàng thật rất muốn bảo hấn buông tay, nếu không ngày mai làm sao giúp phụ thân viết công văn?

"Bánh chay mà nàng đưa ta!"

"Ăn ngon không? Ta không có lừa ngài đúng không? Có người còn nói ta có thể đem bánh đi ra ngoài bán, sẽ kiếm được rất nhiều tiền."

"Thế thì tất cả mọi người trong thành sẽ bị nàng hạ độc chết mới đúng chứ!" - Hấn ác bá gầm nhẹ.

"A?"- Cái miệng nhỏ Yên Hà hé mở.

"A cái gì mà a?"

"Ai nói? Bánh chay của tỷ tỷ ta gói, là ăn ngon nhất trong thiên hạ."- Từ nữ hài tử, nam hài tử nho nhỏ mập mập đứng ra, bắt bính thay tỷ tỷ mình.

Mạc Nhược Băng đưa ra một cái người ánh mắt giết người vô tình, lập tức liền thấy những gương mặt beo béo nhỏ xinh xăn đỏ co rúm lại chung một chỗ, oa một tiếng, nhào vào trong ngực Yên Hà.

Nữ hài tử kia vừa khóc, những tiểu hài tử khác cũng cùng nhau khóc lớn hơn, lớn hơn nữa.

"Không cho phép các ngươi khóc." - Hấn ghét nhất tiểu hài tử khóc, mà bây giờ không phải chỉ là một đứa đang khóc, mà là một đống!

(@Yên: ác bá bắt nạt cả trẻ con ==

@Băng: Cả bà nữa mau viết tiếp cho ta nhanh *lườm sắc lạnh*

@Yên: *chạy* được...được)

"Được rồi, được rồi, đừng khóc, các muội, đệ đi tìm mẫu thân đi!"

Nữ hài tử con mập mập nâng khuôn mặt khóc đến đỏ bừng, nghẹn ngào nói:

"Nhưng tỷ tỷ không sợ sao? Nữ nhân quỷ xấu xa này quá hung dữ nha!"

"Nữ nhân quỷ xấu xa....."

(@Yên: haha ☐ *lăn lộn cười *)

Thanh âm của Mạc Nhược Băng lạnh như băng giống như Tula tới từ Địa Ngục, làm mọi người nghe lạnh cả mình.

"Cho người nói lại lần nữa, ta không phải thuộc loại người ăn hiếp trẻ con!"

Giọng nói hấn mang theo uy hiếp, hù chết một đám trẻ con còn chưa dứt sữa, làm cho hiện trường khóc lóc đến càng thêm thảm thiết.

"Ngài không nên hù dọa trẻ con như vậy." - Yên Hà dang tay ra, đứng chắn trước mặt đám trẻ con, giống như gà mẹ đang bảo vệ đàn gà con, mà hấn là con chim ưng đáng sợ.

"Ta thấy ta nên mang mấy bạn nhỏ này đi chơi thì hay hơn."

Tuyền Nương vội vàng chạy đến dẫn mấy tiểu nhi, túm được đứa nào thì túm, dẫn vào bên trong, mấy bé con còn lại cũng ngoan ngoãn chạy theo vào,

bỏ lại một mình Yên Hà đứng đó chiến đấu hăng hái.

"Tốt lắm, bây giờ nàng nên cho ta một lời đáp."

"Vương gia ——"

"Nàng hại ta đau bụng đến mức sắp chết, cho nên nàng phải bắt đền cho ta."- Hấn ngang ngược vô tình cắt ngang khi dứt nàng muốn mở miệng giải thích.

"Tiền sao? Ta..... Ta không có tiền."- Đầu của nàng thấp đến không thể thấp hơn nữa.

"Hừ! Không có ư, cha nàng không phải là Huyện thái gia sao? Đường đường là Huyện thái gia mà lại không có tiền?"- Hấn từng chữ từng câu đều là giống như kẻ đến để đòi nợ.

(@Yên: = nhà giàu rồi còn đi cướp bóc của dân chúng)

"Có..... một chút xiu tiền, nhưng phải bắt đền nhiều?"- Không biết cha có nhớ nghe lời của nàng, tham ô một chút xiu hay không?

(@Yên: Thua.v)

"Hai trăm vạn lượng."

Nàng đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, thiếu chút nữa đụng vào cằm hấn, đôi mắt to của nàng chớp chớp liên tục không ngừng. Nếu bảo rằng cái ghế trước mặt nàng đang nhắc chân bước đi nàng cũng sẽ không ngạc nhiên đến như thế.

"Cái gì? Chẳng qua chỉ đau bụng chút xiu mà thôi, tại sao lại phải bắt đền tổn thất nhiều tiền như vậy?"

"Thân thể của ta là vô giá."

"Sao ngươi lại thích tính toán như vậy?"

"Chuyện này không liên quan gì đến việc tính toán cả!"

Không biết tại sao, nhìn thấy nàng là hấn lại rất muốn ăn hiếp nàng.

(@Yên: đã đảo tên cảm thú *giờ cò *)

Không thể trách hấn, ai bảo nàng lại có đáng về làm người ta muốn bức hiếp trêu chọc đến thế chứ?

"Nhưng ta nghĩ cha ta nhất định không có nhiều tiền như vậy, hơn nữa ngươi có chắc chắn là ăn bánh của ta mới có thể bị như vậy không? Nhưng những người khác ăn rồi cũng không có vấn đề gì mà!"

"Vậy nàng bảo ta thuộc loại người ăn tạp sao?"

Nhìn thấy bộ dáng hấn giống như muốn chém người, nhưng cho dù như thế, đáng về của hấn vẫn không hề suy giảm vẻ đẹp chút nào.

Yên Hà nhìn mặt của hấn, không nhịn, tiếng thở dài ái mộ.

"Nói thật..... Ngươi thật là, thật là đẹp động lòng người nha!" - Nàng quên rằng không thể nói hấn đẹp, nhưng theo trực giác bật thốt lên, chờ khi nàng phản ứng kịp lúc, thì lời đã nói ra khỏi miệng.

"Nàng!"- Hấn giận đến mức sắc mặt cũng xanh mét.

"A! Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không phải cố ý muốn mạo phạm ngài, ta chỉ là nói thật mà thôi."

"Rất tốt, đã như vậy, ta liền lấy chứng cứ thôi."- Hấn lấy từ trong lòng ngực lấy ra một thư xác nhận của đại phu:

"Đơn này đều có con dấu của tất cả đại phu trong thành, nói là ta ngộ độc thức ăn."

Dĩ nhiên trước tiên là hấn đi tìm thần y đại ca của hấn cứu mạng, sau đó mới phái người đi tìm những đại phu này đóng dấu.

"Có lẽ là người ăn bánh rồi, sau đó lại ăn thêm cái gì khác nên mới bị ngộ độc thức ăn——"

Hấn lại cắt đứt phản bác của nàng:

"Đại phu đã nói rõ, xác định là bánh chay gây họa."

"Cho nên....."

"Cho nên nàng phải bắt đền tổn thất ta hai trăm vạn lượng."- Hấn nói xong còn bắt chéo hai tay ở trước ngực, dáng vẻ muốn xem nàng đền thế nào với hấn.

"Nếu như ta không đền nổi thì sao?"- Nàng thật sự rất muốn khóc nha!

Trong nhà một đồng người sắp ăn không đủ no. Không nghĩ tới mình có hảo ý lại còn có thể gây ra một mất đồng vấn đề lớn như vậy, làm sao có thể mở miệng nói chuyện với phụ thân cùng các di nương đây?

"Nếu như nàng không đền nổi, ta liền trực tiếp đi tìm cha nàng đòi vậy."

"Không thể! Không!"- Yên Hà vội vàng nói.

"Không thì nên làm gì?"

"Được rồi! Nếu vậy ta có thể đến làm công để trả nợ được không?"

"Làm công? Ta lại không thiếu nha hoàn."

"Ta biết gói bánh, ta có thể đến nhà gói bánh cho ngài ăn."

"Đề nghị quá dở hơi." - Hấn tuyệt không muốn nhận.

"Nếu không..... Nếu không....."

"Như vậy đi! Liền phạt nàng đến nhà ta giúp ta giặt quần áo, ngày mai phải tới, không cho phép vọng tưởng chạy trốn, nếu không dù đâu đâu, ta nhất định sẽ tìm được nàng."- Dù sao ai dám chọc tới hấn nhất định phải chết.

Nếu không phải là hấn muốn nàng ấy được vui vẻ những ngày buồn tẻ trong phủ thì cũng không rước thêm đồng "sắt vụn" này về rồi.

Ây ra vương phi mới hiểm độc ghê để lấy được bản phổ nhạc của nàng ấy đành phải...

(@Yến: Ác bá =)))

"Án."- Làm sai chuyện sẽ phải đền bù.

Đội đến khi Mạc Nhược Băng giống như một trận cuồng phong cuốn đi. Yên Hà không thể làm gì khác hơn là nước mắt ầng ậng trở lại trong phòng.

Chuẩn bị viết một đồng phong thư sắp xếp thông báo chuyện trong nhà một chút, sau đó chuẩn bị hành lý, ngày hôm sau sẽ dùng sức lực để trả nợ.

Ân ân!

Hai trăm vạn lượng đó nha!

Chỉ sợ nàng làm đến chết cũng không trả nổi.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Thập tam phủ đệ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hôm nay khí trời trong vắt không một gợn mây, trên đường phố vẫn náo nhiệt như cũ.

Bất quá đi ở trong giữa đám người, Yên Hà cũng không làm sao thấy vui nổi, ngay cả hàng xóm láng giềng quen biết cùng nàng chào hỏi, nàng cũng cười có chút miễn cưỡng.

Nhớ tới bộ dáng hung ác phần nộ của nữ thần ca ca hôm qua có thể thấy hấn thật đau bụng đến chịu không nổi!

Nàng thật sự có lỗi mà, rõ ràng là muốn cảm tạ hấn, kết quả ngược lại làm hại hấn thậm hại hơn, dù thế nào nàng cũng nên đến đó để đền bù tổn thất cho hấn.

Cho nên Yên Hà à, mi phải nên tỉnh táo một chút, có lẽ phía trước tràn đầy nặng nề nguy nan hoặc là sóng gió, nhưng mi vẫn không thể trốn tránh.

Không bao lâu sau, nàng đã đến ngoài cửa Thập tam vương phủ, nàng vẫn rất thích những hàng đào xinh đẹp đứng thành hàng dọc rất nghiêm chỉnh.

Bên ngoài kia, nàng cảm thấy xinh đẹp vô cùng, trong không khí phảng phất mùi hương ngào ngạt của hoa đào lan tỏa khắp nơi.

Xinh đẹp động lòng người giống như chủ tử của chúng vậy.

Có cơ hội, nàng cũng muốn thử trồng một vài gốc đào trước cửa nhà mình, học đòi theo nhà kẻ có tiền thử xem sao.

Mặc dù cha nàng là một Huyện thái gia, cũng lại là một thanh quan thanh liêm, nhưng mà đặc biệt có sở đào hoa, có tới ba nữ nhân thích một người đàn ông hoàng như cha nàng.

Bất quá cũng không có thể trách các bà ấy được, bởi vì cha nàng thật sự là có đủ anh tuấn. Một quân tử vốn đã rất đáng để cho nữ nhân yêu thích, nếu là người quân tử đó có dáng vóc tuấn tú.

Lại thì đậu Huyện thái gia, thì càng có nhiều nữ nhân thích hơn, ngay cả nữ nhi Yên Hà của ông cũng không thể kiềm lòng mà thích ông đó thôi!

(@Yên: @@ ôi trời loạn rồi

@Yên Hà: hề hề ☐)

Trước khi rời khỏi nhà, nàng viết một đồng phong thư những lời dặn dò, ghi chép cặn kẽ những chuyện trong nhà cần chú ý một chút, hi vọng phụ thân thấy thế sẽ hiểu.

Không có nàng ở bên cạnh chiếu cố, mọi người cũng sẽ vẫn sống thật tốt đúng không?

Khi ra ngoài làm việc một mình, nàng cũng không nói với phụ thân là nàng sẽ đi đến nơi đâu, chỉ nói là có chuyện phải rời đi một chút. Hy vọng phụ thân không cần phải tìm nàng, cũng không cần khẩn trương.

Nàng sẽ dùng tốc độ nhanh chóng nhất để, giải quyết vấn đề của mình thật gọn ghẽ.

"Xin hỏi..... Ta muốn tìm Tuyền Nương, có bà ấy ở đây không?"

Yên Hà nhỏ giọng hỏi đại ca thủ vệ đứng ở cửa, chỉ thấy hần uy phong lẫm lẫm, dáng vẻ giống như thiên binh thần tướng, tin tưởng chắc đủ để người nào đó có ý định đến gần thấy vậy liền chạy xa ngàn dặm!

Nếu như hần có thể ngăn cản nàng không nên vào đám nhiệm chức phận bên trong ấy thì thật tốt biết bao.

Có thể kéo dài được ngày nào thì hay ngày ấy.

"Nàng là ai?"

"Ta là Yên Hà."

"Nàng đi thẳng vào, đi tới tận cùng bên trong, sau đó đi về hướng bên phải, đi thẳng, quẹo trái, đến lần quẹo thứ tư sẽ thấy bà ấy đang ở đó."

Yên Hà rất muốn xin vị đại ca này lặp lại một lần nữa, bất quá nàng rất sợ bị đánh. Vì vậy ngoan ngoãn gật đầu một cái, quyết định đi vào trước đã rồi tìm những người khác hỏi rõ ràng lần nữa.

Ngày hôm qua vội vã đi theo Tuyền Nương đi vào, nàng cũng không có hảo hảo nhớ kỹ nhiều đến bố trí tình huống trong Thập Tam vương phủ. Cho tới bây giờ đi vào sảnh khuôn viên, nàng mới phát hiện bên trong thật là lớn đến mức không thể tin nổi, hơn nữa rất sạch sẽ, rất trang nghiêm.

Không cần phải nói, nhất định là bởi vì chủ tử quân rất nghiêm, cho nên bọn gia nô cũng không dám lười biếng. Nên đem cả khu hoa viên tráng lệ này quét tước sạch sẽ đến mức có thể thấy lấp lánh.

"Chết thật rồi, ta nhất định bận rộn đến chết mất." - Nàng tự lẩm bẩm nói.

Nàng vốn là muốn vào rồi tìm người để hỏi, lại phát hiện bên trong cũng không có người.

Thật kỳ quái á!

Có thể họ ở phía sau hay không?

Nàng lại đi vào bên trong, rốt cục phát hiện có người, nhưng mà đối phương giống như đang chạy trốn chết.

"Xin hỏi....."

"Ta không rảnh." - Đối phương vội vã bỏ lại một câu, liền vượt nhanh qua bên người Yên Hà.

"Ân! Cảm ơn."- Yên Hà nhỏ giọng trả lời, tin rằng đối phương nhất định không hề nghe được.

Nàng ngơ ngác đứng tại chỗ một lát, sau đó dường như nghe thấy có thanh âm hưởng truyền đến, nàng từ từ chuyển bước, hướng nguồn gốc thanh âm đi tới.

Có thanh âm thì nhất định có người.

Quả nhiên, nàng phát hiện có một đám người đang co cụm lại với nhau bên ngoài, hình như là nghe người nào đó kia đang nổi giận.

Khi Yên Hà len vào trong đám người, nghe được thanh âm càng thêm rõ ràng thanh âm, thì ra là đại chủ tử ở Thập tam vương phủ đang nổi giận.

Sáng sớm đã tức giận, nổi giận là chuyện rất không khỏe mạnh, vị Đại thiếu gia này thật là không hiểu được đạo dưỡng sinh nha!

(@Yên: who nên gọi là đàn hay ngọc đây @,@)

"Ai cho phép người chạm đến đồ vật trong phòng này? Các người không biết ta có quy định không thể chạm đến bất cứ thứ gì của ta hay sao?"- Mạc Nhược Băng thật sắp nổi khùng, hần thật vất vả viết ra được khúc nhạc kia, lại bị nữ nhân ngu ngốc kia làm thành giấy vụn thiêu hủy!

"Vương gia, xin tha mạng a! Nô tỳ thật sự không biết....."

A!

Thật đáng thương cho tiểu cô nương! Thoạt nhìn bất quá chắc mới mười ba, mười bốn tuổi, hơn nữa số khổ bị người nhà bán làm nha hoàn. Làm gì có biện pháp đọc sách biết chữ?

Yên Hà tràn đầy đồng tình suy nghĩ đầy cảm thông.

Nhìn thấy những người khác đầu cũng cúi thật thấp, bộ dáng vẻ rất muốn bước lên nói đỡ vài lời nhưng không ai có đủ dũng khí.

Yên Hà cũng rất muốn giúp một tay, nhưng thấy người nam nhân trước mắt này dường như đang rất nổi giận như điên, rất muốn tìm người nào đó chém thành trăm mảnh

Đầu nàng không đủ cứng để đối chọi với hắn ta.

Cho nên lần trong đám người, Yên Hà cũng học người ta cúi đầu thật thấp.

"Vương gia đúng thật là.... ách đều là do Song Sinh Linh làm mà lại đổ vạ người tốt " - Một giọng a hoàn nhỏ tuổi dường như bất bình nói nhỏ.

Yên Hà nghe thấy vậy cũng liền nổi nóng phát hỏa cái người tên Song Sinh Linh kia thật là quá đáng.

"Là do Song Sinh Linh làm chứ có phải là nàng ấy làm đâu" - Giọng nói thét lên về tức giận của Yên Hà làm nàng chợt nhận ra...

Nàng rất nghiêm túc cúi đầu, đột nhiên, nàng cảm giác được không khí bên cạnh có chút khác thường. Tương đối mới mẻ, rộng rãi, nàng hướng bên phải liếc trộm một cái, chỉ thấy được người bên phải cách nàng tới mấy bước khoảng cách.

Mọi người thì lại run rẩy làm cặp thắm thương thay cô gái nhỏ này.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Nàng lại len lén nhìn qua bên phía trái, tình hình cũng giống như thế!

Kỳ quái thật nha!

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Đắc Tội Nữ Chủ Nhân (Hoàn Quyển 1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Yên Hà đang âm thầm buồn bực lúc, ánh mắt đã thấy mặt đất dưới chân mình đã xuất hiện một đôi giày màu xanh xinh đẹp, phía trên còn thêu Phụng Hoàng.

Mang loại giày cao quý này, sợ rằng chỉ có một người.....

"Nàng rốt cục chịu tới rồi!"

Không thể nào? Nàng đã hòa lẩn rất tốt với quần chúng xung quanh mà, sao Đại thiếu gia này còn có thể nhìn một cái đã tìm ra nàng?

Thật là khủng khiếp nha!

Yên Hà chậm rãi ngẩng đầu lên, hướng về phía nhìn nam nhân xinh đẹp trước mắt khẽ cười một tiếng:

"Xin chào!"

"Chào cái gì?" - Mặt hân lạnh như băng gầm nhẹ, rõ ràng đáng vẻ tâm tình không được tốt lắm.

"Ách!"

Nam nhân này thật dữ tợn ác bá quá, sao lúc trước nàng có thể cho rằng hắn ta có dáng dấp giống nữ nhân thì nhất định cũng sẽ rất ôn nhu, nói chuyện nhẹ nhàng, lời nói nhỏ nhẹ.

Thì ra hắn chẳng qua là bề ngoài giống như ôn nhu như mà thôi, bên trong vẫn lại là một gã nam nhân tự cao tự đại, cho mình là đúng.

Yên Hà lẳng lặng tự nhủ ở trong lòng tự nói với mình, ngàn vạn lần không nên chọc giận người nam nhân trước mắt này.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì mình thiếu hắn hai trăm vạn lượng, con nợ không thể đắc tội với chủ nợ.

Bất quá nàng nhìn thấy tiểu cô nương quý gồi bên kia, lòng bàn tay cũng đã sưng đỏ, có thể nhất định vừa mới bị đánh. Mặc dù không phải thuộc loại dùng roi tàn nhẫn quất thẳng toàn thân.

Giống như những nhà giàu khác có tiền khác dùng cách dã man đó để giáo huấn thuộc hạ phạm sai lầm, có đôi khi còn có thể đánh ra chết cả nhân mạng người đấy!

Đây là những vụ án nhỏ nhỏ mà cha nàng thân là Huyện thái gia thường thường xử lý, làm nàng vẫn cảm thấy những nha hoàn hoặc gia đình khi đó thật đáng thương.

Cho nên nhà bọn họ không nuôi nha hoàn, chỉ có một quân ca tạm thời đến giúp một tay, giúp phụ nàng mang những đồ dùng nặng nề, những chuyện khác trong nhà đều do một mình nàng làm.

Dù sao khi cha nàng vẫn chưa thi đậu chức Huyện thái gia, tất cả mọi chuyện trong nhà đều do một tay nàng xử lý.

"Sao nàng lại nói là Song Sinh Linh làm?"

"Ta thấy người đó thật là đáng chết mà làm nà không chịu thừa nhận gì cả. Chả sai chứ còn gì?" - Yên Hà hít một hơi thật sâu.

"Nàng biết người đấy là ai không? Nàng phân xử thử xem, ta xử phạt a hoàn kia như vậy, có phải đáng tội hay không?"

"Chuyện gì?"- Nàng mặc dù vừa mới tới, nhưng vẫn rất cố gắng thử tìm hiểu mọi chuyện.

"Ta cũng đã thông báo, đồ của ta không thể lộn xộn, nhất là những thứ mà tự tay ta viết. Vậy mà, kết quả tên ngu ngốc này cư nhiên đem âm hưởng hay nhất mà ta mới sáng tác đốt sạch, nàng có biết cho dù đem ả ngu ngốc này đốt thành tro cũng không thể thương nỗi cho ta hay không?"

"Nếu như là vật rất quan trọng như thế....."

"Ừm!" - Mạc Nhược Băng chuyên chú gật đầu một cái, mong đợi Yên Hà nói tiếp.

"Thì ngài nên tự mình cất thật kỹ, nếu không những người khác làm sao biết đó là vật quan trọng chứ? Hay nói đúng hơn, nếu tiểu nha hoàn này biết đọc chữ, cũng sẽ không đến nơi này để bị người ta ngược đãi."

Lời của Yên Hà vừa nói xong, mọi người vốn đang cúi đầu thật thấp bèn hơi nâng lên một chút xiu.

Đây là tiểu cô nương này từ nơi nào tới, cư nhiên lại thay tiểu nha hoàn đáng thương kia nói ra lời chánh nghĩa, thật là..... Thực sự...

Không muốn sống nữa sao?

Mọi người lập tức di chuyển cách Yên Hà thật xa, trong ánh mắt tràn đầy tội nghiệp, đồng tình cùng thương hại, trong lòng của mỗi người cũng âm thầm suy nghĩ, sẽ mua đồ đến để bái tế nàng, nàng cứ an tâm đi đi!

(@Yên: Hắc hắc □)

Quả nhiên sắc mặt nam nhân ở trước mắt trầm xuống, giống như là từ loài người tức giận bị biến thành một pho tượng mặt không hề có cảm xúc....

Yên Hà nhìn thấy hắc đường như không tức giận nữa, không nhìn được trong lòng giống như đã trút xuống được một tảng đá lớn, âm thầm tự nhủ: may mắn thay, nam nhân này mặc dù tính khí giống đường như không được tốt lắm, nhưng ít nhất còn có thể nói đạo lý.

"Cho nên ý của nàng là, ta cũng phải chịu một nửa trách nhiệm?" - Khẩu khí của hắn cũng không đặc biệt sắc bén hoặc cao giọng nhấn mạnh, nhưng ngay lập tức có một lực áp bức vô hình làm người ta hoảng sợ muốn nhấc chân bỏ chạy.

"Không không không."

"Không phải sao?"

Cho là nàng rốt cục đã hiểu rõ hắn là không dễ chọc, muốn tạm thời cứu vãn, nào biết nàng càng thêm không biết sống chết, tự đem mình đẩy vào vực sâu không đáy.

"Người cũng phải chịu hơn phân nửa trách nhiệm."

Lời này vừa nói ra, Mạc Nhược Băng lập tức không nói hai lời nắm bả vai mảnh khảnh của Yên Hà, sau đó nhìn Tuyên Nương hàm hồ:

"Tuyên Nương, ta muốn người này sáng sớm mỗi ngày bụng nước rửa chân cho ta."

"A?" - Yên Hà có chút kinh ngạc, nhưng lại nghĩ đến mình là tới nơi này làm công trả nợ, lại thêm bụng nước rửa chân, cũng không sao.

Nhưng Tuyên Nương cùng những người khác miệng lại há thật to, người xem ta, ta xem người, phảng phất như không thể tin được lời nói mình nghe được.

Nước rửa chân?!

Không phải Vương gia luôn luôn ghét nhất bị người ta đụng đến thân thể của hắn sao? Sao lại muốn nữ nhân xa lạ này giúp hắn bụng nước rửa chân?

Ánh mắt của mọi người toàn bộ rơi vào trên người Yên Hà một bộ dạng thấy chết không sờn, trong lòng cũng không khỏi cảm thán, xem ra nữ thần xinh đẹp này đã chọc giận người biến thái nhất trong phủ.....

"Vương gia của ta lại để cho nữ nhân khác động tay động chân ư? "

Một giọng nói dù nhất nhẽ nhàng nhưng cũng đủ ngữ cảnh lạnh lùng không kém Mạc Nhược Băng.

"Vương phi giá đáo! "

"Vương phi cát tường "

Đồng loạt các hạ nhân tấp nập đứng nép xang bên cúi chào thành thực nữ nhân vừa nói. Và tất nhiên vương gia Mạc Nhược Băng cũng chột dạ không kém như kiểu bị vợ bắt quả tang đang vụng trộm.

"Vương phi... Ta... Ta " - Mạc Nhược Băng nói lắp bắp.

Yên Hà thì run lấy bả chân tay biết đến người mình vừa đụng đến không ai khác chính là nữ chủ nhân của nơi này. Thật là thất trách mà trước có gặp nàng ta mà lại quên khuấy mất. Đã đắc tội với vương gia nữ thân tỷ tỷ rồi bây giờ lại tới vương phi này.

Ông trời ơi!

Hu hu ông muốn ta sống sao đây ~ Yên Hà vừa cúi thấp đầu vừa than khóc.

"Người bị cảm ỉu?" - Song Sinh Linh lại sắc âm đối tới.

"Vương phi... Không phải tại nàng ấy..." - Mạc Nhược Băng đứng lên trước Yên Hà che chắn nhìn Song Sinh Linh như đứa trẻ có lỗi.

"Người đứng ra ta đang hỏi nàng ta " - Vẫn khẩu khí như thế mà phát huy giọng nói.

"Nhưng..."

"Người có nói không. Vương gia tránh ra xem nào "

"Vương... Vương phi... Tiểu nữ có tội mong vương phi đại từ đại bi tha mạng " - Yên Hà quỳ xuống van xin khiến cho Song Sinh Linh càng thêm đau

đầu day day thái dương

" Là ta đã lục đồ trong phòng vương gia. Ta có tới mượn tiền của vương gia nhưng thấy người ngủ rồi nên không đánh thức. Thế nên không ai phải bị phạt mọi người lui hết đi " - Song Sinh Linh nói xong liền phất tay gia hiệu cho mọi người lui đi.

Nếu không phải vì nàng cần tiền làm chuyện hệ trọng thì cũng không phải tới nói rõ ràng mạch lạc cho họ hiểu như thế này đâu.

Ây...

Đau đầu quá mất rồi!

"Nàng cần tiền làm gì?" - Mạc Nhược Băng ngờ ngác hỏi.

"Không cần biết! Bao giờ ta có tiền ta trả gấp đôi "

"Ây... Tiền của ta cũng là tiền của nàng mà không cần trả ta " - Mạc Nhược Băng túm lấy vạt áo nàng nhưng lại bị nàng lừ mắt nên buông.

Mạc Nhược Băng liền âm ức về phòng mình nuối tiếc nhìn Yên Hà sắp chịu phạt kia.

Trong lòng thầm nói "Ta sai rồi vương phi hu hu".

"Yên Hà" - Song Sinh Linh nhìn xang nàng ta vẫn đang quỳ.

"Dạ... Dạ có nô tài" - Yên Hà sợ sệt run lấy bẩy.

"Từ bây giờ trở đi người đi theo vương gia giúp vương gia sáng tác âm luật và mọi việc ăn ngủ nghỉ người làm tất. Cấm cãi! Chỉ vậy thôi đừng bắt ta nói lại lần nữa!!! " - Song Sinh Linh nói một tràng dài rồi cùng Tổ Đào bỏ đi mặc kệ Yên Hà có hiểu hay không hiểu.

Ân! Không.

Là chủ tử khó phục vụ nhất, cuộc sống sau này nhất định sẽ là rất gian nan trôi nổi.

(@Yến: quá là gian nan mà -.-)

- Hoàn Quyển 1 : Khúc Đạo Đầu -

(11/9/2017) - Viết tại NB

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Từ Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Chàng và ta bất phủ kiếp chia li - cảnh xuân

Chú ý: Có 1 sự thay đổi nhỏ bắt đầu từ cuối chương 10 quyển 1 a hoàn của Song Sinh Linh sẽ tên là Tổ Đào còn a hoàn của Châu Yến Từ Đãng là Ngọc Mây nha.

"Yên Hà, tỉnh dậy nhanh!"

Yên Hà bị đánh thức, nàng mở đôi mắt vẫn còn mờ mịt vì say ngủ mơ hồ nhìn Tuyền Nương đang đứng trước mắt, cũng vẫn còn buồn ngủ mơ màng trước mắt giống nàng.

"Tuyền Nương, có chuyện gì?"

"Con đừng quên hôm nay, phải đến giúp Vương gia bưng nước rửa chân."

Yên Hà nhìn bên ngoài một chút, trời còn chưa có sáng, rửa chân cái gì?

"Tuyền Nương, để cho con ngủ thêm một chút nữa nha, lát sẽ đi."

Vừa mới đến nơi ở mới, hơn nữa lại là lạ giường, nàng thật vất vả trăn trở mãi mới ngủ được, lúc này mà phải rời giường, thì thật là một chuyện rất thống khổ.

Cho dù oi như bình thường nàng cũng thức dậy rất sớm, nhưng hiện tại giờ mới canh ba mà thôi, có thể là quá sớm một chút hay không?

Tuyền Nương cũng không có biện pháp. Vương gia ban đêm giống như mèo sống về đêm. Vương gia buổi tối không thể ngủ được, thường hay ngủ vào ban ngày, cho nên bây giờ tinh thần hắn còn rất tốt, chờ Yên Hà bụng nước rửa chân cho hắn.

"Vương gia bình thường thoạt nhìn hoàn hảo, nhưng nếu tính bướng bỉnh nổi lên, sẽ làm cho người ta không chịu nổi. Con phải cẩn thận một chút, đừng làm gì chọc hắn tức giận." - Tuyền Nương cẩn thận dặn dò, sợ rằng tiểu cô nương Yên Hà này sẽ phải chịu tổn thương.

"Vâng! ân" - Xoa xoa ánh mắt, Yên Hà miễn cưỡng bò dậy, sau đó nhanh chóng rửa mặt một phen, liền rời phòng tới phòng bếp nấu nước nóng.

Chuẩn bị xong, Yên Hà bụng nước rửa chân nóng hổi đi tới cửa phòng chủ tử, lại phát hiện cửa đã mở ra. Nàng đi vào thì liền, đã nhìn thấy trên mặt Mạc Nhược Băng lộ ra ánh mắt chờ đợi sẽ hảo hảo hành hạ nàng thật nhiều, làm nàng có cảm giác rất không thoải mái.

Chẳng lẽ nam nhân này vì chút chuyện nhỏ đó, liền suốt đêm không ngủ à? Hay là đặc biệt hy sinh giấc ngủ để giận dữ chuyện nhỏ như hạt đậu này?

Có người như thế sao?

Bất quá Yên Hà cho dù có bao nhiêu nghi ngờ cũng không dám ăn nói lung tung nữa, nếu không lại chọc hắn không vui, cuộc sống của nàng nhất định lại càng không tốt hơn.

"Vương gia, nước rửa chân xong rồi." - Nàng bày ra dáng vẻ khéo léo nghe lời, đem nước nóng hổi đặt ở bên chân của hắn.

"Ừm!" - Mạc Nhược Băng đáp nhẹ một tiếng.

Yên Hà cảm giác được có một luồng ánh mắt nóng rực vẫn nhìn chằm chằm nàng, căn bản muốn trốn tránh cũng không được, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngẩng đầu lên đón nhận vẻ mặt không vui của hắn.

"Tiếp tục đi! Nhìn ta làm cái gì?"

Không thể nào? Còn phải muốn nàng giúp hắn cùi giày sao? Nàng cảm thấy hắn nhất định là cố ý, nhưng vẫn nghe lời giúp hắn đem hài cùi xuống, sau đó cầm lên khăn lụa giúp hắn rửa chân.

Lần đầu tiên động tới chân nam nhân, trái tim của Yên Hà nhảy loạn đôn dập, có loại cảm giác nói không ra lời.

"Lần đầu tiên động nam nhân sao?"

Nàng đột nhiên ngẩng phát đầu lên, bật thốt lên:

"Sao biết?"

Trên gương mặt sắc đẹp của hắn mang theo vẻ châm biếm, thông thả nói:

"Bởi vì mặt nàng đỏ giống như mông khi, đâu ai mù mà nhìn không thấy chứ?"

Yên Hà vội vàng cúi đầu nhìn bóng mình trong nước, phát hiện mặt mình thật đúng là hồng đến không thể tin nổi.

"Dĩ nhiên, người ta vẫn còn là tiểu thư thư tú thư phòng! Không phải là loại nữ nhân tùy tiện. Nếu như không phải vì chịu trách nhiệm, ta cũng không cần ủy khuất mình mà ở cái chỗ này giúp ngài rửa chân."

"Bây giờ nàng là đang oán trách ta sao?" - Hắn đột nhiên dùng chân đạp trên vai phải của nàng, nước lập tức thấm xuống bộ y phục trên người của nàng.

"Sao ngài làm như vậy?"

"Dám cãi lời chủ tử sao?"

"Ta..... Ta....." - Nàng muốn lui về phía sau, nếu không một lát nữa ngực của nàng cũng sẽ bị nước thấm ướt. Vừa rồi, bởi vì phải rời giường quá vội vàng, nên nàng quên không mặc áo yếm.

(@Yến: oe oe hóng thím nở nhũ hoa *căng mắt nhìn *

@Yên Hà: ây đừng mà huhu T.T)

Đường như phát hiện nàng có cái gì không đúng, mắt phượng của Mạc Nhược Băng trượt đến ngực của nàng, theo y phục ướt phơi bày ra, cảnh xuân như ẩn như hiện.

Yên Hà cố gắng cúi thân thể xuống, không để cho hắn thấy, hơn nữa còn muốn đem chân của hắn kéo ra, nhưng nàng vẫn chưa kịp cử động, chân trái của hắn vẫn còn ở trong nước ngay lập tức giẫm lên vai trái của nàng, làm cho nước thấm ướt nhiều hơn nữa.

(@Yến: tên này định ăn thật đây...)

Yên Hà không kịp suy nghĩ, găm nhẹ nói:

"Người làm cái gì vậy?"

Hắn không trả lời, chẳng qua là vẫn nhìn chăm chú vào ngực của nàng.

Y phục ướt đầm dấn sát vào da thịt, gò ngực sữa xinh đẹp của thiếu nữ vì vậy nổi lên, trên đỉnh núi có một hạt châu đỏ ửng nổi cộm lên, thoát nhìn hết sức mê động người.

Yên Hà muốn dùng hai tay che kín mình, lại bị hắn nhanh hơn một bước bắt được.

"Người buông ta ra."

"Không muốn." - Cảnh xuân tuyệt vời như vậy làm sao có thể bị che lại?

"Người đừng như vậy, nếu không ta....."

"Vương gia... Vương gia người đâu rồi!" - Tiếng vọng lạnh lạnh của vị vương phi lạnh lùng vọng tới khiến cho cả hai người trong phòng giật nảy mình.

"Á..."

"Bùm"

"Áy za... Ta đến thật không đúng lúc nha" - Song Sinh Linh chứng kiến cảnh tượng này giống như kiểu mấy cảnh trong phim cổ đại.

Màn này lại chính là bà vợ bắt quả tang phu quân mình đang cặp kè gian dâm với nha hoàn. Rồi gọi ra đình ra đánh nha hoàn kia rồi kéo phu quân về sử.

Hầy! Thực sự là cô cũng không hứng thú với thú vui bất gian này của người ta. Ngao mạn mặt dày đóng cửa đi vậy.

Công Việc

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Công việc

"Ta đi đây, vương gia tiếp tục công việc còn đang dang dở đi" - Song Sinh Linh nhém lại một câu không nhìn nữa quay lưng.

"Vương phi, nàng đứng lại cho ta"

"Vương phi. Vương phi không phải như những gì người nhìn đâu" - Yên Hà sợ hãi quỳ xuống đập đầu lấy bầy.

"Nàng tìm ta chúng ta đi" - Mạc Nhược Băng vớt Yên Hà ở lại rồi chạy theo Song Sinh Linh.

"Đứng lại đó" - Song Sinh Linh thanh âm chỉ để cho hai người nghe thấy.

"Nàng giận ta?" - Mạc Nhược Băng về mặt có lỗi kéo tay áo nàng.

"Không nha!"

"Vậy sao nàng không vào?"

"Ta có việc bận đến tìm người mượn đồ"

"Nàng mượn gì? Nói đi"

"Mười nghìn vạn lượng"

"Nàng mượn gì số tiền lớn như vậy?" - Mạc Nhược Băng ngạc nhiên nhìn vị vương phi thích trèo tường bây giờ lại mượn tiền hắn.

"Đừng hỏi! Nhanh có cho ta mượn không? Không ta đi cướp ngân hàng " - Song Sinh Linh giả vờ giận dữ bỏ đi.

"Áy!!! Ta đưa mà nhưng phải tới hàng thương lấy. " - Mạc Nhược Băng nhú mảy.

"Không cần đâu! Chỉ cần đưa ta dấu ấn cửa ngươì " - Thật ra cô cũng không muốn để cho hấn biết việc mà cô đang làm

"Được ta đi lấy "

"À mà còn này! Ta mượn cả Lệnh Bài " - Song Sinh Linh thờ dãi.

"Nàng mượn?"

"Ừ! Không là không ai tin ta là thập tam vương phi của ngươì đó. Bị bắt nạt nữa " - Cô giả bộ đáng thương.

"Ai dám? Kê nào dám " - Mạc Nhược Băng thống giận.

"Thôi được rồi! Đi lấy đi "

"Được"

-Bát Vương phủ-

"Vương gia.... Vương gia đâu rồi... Tên khốn đản "

Choang... Choang...

Bốp... Bốp...

"Vương phi... Vương gia không có trong phủ " - Một nha hoàn rụt rè lên tiếng.

"Chết tiệt!!! Hấn lại đi đâu rồi " - Yến Tử tức giận đập phá mọi đồ quý giá trong thư phòng Mạc Hải Sa.

"Hạ nhân cũng không.. Không rõ. Vương gia đi từ qua không về " - Nha hoàn kia lại nói tiếp.

Tại sao hấn lại không có trong phủ lúc này chứ? Thật là tức chết mà!!! Ta lại để mất món hàng thượng đẳng này rồi.

"Hấn đi với gái!!!! " - Yến Tử hét lên giận dữ phi hết đồ nọ đến đồ kia.

"Vương phi bớt giận " - Đồng loạt hạ nhân cúi đầu ngoài cửa phòng sợ hãi.

"Ta sao mà có thể bớt giận được khi vương gia các ngươì ra ngoài dâm hoa ghẹo nguyệt "

Trời!

Vương gia của chúng ta mặc dù trong phủ trước đã có hai vị phu nhân nhưng không hề đoái hoài đến họ.

Ngày nào cũng trong thư phòng nghỉ rồi ra ngoài nhiều, còn bây giờ thì... Vị vương phi này dường như đã chiếm vị trí rất quan trọng trong tâm vương gia rồi.

"A!!! " - Yến Tử dường như thấy được cái gì đó liền kêu lên.

"Áy là vàng thật nha!!! ngọc Mây đi cầm cái này chắc được bọn tiền rồi " - Cầm cái vật có hình Long phượng màu vàng lên cẩn thử.

"Vương phi cái đó không thể!!!"

"Vương phi đó là đồ của vương gia "

"Vương phi xin ngườì!! "

Tất cả hạ nhân đều gục mặt xuống khóc sụt mướt nả nê. Nhưng Yến Tử lại thản nhiên không phản ứng gì cầm cái như lệnh bài đó trên tay ngắm nghía.

"Các ngươì nên nhớ rõ, ai mới là chủ nhân thực sự! Ta đã vào phủ và được gọi là vương phi của vương gia các ngươì thì có nghĩa đồ của vương gia cũng là của ta. Nói xằng bậy ta phạt " - Nói xong cô cùng Ngọc Mây chạy ra đi mặc mọi hạ nhân vẫn quỳ ở đó.

Ở góc hoa viên có hai bóng ngườì.

"Ồ.. Thì ra vương phi lại là con ngườì hà tiện như vậy. Chủ tử chúng ta có cần báo cho vương gia không ạ? " - A hoàn của ngườì gọi là chủ tử lạnh lẫu lên tiếng.

"Báo chứ... Báo chứ " - Nàng ta cười e thẹn tà mị lấy chiếc quạt phe phẩy.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đãng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 13

-Thập Tam Phủ-

"Vương gia, ăn cơm ạ."

Nam nhân nghe được bên tai truyền đến thanh âm sợ hãi, không nhịn được phát tay một cái:

"Cút."

Những lời như thế Yên Hà tuyệt không ngoài dự tính của Yên Hà sẽ nghe được, trước kia nghe không quen, hiện tại phát hiện chỉ cần không nghiêm túc nghe là được.

Hắn dường như từ sau khi buổi sáng đùa giỡn với nàng, dường như vẫn ngồi ở trước bàn đọc sách cho đến bây giờ, động cũng không động qua không hề nhúc nhích.

Phụ thân nói người sử dụng trí nhớ óc là cực khổ nhất, bởi vì thể lực thì có thể bổ sung rất dễ dàng, nhưng suy nghĩ đầu óc mà bị suy nhược thì cần phải có một thời gian rất lâu mới có thể khôi phục.

Nàng quyết định nhất định phải làm cho hắn ăn đủ no, bởi ăn no rồi mới có thể tiếp tục công việc.

Yên Hà cảm món cháo thịt nấu tĩ mĩ trong tay, lẳng lặng đến bên cạnh Mạc Nhược Băng, sau đó dùng thìa múc một miếng, cũng thổi cho nguội.

Trong lúc này, hắn ngay cả đầu cũng không có hề ngẩng lên, hoàn toàn xem nàng như không khí.

Như vậy tốt hơn.

"Tới đây nào, người cứ tiếp tục bận rộn, mở miệng ra là được rồi." - Nàng dùng ngữ điệu dụ dỗ muối muối không thích ăn cơm của mình, ôn nhu nói.

Chỉ thấy hắn giống như đang rất chuyên tâm suy tư điều gì đó, ngẩng đầu lên liếc nàng một cái, liền há mồm ra, để cho nàng đút từng miếng từng miếng cháo vào.

Bút trong tay chưa hề dừng lại, thìa đưa lên miệng cũng không hề dừng lại.

Vốn định đi vào, Tuyền Nương vừa nhìn thấy, lập tức dừng bước, khiến cho bọn nha hoàn đi theo phía sau bà thiếu chút nữa té bỏ nhào vào người bà.

"Tuyền Nương, sao vậy?" - Tiểu Châu vội vàng bảo vệ cái mâm trong tay, tránh cho thức ăn nghiêng ngã.

"Suyt! Chúng ta đi ra ngoài trước đi!"

"Dạ?"

"Người đang giận ta hay vương phi?" - Yên Hà lại nói.

"Nàng ấy vẫn chưa về?" - Hắn lại ngẩng đầu lên nói.

"Chưa... Vương phi đi từ xế chiều tới giờ đã về đâu?" - Yên Hà nhún vai.

"Rốt cuộc nàng ấy có thể đi đâu chứ?"

Nửa tháng sau, trên quan đạo hai con tuần mã chạy gấp. Đột nhiên một tiếng thét dài, ngựa dừng lại ở một đầu đường, dừng lại hồi lâu.

Một con ngựa trong đó, đột nhiên quay đầu ngựa lại, hướng đường hẻm hai bên vách đá xa xa mà đi, một con ngựa khác theo sát ở phía sau.

Lại đi đến sơn cốc này, cảnh sắc như trước. Hắc đồng từa hồ đang tìm cái gì, vây quanh sơn cốc u tĩnh liếc mắt một cái, thẳng đến khi xác định sơn cốc cũng không những người khác.

Đáy mắt xẹt qua một chút phức tạp, đang muốn quay đầu ngựa lại rồi đi, hắc đồng rồi đột nhiên mở to, xoay người xuống ngựa, chậm rãi hướng đến tầng đá đỏ nơi dòng suối nhỏ.

Một cái tay tuyết trắng mềm mại nằm ở ven dòng suối, theo nước suối róc rách mà đung đưa, thân hình cao lớn đi đến sau tầng đá.

Khi nhìn bóng dáng nằm trên mặt đất, khuôn mặt tuần tú biến động, sững sờ đứng nhìn, thẳng đến khi nữ tử ở phía sau truyền đến tiếng kêu sợ hãi, mới làm hắc đồng nhiên hoàn hồn lại.

Thân mình cao lớn ngồi xổm xuống, bàn tay to chạm đến thân thể mềm mại nhưng lạnh như băng của nàng, ngực chặt cứng đến khó có thể hô hấp.

Ngón tay khẽ run đi tới dưới mũi nàng, một cổ hô hấp như có như không, làm thân mình cao lớn đột nhiên chấn động, hai tay đồng thời nhanh chóng ôm lấy nàng.

Vội vàng từ trong áo lấy ra tặc mệnh đan dứt nàng ăn vào, bàn tay to từ phía sau nàng vận khí.

Thẳng đến khi người trong lòng khí tức tương đối ổn định, hắc lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Đại náo tiệm đồ cổ

Huyền náo trong thành đã làm cho Song Sinh Linh phải nhú mày. Tiệm đồ cổ cũng không phải là chỗ người đến người đi, những nơi như thế này bình thường vẫn luôn tĩnh mịch thanh nhã, vậy mà ở tiệm này, người còn chưa tiến vào đã có thể nghe thấy tiếng động ở bên trong một cách rõ ràng rồi.

Vừa vào cửa, hàng hóa trong tiệm ngược lại được bày biện rực rỡ đủ loại, chủ quầy ăn mặc một thân áo gấm phú quý bức người đang bày ra vẻ mặt khinh miệt nhìn một thiếu niên nam tử mặc trang phục cũ kỹ.

Sắc mặt của nam nhân kia tiêu tụy, vẻ mặt ốm yếu xanh xao giống như người đang có bệnh.

Dung mạo cũng có thể coi là tuần tú lộ ra làn da vàng như nền khô khốc, tuy trường y trên người đã cũ, nhưng lại được giặt giũ vô cùng sạch sẽ, nhìn về phía trên cũng không khiến người ta cảm thấy chán ghét, ngược lại có một chút khí chất nhân nhật của văn nhân.

Lúc này nam nhân kia lại đang mang vẻ mặt xấu hổ và lo lắng, còn có chút thở gấp bứt rứt không yên:

“Chủ quầy, ông xem lại cho kỹ đi. Bức họa phong này quả thật là bút tích của Văn Đế tiền triều mà.”

Chủ quầy làm ra vẻ mặt ghét bỏ, nhìn nam nhân nói:

“Xem bộ dạng nghèo kiệt hủ lậu của ngươi thì tại sao có thể có bút tích thật sự của Văn Đế được chứ? Bức vẽ này rõ ràng là đồ giả! Chi là bọn điểm cũng thu mua đồ nhái, nhìn tranh này của ngươi có vẻ cũng không tệ lắm, cho ngươi một trăm lượng là được.”

Nam nhân tức giận đến nổi mặt đỏ lên:

“Ông... Ông...” Văn Đế là bậc thầy tiền triều, một bộ tranh nếu thật sự là bút tích của ông, cho dù không phải là cực phẩm thì ít nhất cũng phải trị giá hai ngàn lượng, nếu như mang đi bán đấu giá lại còn có thể bán được với giá rất cao.

Vậy mà tên chủ quầy này lại muốn dùng một phần mười giá tiền để mua vật báu gia truyền của nhà hắn. Nếu như không phải là hắn đang thật sự rất cần tiền, thì làm sao có thể cam lòng cứ như vậy mà bán bức họa phong này đi?

“Lẽ nào lại như vậy! Ta không bán nữa!” Nam nhân phẫn nộ cuộn tròn bức họa phong lại, xoay người muốn rời đi.

“Chờ một chút!” Chủ quầy nhìn thấy nam tử muốn rời đi, trong mắt hiện lên một tia âm tàn, hung dữ mà nhìn chằm chằm vào nam tử nói:

“Giá cho ngươi hai trăm lượng là đã cho ngươi mặt mũi lắm rồi! Cái bức họa phong này không phải là ngươi đi ăn trộm về đây chứ? Nói cũng đúng, nhìn bộ dạng nghèo kiệt xác hủ lậu như thế này thì làm sao có thể có được bức họa nổi tiếng như vậy, chúng ta đi quan phủ một chuyến đi.”

“Gặp quan thì gặp quan, chả lẽ ta lại sợ ông? Ông – cái chủ quầy này, mở cửa tiệm ra mà lại có thể không nói đạo lý như thế!” Nam nhân giận dữ nói.

Chủ quầy kia khinh miệt cười: “Đạo lý?”

Ngươi có biết cửa tiệm của chúng ta là của nhà ai không? Nói cho ngươi biết, đây là cửa tiệm của nhà Hầu Gia. Nói quan phủ sẽ tin ta hay là tin một tên nghèo kiệt xác như ngươi ư?”

“Ông... ức hiếp người quá quắt”

“Vị công tử này, bức họa phong này của ngươi, ta muốn. Ba nghìn lượng.” Song Sinh Linh đi vào trong tiệm, nói khẽ.

Hai người vẫn còn đang tranh chấp lập tức dừng lại, sau khi nam nhân kia kịp phản ứng lại, nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp thanh nhã trước mặt, không khỏi nói:

“Ngươi... Ngươi tin tưởng ta sao?”

Thật ra nàng cũng chưa chắc có thể nhìn ra được bức tranh này là thật hay giả, chỉ là nhìn phản ứng của chủ quầy và nam nhân, còn có vẻ áy náy chột lẻo lên trên mặt sư phó giám họa trong quầy thì nàng đã có kết luận. Huống hồ, cho dù tranh này là giả, hôm nay nàng cũng phải mua!

Chủ quầy vừa nhìn thấy vụ làm ăn sắp tới tay lại bị một con tiện tì làm rối, không khỏi giận dữ. Lại nhìn quần áo Song Sinh Linh đang mặc cũng chỉ là sợi tổng hợp, cũng không là quý giá, chắc hẳn không phải là người có xuất thân không thể đắc tội cho nên chỉ âm trầm nói:

“Tiểu cô nương tốt nhất đừng có xen vào việc của người khác.”

Song Sinh Linh quét mắt nhìn hắn một cái, cười nhạt nói: “Vị công tử này không chịu bán cho ngươi, bây giờ muốn bán cho ta. Như thế nào lại bị coi là xen vào việc của người khác?”

Chủ quầy hừ lạnh một tiếng nói: “Hôm nay không muốn bán cũng phải bán! Hầu Gia nhà chúng ta sắp đại thọ ta cũng phải tặng cho ngài”

Song Sinh Linh cười lạnh: “Hay cho cậu không bán cũng phải bán. Vừa vặn, hôm nay bốn cô nương cũng không mua không được. Tổ Đào, trả tiền.”

Tổ Đào lạnh lợi lấy ra hai nghìn lượng ngân phiếu nhét vào tay nam nhân kia, thuận tay lấy bức tranh ra, cười nói:

“Công tử, cho ngươi tiền, ngươi đi nhanh đi.”

Nam nhân do dự nói: “Không được, hai vị cô nương...” Nếu hắn đi rồi, hai vị cô nương kia vẫn còn cầm bức họa thì chỉ sợ sẽ không đi ra được khỏi cái cửa tiệm này.

Mặc dù đúng là mình đang cần dùng tiền gấp nhưng thực sự không thể hại hai vị nữ nhân tốt bụng này được.

“Ta không bán bức tranh này nữa, cô nương đưa nó lại cho ta đi.”

Song Sinh Linh nhận bức tranh từ trong tay Tổ Đào, mở ra xem một chút rồi thoả mãn gật đầu cười nói:

1

“Vừa vặn, bốn cô nương muốn mua bức 'Tì cảnh chốn bồng lai' này để tặng người. Công tử cầm tiền đi là được. Ngược lại ta muốn nhìn xem, dưới chân thiên tử có còn có vương pháp nữa hay không.”

“Đã như vậy, các ngươi đừng có hòng mà đi được!” Chủ quầy uy hiếp nói.

Song Sinh Linh buồn cười nhìn sang hắn: “Chẳng lẽ, ngươi còn dám giết chúng ta hay sao?”

Thần sắc của chủ quầy cứng ngắc, rét lạnh nói:

“Tuy rằng ta không dám giết các ngươi, nhưng lại có thể kéo các ngươi đi quan phủ”

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 15: Hội ngộ

“Hỗn xược! Coi chừng bốn cô nương đập gãy chân chó của các ngươi!” Tổ Đào ngăn ở trước mặt Song Sinh Linh, vượt lên phía trước quát ngã một tên tiểu nhị muốn bắt lấy chủ tử của nàng.

Tổ Đào giận trừng mắt với chủ quầy nói: “Tên cầu nô tài kia, trợn to cái mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho rõ, thấy Lệnh Bài Thập Tam Cương Gia mà không quỳ!”

Mọi người đều dừng lại, sắc mặt của tên chủ quầy kia hơi trắng bệch ra, có chút hoài nghi nhìn Song Sinh Linh: “Ngươi... Ngươi là...”

Song Sinh Linh nhìn hẩn chăm chăm, thản nhiên nói: “Thập Tam Vương Phi.”

“Á!!! Thì ra là Thập Tam Vương Phi?” Chủ quầy thất thanh kêu lên, sắc mặt lập tức khó nhìn hẩn lên.

Bên ngoài cửa một nữ nhân nhúu mày thẳm nói "Thập Tam Vương Phi ư? " liền quay xang nhìn Ngọc Mây.

Ngọc Mây liền tròn mắt:" Đấy chả phải người cướp lô hàng tốt của vương phi sao? "

"Là nàng ta!!! Đi ta muốn coi nàng ta là ai?!" - Nói xong Yến Tử bước nhanh vào trong tiệm.

Song Sinh Linh đưa bức họa phong trong tay cho Tổ Đào, nhìn lướt qua đám tiểu nhị đang vây quanh rồi lạnh giọng nói: “Còn không xéo ra, không muốn làm ở đây nữa phải không?” Mấy cái tiểu nhị uể oải nhìn chủ quầy một chút, rồi lại nhìn chủ quầy, sau đó thối lui qua một bên.

"Khoan đã ta muốn mua bức hoạ phong này" - Giọng nói ôn nhu bá đạo Yến Tử liền nhanh tay giật lấy bức hoạ phong từ tay Tổ Đào.

Song Sinh Linh tức giận thét lên: "Người là ai sao dám cướp đồ của ta!!! "

"Hừ! Còn không mau gọi ta một tiếng Bát tẩu đi còn thét lên làm cái gì nữa" - Yến Tử kéo dẫn lông mày mở tranh ra xem.

"Bát tẩu? Bát vương phi??"

Phản ứng của chủ quầy cũng không chậm, chỉ do dự một chút rồi lại tiến lên cười lạnh nói: “Bát vương phi, người cần gì ạ?”

Nhàn nhả đi một vòng trong tiệm, Yến Tử mới quay đầu lại coi như không nhìn thấy Song Sinh Linh đang nhìn chăm chăm nàng.

"Ta mặc người là Bát vương phi hay Nhị vương phi, mau trả lại đồ cho ta nhanh" - Song Sinh Linh giọng điệu lạnh lùng bước lên một bước.

"Được! Là do người lần trước à không nhiều lần cướp đi đồ tốt của ta giờ ta đòi lại" - Yến Tử nắm chặt bức phong trong tay dần giọng nói.

"Ồ! Thì ra là người kiện đơn hàng nhiều lần đó là người sao đúng là có phúc không được hưởng mà haha " - Song Sinh Linh liền cười sáng khoái càng khiến Yến Tử bốc cháy hơn.

"Động thủ đi" - Yến Tử liền đá chiếc ghế gỗ con trước mặt vào Song Sinh Linh.

Cũng may thân thủ Song Sinh Linh nhanh nhẹn liền chánh đi nhanh chóng nhưng lại cất lên tiếng thét của chủ quầy.

Á á á...

Chiếc ghế nằm gọn vào chân ông ta khiến ông ta nằm lăn xuống đất kêu gào. Thấy Song Sinh Linh né được Yến Tử liền hùng hổ ném tất cả bình cổ trên bàn. Song Sinh Linh vừa né vừa ném trả bằng mấy phong tượng trong tiệm.

Cuộc chiến tranh đừ dội cứ thế mà diễn ra. Chủ quầy và gia nô ngất lên ngất xuống vì đau tim. Tổ Đào và Ngọc Mây ra cách ngăn cản hai vị chủ tử không được liên sai người bao vây tiệm khỏi bị dân chúng nhìn chỉ chỏ.

Cứ thế tin rữ đến tai hai vị vương gia của thành. Tất nhiên là họ phải gấp rút nhanh chóng từ trong cung đang thượng triều về nhanh giải quyết hậu sự của hai nàng vương phi này.

Đến nơi... Bàng hoàng trước cảnh tượng nơi đâu cũng đổ bể. Còn cô vợ của hai người bây giờ đang đến mực vụn lộn nhau dưới sàn nhà.

(@Song: chắc chắc quả này về lên thót nhé 2 mực)

@SSL - YT: Không thể nào huhu T.T)

"Song Sinh Linh/Châu Yến Tử Đấng!!!! "

Tiếng thét gầm gừ lạnh lẽo như tula đến gọi hồn khiến cho hai nữ nhân vừa giật mình vừa hoảng hốt vừa ngớ người nhìn lại đối phương.

"What!?" - Yến Tử tròn mắt nhìn nữ nhân kia. Hoang mang cực độ...

"Why!?" - Cũng đến Song Sinh Linh cũng thế... Hoang mang không kém

Mặc kệ hai nam nhân kia hai nàng liền đứng dậy phui phui y phục chỉnh lại đầu tóc. Nuốt nước bọt ừng ực! Hít một hơi dài!!!

"Hồng hà nhi/nhi hồng hà" - Cả hai cùng làm động tác đập tay vào nhau rồi híc mông.

Nín lặng... im lặng.. Nín thờ

Khiến cho mọi người xung quanh ngẩn ngơ nhìn hai người. Dường như mặt nóng ran lên nước mắt nước mũi của hai nàng vòng quanh.

"Lão đại/Lão nhị oà oà hu hu" - Rồi Song Sinh Linh với Yến Từ ôm nhau khóc lóc.

"Tại sao bây giờ mới xuất hiện chứ làm khổ ta mà hức" - Yến Từ đập vai Song Sinh Linh.

"Chẳng phải là ta bận làm giàu sao đi chúng ta đi ăn mừng vì buổi tụ họp này" - Song Sinh Linh lau hết nước mắt cười giòn giã khoác vai Yến Từ bước đi.

Đang trốn ở trong quầy, chủ quầy nom nớp lo sợ đi ra, thấp giọng nói: "Hồi bẩm.. Hồi bẩm còn tiền bồi thường ả!?"

"Hắn trả" - Cả hai nàng đồng thanh chỉ vào Thập Tam vương gia và Bát vương gia khiến hai nam nhân đang thờ đốc kia tức hộc máu. Liền mặc kệ hai người bám vai nhau đi.

"Vương phi" - Hai nam nhân quay người gọi với liền bị chủ quán chặn cửa.

"Bẩm hai vương gia cho nô tài xin tiền bồi thường ạ" - Chủ quán meo máo.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Từ Đắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Trái cấm

Bát vương phi-

Mạc Hải San đang trở về buồn bực vì phải vướng đồng rắc rối mà vương phi của hắn ban cho. Rồi lại cùng Thập Tam đệ của hắn bị phụ hoàng gọi đến khi chẳng có việc gì.

Giờ đây trong phòng của hắn, thì thấy hai nữ nhân thân y phục đồ chơi đang ngồi cho chân lên ghế ăn rất ngon lành.

Người đang cầm cái đùi gà ăn thoải mái kia không phải nói hắn cũng đã biết chính là Thập tam vương muội của hắn. Trong lòng bất giác nghĩ ra một kế hoạch. Hắn đi ra ngoài nói gì đó với một binh sĩ rồi trở vào, trên môi một điệu cười xảo quyết.

"Nương tử ta đã về ả. Thập Tam muội sao giờ này vẫn còn ở đây hoàng đệ có chuyện muốn tìm muội ả, mau mau trở về"

Song Sinh Linh lúc này bỏ bát canh trên tay xuống bàn nói:

"Tìm ta có việc gì"

"Ta cũng không biết nga, muội mau đi xem sao"

"Hây! Hắn mà có tìm ta có mà đang hú hí với Yến Hà ấy" - Mặc nam nhân kia nói Song Sinh Linh vẫn cầm chiếc đùi gà lên ăn say sưa.

"Chết! Sao bà lại để thế lại xuất hiện một tiểu tam thế kia?" - Yến Từ không thèm liếc Mạc Hải San liền uống một hớp rượu nói.

"Là tại hắn lúc nào cũng gây phiền hà cho ta làm công việc nên ta mới kiếm cho hắn đấy. Cũng trả có gì hi!" - Song Sinh Linh thần nhiên nhún vai còn Mạc Hải San rỏ khóc rỏ cười trong lòng.

Thầm nghĩ là ai gây phiền hà cho ai vậy bà cô nhỏ T.T.

"Sao lại thế! Lão đại bà mau về ngay cho ta lỡ đâu mất vị trí như chơi nhanh nhanh mau gọi xe đưa Thập tam vương phi về phủ" - Yến Từ giấy nảy lên mặt hết hai bàn tay quay xang lau vào y phục của Mạc Hải San nói vọng ra ngoài.

"Ố!!! Sao lại đuổi ta. Lão nhị ki bo kia" - Song Sinh Linh vẫn không bỏ miếng gà xuống nhấm nhó kêu lên.

"Đứng đứng! Muội mau về đi không hoàng đệ lo lắng mất" - Mạc Hải San nhăn nhin động tác của Yến Từ nhưng cũng làm theo ý của nàng.

"Không!!! Không ta không về đâu hu hu" - Song Sinh Linh nhong nhẹo nểu mà bây giờ về thế nào tên ác ma Mạc Nhược Băng kia cũng lột xác nàng mất.

"Lão đại, bây giờ muốn về với chồng con hay là muốn ăn đòn" - Yến Từ giờ nhanh vuốt đe dọa.

"Khoan" - Song Sinh Linh đứng dậy chỉnh sửa trang phục.

"Sao nữa" - Mạc Hải San và Yến Từ đồng thanh.

"Gói đùi gà cho ta đem về nhé" - Song Sinh Linh ra vẻ đáng yêu chớp chớp mắt.

"Rồi! Người đầu gói đùi gà cho Thập tam vương phi" - Mạc Hải San lên tiếng.

"Thanks you Bát ca ca" - Song Sinh Linh nháy mắt rồi gặm nốt miếng đùi gà ra về.

Còn lại mỗi Yến Từ và Mạc Hải San trong phòng.

"Vương phi nàng mau lên giường cho ta!!!!" - Nói xong mặc kệ tiếng thét thất thanh của nàng hấn ném nàng lên giường.

**

-Thập Tam phủ đệ-

Nàng vào trong phòng hấn thấy có một cái bàn bên trên để một sa đồ làm bằng da thú, bên trong có một cái giường lớn ngoài ra cũng chẳng có gì ngoài mấy cái đèn ra.

Đang đứng xem sa đồ trên bàn thấy có tiếng bước chân nàng ngẩng mặt lên, nhìn thấy một thân nâu nhạt đứng lạnh lùng nhìn nàng. Khuôn mặt như được chạm khắc, mọi nét trên khuôn mặt hấn đều rất hoàn hảo nàng thất thần một lúc rồi nói:

"Người là người hay quỷ, yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt a". Vừa nói vừa tiến lại gần đưa tay sờ mặt của hấn

Mạc Nhược Băng nhú mày nhưng không đẩy tay nàng ra lạnh lùng hỏi:

"Nàng là ai?"

Yên Hà vẫn đứng thất thần sờ mặt hấn mấy míc trả lời:

"Ta là Yên Hà"

"Nàng tới đây làm gì?"

"Vương phi gọi ta tới"

"Vương phi?"

"Đúng vậy?! Vương phi bảo là vương gia cần ta hầu hạ"

"Nếu vậy nàng giúp ta thay y phục đi" - Vừa nói ánh mắt của Mạc Nhược Băng vừa ánh lên tia thích thú có vẻ như nàng vương phi nhỏ bé của hấn không muốn đến nhận lỗi với hấn đây mà.

Đã thế còn đây vật thể mạng này nữa chứ.

"Ân ~"

Nói đến đây Yên Hà vội vàng tiến đến kéo y phục hấn xuống thật tỉ mỉ thành thực. Ánh đèn mập mờ ôm trọn hình bóng của hai thân hình. Hấn đứng cao hơn nàng một thân đầu dường như có thể ôm lấy nàng che chắn cho nàng vậy.

Mùi mồ hôi mùi hơi thở quệt vào nhau thật quyến rũ. Nhịp tim đều đặn Mạc Nhược Băng dùng ngón tay thon dài nâng cằm Yên Hà lên.

Gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn như ánh sao sáng. Yên Hà run rẩy đôi chân không dám nghĩ điều gì. Đôi môi anh đào mộng mơ xao xuyến động lòng người.

"B....á.....o vương gia có việc gấp, thỉnh ngài đi theo nô tài"

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Từ Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Ma thuật

Mạc Nhược Băng trong lòng thảm tức giận. Chết tiệt đêm nay của mình cứ thế mà bị phá hoại, nghĩ rồi liền bước ra ngoài đi theo binh sĩ kia. Cứ thế đi được một đoạn thì thấy gần nửa số quân binh đang ngồi ở một chỗ ánh mắt đờ đẫn, có gọi thế nào họ cũng không nghe, nay thế nào cũng không động đây

Mạc Nhược Băng bước đến gần chỗ Mạc Hải San:

"Hoàng huynh thế này là sao"

Mạc Hải San không nói chỉ nhủ mày, ánh mắt ngưng trọng.

Song Sinh Linh lúc này do ăn quá nhiều nên vừa mới đi giải quyết, trên đường trở về thấy tất cả quân lính đều tập trung một chỗ. Nàng thấy lạ bèn tiến đến gần

"Có chuyện gì vậy"

"Vương phi sao nàng lại ra đây mau mau trở về a, bên ngoài trời rất lạnh".

Song Sinh Linh liếc mắt nhìn Mạc Nhược Băng:

"Không cần người quan tâm"

Nàng tiến đến gần một binh sĩ ánh mắt đang thất thần, rồi nhìn tất cả đám binh sĩ còn lại, lạnh lùng quay sang hỏi Mạc Nhược Băng:

"Họ bị sao vậy?"

"Ta cũng không rõ a, vương phi nàng mau trở về lâu đợi ta đi bên ngoài trời rất lạnh"

"Họ chính là bị người khác dùng ma thuật thôi miên, không chữa nhanh chỉ trong hai canh giờ sau sẽ chết"- Mạc Hải San nói.

Mạc Nhược Băng nhủ mày:

"Ma thuật thôi miên?"

"Đúng vậy" - Mạc Hải San quả quyết.

"Vậy người có cách chữa trị không?"

"Ta thì không có.....mà đúng lão nhị ta có a".

Song Sinh Linh trước trong tổ chức được học mọi điều. Nàng trên thông tinh văn học võ nghệ. Chỉ có thôi miên này nàng không học được. Còn nhớ lúc ở cùng với Yến Tử, nàng luôn bị Yến Tử dùng thôi miên bắt nàng làm mọi thứ.

"Người đâu, mau mời vương phi đến đây" - Mạc Hải San ra lệnh cho một binh sĩ bên cạnh

"Vâng"

Yến Tử lúc này đang ngủ thì một binh sĩ quấy rầy nói vương gia có việc cần gấp. Nàng buồn bực thầm nghĩ, vương gia này đúng thật biến thái đêm khuya hành hạ nàng rồi còn làm phiền nàng nữa.

Yến Tử lúc này khuôn mặt cau có tiến đến trước mặt Mạc Hải San nói:

"Vương gia có việc gì tìm ta, có biết bây giờ đã muộn rồi không?"

Mạc Hải San chỉ tay về hướng binh sĩ:

"Nàng biết chữa trị?"

Yến Tử theo hướng chỉ tay của Mạc Hải San đi đến gần nơi có binh sĩ bị trúng thuật, ngửi ngửi một lúc nhàm chán quay trở về hướng của Mạc Hải San.

"Ai cho họ ăn lá cô ba phiền hử?"

Nàng trước là học trò của Cục trưởng, ông ta chuyên nghiên cứu các loại thảo dược. Lúc trước nàng học hành không chăm chỉ, chuyên ngủ gục lên suốt ngày bị cho ăn loại cỏ này.

Loại cỏ này cũng rất là biến thái, người ăn phải nó sẽ như bị thôi miên, ngồi thất thần một chỗ, muốn tỉnh dậy chỉ có thể lấy nước lạnh tạt vào. Hại nàng mỗi lần học xong người đều ướt nhẹp

"Nàng biết loại cỏ này, vậy có cách chữa trị không?"

"Vương gia à, ngài gọi ta đến chỉ là làm việc này thôi a, thật là biết chọn giờ làm phiền người khác mà" - Yến Từ vừa nói vừa cau có, tiến đến một binh lính bị trúng được, cầm lấy gáo nước dội lên người hắn. Trong nháy mắt hắn tỉnh lại ngay.

"Đó cách giải chỉ có như vậy. Nhanh cho ta trở về ngủ tiếp"

"Giê!!! Lão nhì giỏi quá " - Song Sinh Linh đập tay cùng Yến Từ.

"Vương.... Phi" - Cả hai vương gia gầy khoé miệng nói.

"À! Thập Tam vương gia mau làm về làm tiếp chuyện đang dở với Yên Hà đi nga! Cáo từ Bát ca ca" - Nói xong Song Sinh Linh lên kiệu cùng Yên Hà hồi phủ để lại ánh nhìn ngạc nhiên của tất cả mọi người.

Ở góc nhỏ trong cuối ngõ có hai bóng bóng dáng một nam nhân một nữ nhân bịt mặt nở ra nụ cười man rợ.

Miệng thốt lên:

"Bát vương phi - Châu Yến Từ Đẳng"

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Từ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Cháu dâu ngoan

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau, tin tức Bát Vương Phi cứu người được lan truyền khắp chốn trong thành Đông Tê Quốc. Và tất nhiên lan truyền đến vào trong hoàng cung, ngay lúc đó Hoàng Thượng triệu kiến Yến Từ vào cung.

Lúc này Yến Từ tiến vào cung điện, thấy một người một thân trường bào màu vàng chói lọi ngồi trên ghế rồng nam vàng. Khuôn mặt phúc hậu mà không kém phần uy nghiêm.

Nàng thầm nói trong lòng. Hoàng thượng đúng là hoàng thượng a ghế ngồi cũng nam vàng rồng thế kia, đúng là quá sang chảnh mà.

"Tham kiến hoàng thượng" - Nàng vừa nói hai chân khẽ nhún cung kính chào.

"Ấy za! Điều là người một nhà, không cần hành lễ a, mau mau đứng dậy"- Hoàng thượng cười hiền từ nhưng ánh mắt vẫn là tia đánh giá nói.

"Nghe nói Bát vương phi là người đã cứu quân sĩ của ta, như vậy cũng có thể coi là có công rất lớn không cần phải câu lệ lễ nghi như vậy"

Yến Từ lời nói không xua nịnh trả lời:

"Yến Từ là có biết qua một chút hương được, ngẫu nhiên cứu được người, cũng không phải là có công lớn gì, hoàng thượng nói như vậy là quá xem trọng Yến Từ rồi. Yến Từ quả thật là hồ thẹn không giám nhận"

Hoàng thượng nghe Yến Từ nói vậy âm thầm hài lòng. Lúc này một người khuôn mặt phúc hậu, một thân xiêm y màu nâu thêu đôi phượng vũ lông lân lớn tiếng nói:

"Tiểu San người đã trở về, người có mang tiểu vương phi kia đến đây cho ta xem không".- Nói rồi lại đưa mắt đến nhìn Yến Từ.

"Người chính là tiểu Yên của tiểu San kia a, mau mau đến chỗ ta, chúng ta cùng trò chuyện"- Nói rồi thái hậu kéo tay Yến Từ đi.

Lúc này ở trong phòng chỉ có hoàng thượng cùng Mạc Hải San.

"San nhi vất vả cho con rồi. Ba ngày sau ta sẽ mở yến hội chào mừng con với Thập Tam đệ của con và hai vương phi kia"- Hoàng Thượng vuốt vuốt cằm cười hiền từ.

"Đa tạ Phụ hoàng "

**

Lúc này ở trong Vĩnh Thọ cung của thái hậu thì có tiếng cười nói vui tươi truyền ra.

“Thái hậu người xem ta lại thắng rồi” - Yến Tử vừa nói hai tay vừa lấy một cái bát sứ màu xanh ngọc bích bên cạnh, mỗi móng thì khẽ rung.

“Không được chúng ta chơi lại một lần nữa lần này ta nhất định sẽ thắng ngươi”- Thái hậu vừa nói tay phải vừa lấy ra một cái trâm phượng nạm vàng trên mắt phượng vĩ.

Yến Tử thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ cứ cái đà này nàng sẽ giàu to a, có thể cùng Lão đại mở một xưởng sản xuất để kiếm sống, rồi rời khỏi phủ của hai vị vương gia kia.

“Thái hậu đã nói như vậy, Yến Tử sao có thể không nghe theo a” - Hai tay Yến Tử vừa xoa bàn cờ.

Nàng đang chơi cờ, nói như vậy cũng không sai. Mặc Hải San tiến vào thấy Thái hậu cùng Yến Tử đang ngồi chơi cờ, bên cạnh Yến Tử toàn là những bảo vật quý giá, ngay cả cái quạt phiến phi thủy Thái hậu thích nhất cũng đang ở trên tay của nàng.

“Hai người là làm cái gì vậy?”

Mặc Hải San thấy tiếng nói âm lãnh kia truyền đến, sống lưng lạnh toát. Thái hậu thấy Mặc Hải San đến như vớ được vàng.

“Tiểu San mau lại đây, giúp ta tính cách a. Tiểu nha đầu này thật xảo quyệt”

Mặc Hải San lại gần chỗ Thái hậu, nhưng không biết hai người này là đang chơi cờ gì, mi tâm khẽ nhảy nháy lại.

“Giờ đây” - Mặc Hải San xoa trán không ngờ rằng đến cả Thái hậu, vương phi của hần cũng giờ trò lưu manh được.

(@YT: hức ai giờ trò lưu manh - _ -

@Song: haha ☐)

“Đây là cờ năm bước, vương gia ngài có hứng thú muốn chơi không, ta sẽ dạy ngài. Nhưng mà phải có vật thế chấp a” - Yến Tử vừa nói trong lòng thầm.

Vương gia này cũng không phải là dạng bần hàn túng thiếu gì, có thể từ trên người hần lấy một chút cũng không phải là chuyện xấu a.

Mặc Hải San thấy ánh mắt giảo hoạt kia sao lại không hiểu trong đầu nhỏ của nàng đang nghĩ gì.

“Không thích thú”

“Thái hậu không làm phiền người nghỉ ngơi, chúng ta là nên trở về”

“Không được ta còn chưa có thắng nha đầu kia a”

“Đúng vậy a, ta còn muốn cùng ở lại trò chuyện với thái hậu”- Vừa nói nàng âm thầm tính toán có ngu mới trở về cơ hội kiếm vận đồ tốt như vậy nàng phải tận dụng triệt để.

Mặc Hải San lạnh lùng nói:

“Không được nàng mau trở về cho ta” - Nói rồi kéo tay Yến Tử đi.

“A chờ một chút, ta còn chưa có cầm đồ về” - Làm ăn tốt như vậy hờ gì nàng lại buông.

Thấy bóng dáng họ đi Thái Hậu ngồi cười cười vui vẻ:

"Cháu dâu ngoan"

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Lại mượn đồ

-Thập Tam phủ đệ-

"Ồ, lão mặt trời đem mặt ta phơi nắng." - Song Sinh Linh than thở quạt gãy tay.

Sau đó, nàng đuổi tới chuồng ngựa, Song Sinh Linh là mồ hôi đầm đìa. Cũng không thấy bóng dáng tên Mặc Nhục Băng.

Song Sinh Linh giận dữ, hỏa lực bốc lên vù vù, đứng tại chuồng ngựa, gầm lên giận dữ. Đồng thời, hai tay cầm xuống hông, ngựa mặt lên trời:

"Mạc Nhược Băng, cái tên khốn đản, vương gia chết tiệt, ngươi đến cùng là rúc vào bụi nào chết đi rồi?"

"Vương Phi, ngươi là muốn tìm Vương Gia sao?"

"Trừ hần, ta còn có thể tìm ai a?" - Song Sinh Linh trong lòng phát hỏa tức giận vốn là không có hạ xuống, lỗ tai vừa nghe đến Vương Gia hai chữ này, lửa giận lại một lần nữa ầm lên, một đôi mắt đẹp đàng đàng sát khí hướng phát ra âm thanh đáng sợ.

"Vương, vương..." Nam nhân kia bị dọa cho phát sợ.

"Ách, cái kia... Ta là tới tìm Vương Gia, không biết Vương Gia phải chết tại chuồng ngựa bên trong đây?." - Song Sinh Linh sắc mặt phát lửa.

Nam nhân sững sờ, liều mạng lau con mắt, nhìn chăm chăm Song Sinh Linh nhìn, hoài nghi mình vừa mới có phải hay không hoa mắt.

Tổ Đào trừng mắt: "Làm càn! Vương Phi há tùy ý để ngươi nhìn?"

"Vương Phi xin thứ tội! Tiểu nhân biết sai!" - Nam nhân hoàn hồn, dọa đến lập tức đem cúi đầu đi, tranh thủ thời gian quỳ xuống đến, nom nớp lo sợ trả lời: "Hồi Vương Phi nói, nghe nói trong phủ đến khách phụ, Vương Gia đến Lưu Viện tiếp đón ạ."

"Ồ, thật sao? Vậy ta đến phòng Lưu Viện." - Song Sinh Linh cười nhạt một tiếng quay bước.

Nam nhân đáng chết, hần chết chắc. Sau đó, bước từng bước mà thẳng đến hướng phòng Lưu Ngải.

**

Lưu Viện, bố trí tinh nhả tại nhà chính.

Mạc Nhược Băng nhàn nhả nằm tại ghế đôn, nhàn nhả thưởng trà thơm.

Trà, là chính hần pha, trừ đàn, cùng họa, hần còn có cái yêu thích, chính là pha trà.

Chưa thấy người đã thấy tiếng..

"Mạc Nhược Băng khốn đản ngươi lại đây cho lão nương!!?"

Nước trà trong miệng ngọt cứ thế đưa nhau phụt ra ngoài!!

"Vương Phi tựa như rất tức giận."

"Nàng là muốn tức giận, nếu không, có thể cũng không có cái gì niềm vui thú."

"Ồ! Thì ra là vương phi nga" - Vân Long cầm khăn lau khoé miệng cười cười nói.

Là một tiểu thớt tươi nữa nha!!! Thật là ưu tú, thư sinh, ngon nhe nha! Song Sinh Linh kiềm chế lại cảm xúc hùng hổ của nàng lại.

"Vâng! Là ta đây." - Song Sinh Linh bước liên tục nhẹ nhàng, vẩy chập chòn bước đến một bên cái ghế, chậm rãi ngồi. Giống như tiểu thư khuê các.

"Ta là Vân Long con trai thứ ba của Hầu Gia chúng ta từng gặp qua khi chuyển lô hàng quý cho người." - Vân Long nở nụ cười như ánh chiều tà.

"Vân công tử quả quý hoá quá, nếu hôm đó không nhờ công tử có lễ ta đã để vệt mất số hàng đó rồi. Nhân đây xin lấy trà thay rượu đa tạ công tử" - Song Sinh Linh nói xong liền dâng trà thành thực uống.

"Khách khí quá vương phi à. Vương gia mà lấy được vương phi như người thật có phước"- Vân Long cầm quạt phẩy phẩy quay xang liếc mắt nhìn Mạc Nhược Băng.

"Đúng! Bản vương có phước thật" - Mạc Nhược Băng dẫn giọng nói quay xang nàng.

"Tìm Bản Vương có việc?" - Mạc Nhược Băng chậm rãi đứng lên, lại xoay người, đối mặt với Song Sinh Linh, khoé miệng khẽ nhếch, câu lên một vòng cười như không cười.

"Là..." - Song Sinh Linh hơi khề nâng lên đầu, vốn định đáp lời, lại nhìn ánh mắt hần cả người đều cho sững sờ, hai mắt trừng lớn, lại đến gấp híp mắt.

Không nhìn làm, cũng không phải gặp quý, quả thật là bị người hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Song Sinh Linh có vẻ như bình tĩnh dời ánh mắt, sắc mặt như thường, "Thiếp đến đây, là muốn hỏi Vương gia có thể cho ta mượn đồ?."

Mạc Nhựt Băng biết ngay là nàng tìm hắn cũng không có chuyện gì tốt đẹp...

"Nàng muốn mượn gì?" - Mạc Nhựt Băng nhắm mắt lại biết nàng không tiền lại đến đồ quý giá gì gì đó.

Song Sinh Linh tròn mắt trầm mặc, trầm mặc là tốt nhất trả lời.

"Ta nói ra vương gia đừng câu nha" - Nàng nhỏ nhẹ nói.

"Được" - Mạc Nhựt Băng như gió xuân nhẹ phẩy tiếng nói, có chút mấy phần mê hoặc.

"Ta muốn mượn... Hồ Phỉ của vương gia" - Nàng trầm trầm tỉnh tể tiếng nói, nói ra một đoạn nghe vô cùng ngưỡng mộ lời nói.

Chỉ là, lời này... Có gì đó quái lạ.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Nàng khóc?

Mạc Nhựt Băng khước miệng lo lắng rút rút, trực lại vân đạm phong khinh, thản nhiên nói:

"Xem ra, Bản Vương thật đúng là đánh giá thấp nàng."

"Không biết Vương Gia có ý gì." Cát rõ ràng giả bộ hồ đồ, đây tuyệt đối là một loại cảnh giới.

"Nàng rất rõ ràng."

"Thần thiếp không rõ."

"Giả ngu?"

"Thiếp không dám, kính xin Vương Gia chỉ rõ."

"Không gọi Bản Vương là tướng công hay là nhân tình?"

"Vương Gia không thích à? Cái kia thiếp liền gọi phu quân đi." - Song Sinh Linh cố ý gây nên.

Tướng công cũng được, hay gọi trượng phu. Mà hắn đường đường tôn quý vô cùng Vương Gia! Gọi tướng công, không thể nghi ngờ là giảm xuống hắn thân phận, làm gì, cũng gọi một tiếng phu quân đi.

"Có việc gì cần?" - Mạc Nhựt Băng tựa như là cố ý, nhất định phải tại lúc này cắt ngang nàng lời nói.

"Có, nhưng Vương Gia ngày mai có rảnh hay không, có thể đi cùng ta hay không.. "

"Ồ? Được"

**

Sáng hôm sau! Chim chóc đều đang trên cây hót vang ở Thập tam phủ đệ.

Lê Viện, ánh mặt trời đã lên tới đỉnh nóc từ lâu. Và tất nhiên chủ tử của nó cũng thế cũng đứng hơn lại chưa thấy người đã thấy tiếng.

"Không thể nào?! "

"Kim La, Vương Gia làm sao lại không rảnh?" - Song Sinh Linh kéo Kim La lại, nhất định phải đem sự tình hỏi được cái sự thật rõ ràng.

(@Song: Kim La là em trai ruột của Kim Phong nha ^^)

Người trong thiên hạ đều biết Mạc Nhựt Băng là cái tên Vương Gia rảnh rỗi nhất từ trước tới giờ. Mỗi ngày phong hoa tuyết nguyệt, làm nhạc phổ ca.

"Vương phi bớt giận, vương gia là bị hư bụng do đêm ăn phải đồ không tốt" - Kim La áy náy rồi ngượng ngùng nhìn Tổ Đào.

"Hư bụng ư? Có mà lại bên Yên Hà ấy!! " - Song Sinh Linh nghĩ đến càng nóng bức hơn, nàng ghét nhất là thất hứa.

"Không! Không phải đâu vương phi" - Kim La cúi đầu cung kính.

"Tránh ra, ta tìm tìm hần" - Song Sinh Linh hùng hổ gạt hần ra rồi giả hiệu cho Tổ Đào chặn Kim La lại.

"Vương phi, người đi đi để em chặn hần" - Tổ Đào chặn hai tay trước mặt Kim La lại khiến hần càng khó sử.

"Muội, làm gì vậy"

"Muội chỉ giúp vương phi của muội thôi, huynh đừng cản muội".

Song Sinh Linh chạy thẳng vào phòng Mạc Nhược Băng thấy cảnh tượng trước mặt...

"A!!! Vương phi, người.. A a" - Yến Hà đang đảo mực cho Mạc Nhược Băng vẽ cái gì đó.

"Cút ngay cho ta!!! " - Song Sinh Linh giơ hai tay lên trời hét toáng lên. Trên dưới trong phủ chỉ tui thân che tai lại khóc thầm.

"Làm loạn đủ chưa? " - Thanh âm lạnh lẽo của tảng băng Mạc Nhược Băng vang lên.

"Người dám thất hứa ta hừ?! " - Song Sinh Linh đi tới túm cổ áo hần rừ rần nói.

"Nàng muốn làm gì? " - Mạc Nhược Băng buông bút xuống ngược đôi mắt phượng lên nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của nàng.

"Trần đời người biết ta ghét nhất là thứ gì không? " - Song Sinh Linh thở ra một hơi nhẹ nhõm.

"Là..? "

"Thất hứa và bỏ rơi"

Ánh mắt phượng đẹp của hần bỗng loé lên điều gì đó. Nàng cũng sợ? Nàng khóc?

"Ta xin lỗi" - Hần gỡ nhẹ đôi tay nàng ra cầm lấy rồi đứng lên.

"Biết rồi thì áp dụng " - Song Sinh Linh hất tay hần ra quay ra hướng cửa.

Một động tác nhanh nhẹn kéo lấy tay nàng lại ôm nàng vào lòng y. Hơi thở mê man của hai người quấn lấy nhau. Điều chỉnh lại gương mặt nàng đối diện gương mặt hần.

Gương mặt thanh tú bỗng thoáng u sầu. Đôi tay thon dài của hần lướt nhẹ lên đôi môi mỏng đỏ mọng của nàng. Không ân hận muốn nhai nuốt lấy nó, hần liền đè môi mình lên đôi môi của nàng.

Ngọt?

Chua?

Cay?

Đắng?

Và... Mặn chát!!!

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Kế hoạch của hai vị vương phi

Một đời người phải khóc bao nhiêu lần nước mắt mới thôi rơi?

Một đời người phải rơi bao nhiêu lệ trái tim mới thôi tan vỡ?

Khoé mắt em xanh xao tiêu tụy nhưng không ai có thể hiểu thấu

Lời thề ước ban đầu tuyệt đẹp cứ như hoa rơi khắp cả một trời.

Một đời người phải uống bao nhiêu ly rượu mới không biết say?

Một đời người phải say bao nhiêu lần mới không sợ bóng tối?

Khoé mắt em xanh xao tiêu tụy nhưng không ai có thể hiểu thấu

Lời thề ước ban đầu tuyệt diệu cứ như hoa rơi khắp cả một trời

**

Chát!

Gương mặt tuần tú của Mạc Nhượng Băng ôm chôn bàn tay của Song Sinh Linh. Hắn không cảm thấy gì chỉ cười nắm chặt bàn nàg trên má hã.

"Buông" - Song Sinh Linh vùng vãy.

"Nàng giỏi lắm dám tát bản vương chỉ nàng là người đầu tiên." - Mạc Nhượng Băng di di lòng bàn tay nàng vào má hã.

"Mặt trắng bóc! Bi ối! Vô liêm sỉ! Quân bất lương" - Song Sinh Linh nổi đóa lên.

Tay còn lại định giơ lên tát vào má bên kia của hã nhưng mà hã nhanh tay đỡ tay nàng lại. Song Sinh Linh dùng chân xác định hệ bệ chỗ hiểm của hã. Mạc Nhượng Băng thoáng run sợ mấp máy môi.

"Đừng bảo là nàng muốn tuyệt tôn ta há"

"Nếu vậy thì đã sao" - Song Sinh Linh lách chân giữa của hai chân của hã.

Mạc Nhượng Băng nhắc bổng nàng lên xoay vài vòng cưỡng chế hai chân của nàng dưới thân của hã. Bất động tứ chi khiến Song Sinh Linh phát hỏa hơn chửi rủa Mạc Nhượng Băng.

"Đồ khốn! Mạc Nhượng Băng ngươi dám xâm sỡ ta!!! " - Hét toáng lên cho cả đình viện nghe thấy liền bị đôi môi của Mạc Nhượng Băng phong ấn lên. (3)

Cơ hội tốt!

Song Sinh Linh chao đảo hòa theo hã...

Phập!

Á.....

Lần này tiếng hét phát ra không phải từ Song Sinh Linh mà là... Mạc Nhượng Băng.

"Song Sinh Linh!!!!" - Mạc Nhượng Băng phần uất hét lên buông nàng r a.

"Lè... Lè.. Cái tội dám hãm hại lão nương" - Song Sinh Linh lè lưỡi chệ ghẹo hã, môi dưới của hã mẩn đỏ sưng lên.

"Hồi bẩm vương gia!Bát vương gia và Bát vương phi tới" - Bên ngoài giọng cười túm tùm của Tổ Đào và Kim La vang lên.

"Có.. Có việc gì không?" - Mạc Nhượng Băng mím chặt môi trừng mắt nhìn nàng đang kéo cửa phòng ra.

"Là họ đến tìm ta không phải ngươi! Đừng tưởng bỏ đồ khốn?!" - Nói xong Song Sinh Linh kéo Mạc Nhượng Băng ra khỏi phủ.

"Lão đại!!! " - Bước xuống kiệu là Yến Tử vui mừng ôm chầm lấy Song Sinh Linh rồi thấy môi của Mạc Nhượng Băng phá lên cười.

"Hoàng đệ sao lại nờ hoa thế kia ha ha " - Cả Mạc Hải San và Yến Tử chỉ môi của Mạc Nhượng Băng cười phá lên.

"Hoàng huynh,hoàng tẩu lại chêu ta" - Mạc Nhượng Băng tím tái mặt lại.

"Rời rời không chêu nữa" - Yến Tử nín cười che miệng nàng và Mạc Hải San lại.

"Đi đâu đây?" - Mạc Nhượng Băng quay lại chủ đề chính.

"Đi rồi biết! Lão Nhị chúng ta đi" - Song Sinh Linh hát cầm vỗ vai Yến Tử.

"Hoàng huynh cũng có mặt vụ này sao?" - Mạc Nhượng Băng yên vị trên kiệu nhàn nhạ.

"Ta theo vương phi của ta" - Mạc Hải San nắm chặt lấy bàn tay Yến Tử khiến nàng thẹn thùng.

"Ây za, đừng diễn phim tình cảnh trước mặt ta nga! Ở phủ ta coi hoài rồi!! " - Song Sinh Linh nói làm cho hai người kia cười ầm lên còn tên mặt lạnh kia im thin thít giống như trứng tim đen.

**

Cánh bìa rừng sau núi Mèo liền xuất hiện một khu dãy dài là nhà bỏ hoang. Tất cả xuống kiệu từ đó bước vào bên trong ngạc nhiên trước mặt bên trong là một khu đồ sộ là xưởng sản xuất các đồ như dệt vải, đồ gốm, nhân sâm quý giá, ngọc thạch phi thủy,...

"Đây chính là căn cứ bí mật của tỷ muội ta làm giàu" - Song Sinh Linh và Yến Tử đồng thanh đáp.

"Thì ra nàng mượn tiền ta là để làm ra những cái này ư? " - Mạc Nhược Băng không thể tin vào mắt hần.

"Cả ta nàng cũng mượn?" - Mạc Hải San đáp theo.

"Rồi rồi làm vốn thôi ta sẽ kiếm về cho vương gia gấp vạn lần" - Song Sinh Linh xoa xoa một hạt châu trong tay nói.

"Được phẩm quý nè Tiểu San" - Yến Tử gởi ra cho Mạc Hải San.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Hậu hôn lễ (1)

"Không ngờ rằng vương phi của chúng ta lại lợi hại đến như vậy nha ha ha. " - Mạc Hải San cười cười nhìn Mạc Nhược Băng.

"Quyết định mạo hiểm cưới nàng là không sai mà" - Mạc Nhược Băng khoanh tay trước ngực.

"Bây giờ ta cần sự trợ giúp của hai vị vương gia đây" - Song Sinh Linh nhìn Yến Tử đưa mắt nhìn hai nam nhân.

"Nàng nói đi/ Muội nói đi"

"Bát ca ta cần những người đáng tin cậy mở cửa hàng trên các góc ngách ở thành Đông Tề Quốc cái này chắc không làm khó ca chứ" - Song Sinh Linh cười mỉm.

"Không hề! Ta theo muội" - Mạc Hải San chấp tay tuân thủ.

"Còn ta? " - Mạc Nhược Băng nhìn chằm chằm nàng.

"Còn ta cần vương gia huy động binh sĩ căn phòng nghiêm ngặt các lối ra trong núi ngoài núi" - Song Sinh Linh ngừng lại xem phản ứng của hần.

"Ta làm được"

"Và... "

"Còn gì? " - hai nam nhân đồng thanh.

"Cần hỗ phù của vương gia huy động đội quân tinh nhuệ do chính ta đào tạo" - Song Sinh Linh nở nụ cười e lệ.

"Sao lại vậy? "

"Rất cần cho buổi tiệc đêm mai trong cung chứ sao" - Yến Tử thương thức trả lời.

"Tiệc ngày mai có chuyện gì sao? " - Hai nam nhân khó hiểu.

"Tất nhiên là có rồi! Hay! Sẽ có kịch hay để coi"

**

Đầu Song Sinh Linh cài đầy trâm, toàn thân đeo đầy châu ngọc, trang phục mát mẻ theo style “hip hop”.

Hôm nay Thập Tam Vương gia anh tuấn đến mức khiến người khác cảm phần. Áo bào thêu Bàn Long, mào Hoàng kim, tôn đậm khí thế bức người tỏa

ra từ khuôn mặt ngăm trắng anh tuấn.

Nam nhân khi mặc áo đỏ thường đem đến cho người ta cảm giác rất lòe loẹt, chẳng muốn nhìn.

Nhưng Mạc Nhược Băng thì khác, áo đỏ khoác trên người hắn khiến người ta cảm thấy cuốn hút lạ thường, không thể rời mắt.

Cũng khiến người ta phải than thở trang phục đỏ thật kén chọn người, nhưng không phụ người có vóc dáng đẹp mặc nó.

Buổi trưa bày mười bảy bàn yến tại điện Càn Long, do đại thần văn võ đại thần của Đông Tề Quốc tiếp đón, chiêu đãi các sứ thần đến mừng hậu hôn lễ từ các nước khác.

Hình như thân thể Hoàng đế Đông Tề Quốc không tốt, chỉ xuất hiện giữa buổi trưa trong chốc lát, nâng chén đưa về phía chúng sứ thần, nói vài câu khách sáo liền bãi giá rồi đi, để lại những người khác tiếp tục tham dự yến tiệc.

Song Sinh Linh biết rõ khi nàng trở thành nữ nhân của Thập Tam Vương gia ưu tú này, sẽ may mắn được nhiều người chiêm ngưỡng. Cho nên thoa nghệ vàng khắp mặt, cài trâm đầy đầu, mặc trang phục hồ lưng để xông ra trận.

Mười ngón tay mỗi ngón đeo hai chiếc nhẫn, trên mỗi ánh tay đeo một tá vòng vàng, suốt đường kêu linh kinh leng keng, lại cố ý chọn loại phấn sáp bán tại chợ đêm một đồng một hộp, hương thơm nức mũi, đi qua nơi nào là nơi đó hắt hơi không dừng lại được.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Hậu lễ hôn (2)

Bộ trang phục hồ lưng của Song Sinh Linh lại càng có phong cách hơn. Một bộ váy dài dành cho Phi tử xếp trăm ly đỏ, đính đá phi thủy, phi thủy bị nàng khoét sạch để lại vô số lỗ rách hình bướm, lộ ra áo lót trắng bên trong.

Nếu không phải sợ bị Cẩm Vệ quân Đông Tề Quốc, lấy tội danh khinh bỉ Hoàng thất ném ra ngoài dày xéo, nàng đã mặc áo lót ra dự tiệc rồi.

Điện Càn Long vàng son lộng lẫy, Song Sinh Linh đủ màu đủ sắc, sắc mặt chúng thần tím ngắt, Mạc Nhược Băng điềm nhiên như không.

Song Sinh Linh chờ Hoàng đế đi khỏi, lập tức vẫy tay gọi cung nhân: "It me!"

It me kia ngờ ngạc không biết đối đáp thế nào, nàng hứng lấy ánh mắt khinh bỉ và ngạc nhiên xung quanh, đành thét nói:

"Mang cho ta phần tôm chiên!"

Trong điện nhất thời xôn xao cả lên, tiếng thì thầm bàn tán văng vẳng khắp trong điện. Tôm chiên chính là hải sản, món ăn hết sức thấp kém.

Chỉ có dân khuôn vác hạ đẳng của bảy nước mới ăn món này, chỉ cần người có chút địa vị đều ra vẻ khinh thường khi nghe người ta nhắc đến. Huống chi bây giờ là quốc yến hậu hôn lễ, trang nghiêm lộng lẫy.

Sắc mặt của Hầu Gia sa sầm nhìn Mạc Nhược Băng chằm chằm. Hắn nâng ly rượu lên môi, uống một hơi cạn sạch chẳng hề dừng. Đặt mạnh ly rượu không xuống bàn, khề nhiu mảy dài, đảo ánh mắt một lượt.

Hầu Gia bị hắn nhìn bằng cặp mắt như vậy, chỉ thấy tim mình giật thót như bị cây sắt đánh vào, lưng lập tức túa ra mồ hôi lạnh. Lúc này mới nhớ đến danh tiếng sát thần giết người không chớp mắt của vị Thập Tam Vương gia này.

Lời nói ban nãy có chút bức bối, nóng nảy, gã vội vàng lên tiếng che đậy sự sợ hãi:

"Thập Tam Vương Gia xin tha mạng ta sẽ sai người đi mua ngay cho vị tiểu thư này"

Mặc kệ Hầu Gia nói Mạc Nhược Băng không nhìn ông ta nữa. Mà cũng đang đảo mắt tìm vương phi của hắn vừa mới đây lại đi đâu mất rồi.

"Thập Tam Đế đây rồi! "

Mạc Nhược Băng quay lại thì ra là Đại Vương Gia Mạc Hồng Lăng.

"Đại ca lâu lắm mới gặp nha" - Mạc Nhược Băng buông ly rượu xuống chào hỏi ra lẽ hắn cũng không thích tên này tạo nào ngoài mặt ra vẻ nhưng tâm địa bất chính.

"Đệ đây rồi, còn Bát đệ đâu chả phải hai người thân thiết lắm sao? " - Mạc Hồng Lăng ôm ôm Mạc Nhược Băng nở nụ cười danh mãnh nói.

"Ta ở đây hoàng huynh. Ta đắc tội rồi khiến cho huynh phải nhớ ta à xin chịu phạt" - Mạc Hải San bước tới cùng Yến Tử như đôi kim đồng ngọc nữ nhìn Mạc Hồng Lăng đang cứng miệng nhìn hai người.

"Không... Không sao lại thế được chứ! Bát đệ với vương phi vẫn ổn chứ? " - Mạc Hồng Lăng cắn môi nhìn Yến Tử.

"Vương phi nàng nói với Đại ca xem chúng ta có ổn không? " - Mạc Hải San đưa tay lên bẹo má nàng nói.

"Ấy! Chàng nữa! Tất nhiên chúng ta ổn rồi mà còn phải hỏi nữa" - Yến Tử chu chu miệng lên.

"Vây tốt rồi! Đây là ta có quà hậu lễ cho hai đệ! Người đâu dâng!" - Mạc Hồng Lăng kêu người dâng quà.

"Khách khí quá Đại ca! Vây chúng đệ xin nhận" - Mạc Nhượng Băng và Mạc Hải San đồng thanh.

"Còn của ta nữa!" - Một nữ nhân thân vận trang sức đầy người, nước hoa sặc sụa, ăn mặc lòe loẹt nhìn bọn họ.

"Thì ra là Đại tẩu nga"

"Không cần câu lệ lễ tiết ta chỉ muốn hỏi là Bát đệ có đối xử tốt với Nhị muội của ta không đấy" - Châu Xuân Tử Đẳng đại tiểu thư của Châu phủ - Châu huyện bộ thượng thư. Và cũng là đại tỷ cùng cha khác mẹ với Yến Tử.

"Đại tẩu! Ta không đối xử tốt với Yến Tử thì ai sẽ đối xử tốt với nàng ấy đây!" - Mạc Hải San cầm ly rượu lên vuốt ve khuôn mặt Yến Tử nói.

Xuân Tử hiện lên tia ganh ghét khi nhìn thấy Yến Tử được phu quân của ả nhìn chăm chú. Liền tức giận quay lại nói Mạc Hồng Lăng.

"Tướng công! Chàng coi phu phụ đệ ấy mặn nồng thế kia kìa" - Xuân Tử mặt bộ nhõng nhẽo.

Thế là Mạc Nhượng Băng cũng chỉ cười pha lên phá tan bầu không khí này. Mạc Hải San cũng hòa theo với Yến Tử.

Mấy người họ nói được vài câu rồi cũng tách ra Yến Tử cáo lui đi ra ngoài Xuân Tử liền theo dõi.

Ta thử coi cô chạy đằng nào!

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 24: Thập tam vương gia có vai diễn mới!

Song Sinh Linh tức giận nhắc váy, sai bước nhảy vào nhà xí. Gọi là nhà xí, nhưng thật ra đây là một gian phòng bình thường có đặt thêm một cái bồn, bên cạnh có đặt một cái hộp đựng táo khô.

Nành suy tư ngồi xuống bồn, suy nghĩ xem nên chạy trốn thế nào. Vừa suy tư vừa cầm táo khô lên ăn theo bản năng, ăn thật lâu chợt nhớ đến hình tảo khô này được dùng nhét vào mũi để ngăn mùi lạ.

Vừa nghĩ đến nàng lập tức vội ném đi quả táo đã gặm được một nửa, nhìn sắc màu của quả táo tròn như viên bi một cách nghi ngờ. Lập tức cảm giác muốn nôn mửa dữ dội, vội vàng nhảy vọt đến cái bồn nôn thốc nôn tháo.

Chưa nôn ra được miếng nào thì đã nghe tiếng người hốt hoảng hỏi:

“Vị phu nhân này bị sao thế? ”

Song Sinh Linh ngẩng đầu, nhìn thấy hai cung nữ đi vòng ra từ một cánh cửa nhỏ phía sau vách ngăn, nếu không để ý sẽ không nhìn thấy.

Đôi người khẽ xoay, chủ ý liền xuất hiện trong đầu.

“Vị tỷ tỷ này cứu ta với!” - Song Sinh Linh ngóc đầu dậy, quay người lại, nước mắt ràn rụa trào ra:

“Cứu, cứu con của ta nhanh.”

Một lúc sau Song Sinh Linh buộc váy lên eo, lén la lén lút nhảy ra khỏi lỗ thông gió trên mái nhà xí.

Mới vừa rồi Song Sinh Linh vừa khóc lóc vừa kể một câu chuyện tình yêu bi đát thảm thiết với hai vị khách không mời vừa mới xuất hiện. Khiến hai người nghe không thể không động lòng, không thể không chảy nước mắt như mưa:

“Vị phu nhân khổ sở vạn dặm tìm phu quân, bị bắt ép làm thi thiếp trong Vương phủ, thân đang mang thai mà còn bị Vương gia giày vò đến sắp sinh non.”

Nàng kể câu chuyện xưa này vô cùng tự nhiên, dạt dào tình cảm, tự thuật sinh động, phác họa tình tiết rõ nét tỉ mỉ, thể hiện được nỗi đau chồng mất tích, nỗi khổ vừa mang thai vừa bôn ba.

Nỗi bi thảm khi bị bắt vào Thập Tam Vương phủ. Nỗi uất ức của một tiểu thiếp đáng thương và sự xấu xa của nam chính bạo ngược.

Nàng thể hiện vai diễn nhập tâm nhuần nhuyễn, đến mức hai vị khán giả khi nghe xong câu chuyện này đều lệ nóng sụt sụt. Lập tức xung phong muốn giúp nàng thoát khỏi nanh vuốt của vị Vương gia xấu xa đó.

Cho nên, một cung nữ ngồi lên bô thể nàng, một người ra cửa thân nhiên trả lời Mạc Nhược Băng đang đứng bên ngoài thúc giục:

“Bụng phu nhân không tốt, chờ một chút sẽ ra ngay.”

Cung nữ nghe qua vở kịch kia, đối mặt với nam chính đóng vai bạo hành gia đình, ánh mắt và giọng nói đương nhiên có chút quái dị.

Mạc Nhược Băng đâu biết mình đóng vai nam chính trong một vở tuồng cầu huyết, dĩ nhiên cảm thấy hơi kì lạ, không rõ địch ý của người ta từ đâu mà đến, cũng đâu ngờ mình bị quăng lên người cái tội danh xấu xa tuyệt thế:

“Cường đoạt, áp bức dân nữ sảy thai.”

Song Sinh Linh làm ô uế danh dự người khác nhưng không hề tự giác sám hối. Sau khi leo ra ngoài, chạy nhanh một mạch, gặp người thì trốn, thấy cửa liền chui, nhanh chóng thoát khỏi phạm vi điện Cần Long.

Khi đi được một lúc thật lâu, nàng phát hiện từ chỗ này qua chỗ khác, tất cả cung điện đều gần giống hệt nhau, nhưng không tìm ra được cửa chính ở đâu cả.

Nàng lạc đường rồi.

Thật sự là mù đường thì đúng hơn ấy chứ?!

Chết tiệt!!!

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 25: Giáp Mặt Đại Vương Phi

Nhìn thấy vườn hậu hoa viên vắng vẻ trước mặt, Song Sinh Linh ngồi xổm trên đất vô đầu. Thầm mắng Hoàng cung Đông Tề Quốc xây dựng không theo trình tự quy củ.

Với trình độ học vấn lịch sử và kinh nghiệm khảo cổ kiếp trước của nàng.

Hoàng thành vì trọng môn, lấy chính điện làm trung tâm, men theo điện Cần Long đi thẳng ra phía ngoài là đến cửa cung. Mà hình như bây giờ, nàng lại đi đến nội cung thì phải.

Hiện tại nàng đang mặc y phục cung nữ, hai cung nữ kia đã lấy một bộ váy có sẵn trong nhà xí để cho nàng thay nhất thời không có ai hỏi. Song Sinh Linh đang định tìm một tiểu thái giám để hỏi đường, chợt ngửi được một mùi hương bay đến từ hành lang quanh co khúc khuỷu.

Mùi hương này vô cùng khó ngửi sặc sụa, giống như là hỗn hợp hoa đậu mùa và hoa sấu riêng tạo thành một thứ hoa quyền thượng hạng. Nàng cẩn thận hít hà, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Mùi hương này quả thật rất giống với Yên Hà!

Song Sinh Linh định quay người định tránh đi. Tiếng ngọc bội va chạm kêu đinh đang ở phía sau, một bóng áo vàng xuất hiện nơi hành lang gấp khúc quanh co, bên cạnh còn có một người.

Người nọ vừa đi vừa cười nói:

“Đại vương phi muốn đi Hà Cung, lão nô dẫn đường.”

"Không phiền Bô thái giám, bảo cung nữ dẫn đường là được rồi."

Nàng thầm kêu khổ trong lòng, lưng cứng đờ, cố gắng lẩn vào một lùm hoa và cây kiểng, vừa khề nhích người, Bô thái giám ở phía sau đã lớn tiếng quát lên:

"Này, ngươi đến đây!"

Song Sinh Linh đứng yên tại chỗ, chỉ tích tắc trong lòng đã xoay chuyển ngàn vạn dự tính, trốn hay không trốn? Nếu trốn, chân khí của nàng đã bị tên Mạc Nhựt Băng kia phong bế, căn bản sẽ không chạy xa được. Nếu không trốn, bị đại vương phi này hành mất.

Nàng chỉ vừa do dự trong thoáng chốc vậy mà trong mắt Xuân Từ đã đầy lên lửa giận.

"Bô công công, mấy thứ cung nữ thuộc hạ này của ngươi càng ngày càng không có phép tắc. Ngay cả ngươi là Tổng quản nội đình gọi mà cũng dám không để ý đến."

Bô công công bị mất sĩ diện trước mặt Đại vương phi nên giận tím mặt, giẫm chân thật mạnh, the thé nói:

"À tiện nhân kia, ngươi là người cùng cung nào? Thật vô phép! Tự mình đến Dự sự phòng lãnh ba mươi trượng đi!"

Bảo ta đi chịu đòn ư?

Song Sinh Linh vừa nghe liền mừng quýnh, vội vàng khom người đáp dạ, cất bước định đi. Nhưng chưa bước được hai bước, chợt nghe Xuân Từ ở phía sau lạnh lùng nói:

"Khoan đã."

Song Sinh Linh bất đắc dĩ đứng lại, xiết chặt nắm tay, lòng bàn tay khê rỉ ra mồ hôi.

Đột nhiên Xuân Từ không nói thêm gì nữa, bốn phía lại trở nên yên tĩnh, đôi mắt ả dừng ở sau lưng nàng, như lưỡi đao lộ ra hết tất cả nguy trang, rồi cắm vào thịt tim vào xương hết một vòng.

Ngay cả áo lót nàng cũng dần dần thấm đẫm mồ hôi.

Cũng không biết là ánh mắt của ả lạnh lẽo, hay bởi vì gió cuối thu lạnh buốt, giá buốt âm thầm thấm vào tận bên trong. Song Sinh Linh chỉ cảm thấy trong áo lót như có rắn bò, trong mồ hôi ướt lạnh như có mạng theo mùi tanh của nọc độc.

Phía sau, Xuân Từ đột ngột bật cười, ngay sau đó nói với Bô công công:

"Bô tổng quản, cung nữ này xem ra có chút ngu dốt, không hiểu phép tắc, nhưng cũng không đến nỗi phạt trượng, để ả hầu hạ ta một lúc, lấy công chuộc tội. Ngươi đi làm việc của ngươi đi, hôm nay là lễ hậu hôn của hai vị vương gia, chốc nữa phải khởi giá đến Càn Long Cung để dự tiệc, thiếu người không được."

"Đại vương phi nhân từ, lão nô đương nhiên nghe theo người." Bô công công cười nhin lui xuống.

Trong khu vườn hậu hoa viên vắng vẻ, chỉ còn lại Xuân Từ và Song Sinh Linh.

Song Sinh Linh hít một hơi, bày ra vẻ mặt cười nhin xoay người lại.

Một câu "Tham kiến Đại vương phi." - Còn ở đầu lưỡi chưa kịp ra khỏi miệng, phía đối diện Xuân Từ chấp tay phía sau, khề cất bước chân, nhẹ nhàng bước đến như mây trời.

Song Sinh Linh vừa nhìn thấy lưỡi đao nhỏ đánh thép trên cổ nàng.

Nhanh như chớp, Xuân Từ đã dừng trước mặt nàng, tươi cười nhìn nàng. Nhưng đáy mắt lại ẩn một tia sáng lạnh lẽo, như tia chớp núp sau mây đen sắp sửa xuyên thủng trời xanh.

Ả hơi nghiêng đầu, uốn lưỡi đọc rõ ràng từng chữ, giọng nhẹ nhàng mà sắc bén:

"Châu Yến Từ Đẳng."

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Từ Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Động thủ

“Xuân Từ.”

Nàng âm thầm lau mồ hôi nơi lòng bàn tay lên áo, bình tĩnh quay người lại, nhìn đôi mắt ngập tràn sát khí của Xuân Từ.

Giọng nói đó là của lão nhĩ! Yên Từ?

“Quả nhiên là ngươi.” Ánh mắt Xuân Từ quét khắp người Yên Từ, điềm nhiên nói:

“Ta nhìn thân hình này đã cảm thấy quen thuộc... Châu Yên Từ Đẳng lâu quá không gặp nay ngươi chết đi.”

“Cảm phiền tỷ tỷ nhớ nhưng ta ngày đêm vậy thật thất lễ quá? Hết tỷ đến phu quân tỷ quan tâm tới ta như vậy sao ta dám chết” - Yên Từ cười ra hiệu cho Song Sinh Linh đi đi.

Xuân Từ vốn đã tiến đến một bước nghe thấy lời này thì khựng lại, suy nghĩ một chút, cười lạnh nói: “Ngươi dám nhắc đến chàng?”

“Ta có gì không dám nói chứ?” - Yên Từ không lùi mà còn tiến thêm một bước. Ngược mắt nhìn thẳng vào đáy mắt Xuân Từ.

Ánh mắt nàng trong trẻo đối chọi với ánh mắt dày đặc sát khí lạnh lẽo của Xuân Từ:

“Ta rất cảm tạ là giờ Hồng Lăng có thể quan tâm tới ta đấy. Ngay cả đêm động phòng của ta hấn cũng tới thăm”

“Ngươi!” Cả người Xuân Từ khẽ run, răng nghiến ken két, tức giận hoá thẹn.

Ả cắn răng trầm tư hồi lâu, ánh mắt đột ngột loé lên sự hung ác, cắn hận nói:

“Không đúng! Sao chàng lại có thể đến thăm ngươi đêm động phòng được?”

Yên Từ đứng là đang chờ đợi câu này, liền bày ra vẻ mặt bối rối lơ lờ, không dám nói gì, lui về phía sau một bước. Lúc này Xuân Từ sao bỏ qua được, bước nhanh lên trước dồn ép nàng “Nói! Làm sao ngươi lại nói vậy?”

Yên Từ ừ ảm tay trong ống tay áo, nghiêng đầu nhìn ả, bất ngờ đáp: “Này, Xuân Từ, ngươi đến gần ta như vậy, không sợ ta ra tay giết ngươi à?”

Xuân Từ đang sốt ruột nên bị luống cuống, vừa nghe Yên Từ nhắc nhở mình thì mới nhớ đến võ công của ả thua nàng.

Thoáng chút do dự, ả khẽ lui ra sau một bước, cười khẩy nói:

“Nếu là ở chỗ khác, ta phải dè chừng ngươi nhưng đáng tiếc, đây là Hoàng cung Đông Tề Quốc. Ngự Lâm quân đang ở bên ngoài cách hai mươi bước, ta chỉ cần hô lên một tiếng, ngươi sẽ hoá thành thịt nát xương tan, Yên Từ bản thân ngươi mới nên phải cẩn thận.”

Yên Từ khoanh tay, nhàn nhả tựa lưng vào cột:

“Đến đây đi, bầm ta thành thịt nát xương tan đi, hoặc là thân nhiên mà giết ta giống như lần trước. Sau đó, chúc mừng ngươi, ngươi mãi mãi cũng sẽ không biết kẻ thù huỷ hoại cả đời ngươi là ai.”

“Kẻ thù thật sự của ta chính là ngươi.” Ánh mắt Xuân Từ loé sáng lên, nhìn Yên Từ: “Ngươi đừng uổng phí tâm tư giờ mảnh khoé trước mặt ta.”

Yên Từ liếc mắt nhìn ả, bỗng cười phá lên, đứng thẳng lưng, ngoắc ngoắc ngón tay ngả ngón nói:

“Xuân Từ, thật ra thì ngươi đang hoài nghi đúng không? Nếu không thì ngươi đã sớm ra tay rồi, còn nói nhảm làm gì? Ngươi đâu phải kẻ ngu, đương nhiên biết rõ là Mạc Hồng Lăng chỉ dựa hơi vào nhà cha ngươi để cướp ngôi vị? Và tất nhiên cha ngươi cũng để ta lấy Mạc Hải San cũng là quân cờ thứ hai của ông ta nếu như mà để phòng bất chắc tính khí của ngươi làm hỏng chuyện”

Ánh mắt Xuân Từ khẽ động, đây chính là chỗ hoài nghi trong lòng ả. Sao cha lại cùng lúc gả nàng cho Mạc Hồng Lăng rồi lại cùng lúc gả Yên Từ cho Mạc Hải San. Nếu như không phải tại nàng ta có ý với Hồng Lăng, sao lại có chuyện xảy ra trùng hợp như thế?

“Nói thật với ngươi nha.” - Yên Từ luôn quan sát nét mặt của ả, đã sớm nhìn ra tâm tư ả, càng gắng sức thân nhiên cười như sự việc chẳng hề liên quan đến mình “Mạc Hồng Lăng đồng ý lấy ngươi vì bảo bối gia truyền của nhà ngươi, còn giết ngươi chính là mục đích.”

“Bảo bối gì chứ?”

“Tại sao ta phải cho ngươi biết? Cho ngươi biết rồi để ngươi giết ta à?” - Yên Từ dựa vào cột, lắc đầu nguầy nguậy nói: “Xuân Từ, ngươi cho rằng óc của ta toàn phân như ngươi à?”

Xuân Từ nghe không hiểu nàng nói gì, tức giận nói “Ta giết ngươi trước đã.”

“Đến đi đến đi, người có tin trong một khắc người kêu cầm vệ, còn ta kêu Mạc Hải San đến không?”

Xuân Tử đột nhiên im bất không thốt ra được âm thanh nào, ả há miệng do dự trong thoáng chốc.

Đối diện, Yến Tử thản nhiên ngông cuồng cười. Đáy mắt ngập tràn tự tin, bàn tay giơ lên, ngón út hơi vênh lên, ba ngón giữa xoè đều. Chiêu thức mở đầu này hết sức kì lạ, Xuân Tử chưa từng thấy qua thế tay kiểu này.

Cộng thêm thái độ thản nhiên không sợ chết của Yến Tử, một câu “Người đâu!” cứ đặt ở đầu miệng, uốn lưỡi mấy lần cũng không thốt ra được.

Yến Tử trước sau vẫn luôn cười, nụ cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời, nhẹ nhàng thuần khiết như bông bồ công anh.

"Thưa vương phi" - Một đội cầm vệ quân đi tới.

"Bắt ả cho ta" - Xuân Tử găm lên đắc ý nhưng vẫn thấy Yến Tử cười như chưa bao giờ cười.

Hự! Trong chốc lát Xuân Tử ngã đi ngay sau đó bởi Kim La đánh ngã đi.

"Vương phi, tại hạ đến chậm trễ xin vương phi trách phạt" - Kim La cúi gập người cung kính với Yến Tử.

"Không sao! Làm theo kế hoạch ban đầu đi"

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Bí mật của hoàng đế đông tề quốc

Song Sinh Linh sau khi được Yến Tử giải vây liền chạy tới lạc vào nội cung. Ở đây tối om không một ai canh gác có lẽ tất cả mọi người đều đang ở yến tiệc hết rồi.

Nhìn lên trên là dòng chữ bay lượn Tề Long cung. Nếu nàng không nhầm đây là nơi ở của hoàng đế, vậy có lẽ là cha của tên mặt lạnh kia rồi. Chắc không có ai? Nàng định đi qua nhưng lại nghe tiếng thở thồn thềm trong phòng vọng ra.

"Cứu với... Cứu... Với "

Có người bên trong sao? Nàng liền phi bóng dáng lên cửa sổ cửa phòng thấp thoáng ánh nến mờ ảo có bóng người nam nhân đang vói tay gọi nàng lại.

"Cứu... Ta... "

"Hoàng thượng?" - Song Sinh Linh giật mình chạy thẳng vào phòng không hề do dự.

"Sinh Cửu Ngọc là nàng sao... Cứu ta..." - Hoàng thượng mở mắt to hơn nói.

"Ta là Song Sinh Linh! Nhưng sao người lại biết tên bà ngoại của ta?" - Song Sinh Linh khó hiểu đi gần đến bên long sán.

"Con là cháu gái của nàng ấy ư?" - Hoàng thượng nhắm chặt mắt lại hai khoé mắt bỗng dung trào khoé lệ.

"Đúng thế? Nếu như không làm người biết ta không phải người của thế giới này đúng không Hoàng thượng?" - Song Sinh Linh ngay từ lần đầu gặp Hoàng thượng ở yến tiệc đã thấy ông ta rừng mình rồi cáo phép xin về nghỉ.

"Cả Yến Tử cũng thế! Thế nên hàng ngày người triệu Yến Tử đến thỉnh an người và Thái hậu là có mục đích khác" - Song Sinh Linh kiên định nói tiếp.

"Nếu con là cháu gái của Sinh Cửu Ngọc vậy Yến Tử hẳn cháu gái của Yến Tiêu Dao là người đến từ thế giới khác!" - Hoàng thượng khó khăn mở giọng nói.

"Đúng là như vậy?! Người có thể nói cho ta biết cách trở về chứ?" - Song Sinh Linh nắm chặt lấy tay của Hoàng thượng lé lên một tia hi vọng.

"Ta... Thực sự cũng không biết cách làm sao cho con trở về cả. Nhưng mà trước khi bà của con và bà của Yến Tử ra đi để lại cho ta và hoàng huynh của ta hai thứ" - Hoàng Thượng dùng hai tay nắm chặt Song Sinh Linh hơn.

"Thứ gì ạ?" - Song Sinh Linh nghĩ nếu có đồ để lại vậy chắc hẳn là đồ tốt.

Hoàng thượng liền sờ tay lên mép giường có một cái hộp mở nắp hiện ra dưới gối. Người liền rút ra một cây tiêu và một bộ ngọc thạch bích trong suốt như gương.

"Cái gương ngọc này là của bà con để lại cho ta, còn cái tiêu này bà của Yến Từ để lại cho hoàng huynh Thái thượng hoàng của ta" - Hoàng Thượng liền gơ hai món đồ này lên cho nàng xem.

"Người có thể kể cho ta nghe chuyện khi đó được không ạ" - Thực sự nàng muốn tìm hiểu rõ sự tình tại sao nàng và Yến Từ lại bị lạc đến nơi này không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Ngay cả bà của hai người cũng lạc tới đây thì tất nhiên phải là do duyên phận gì đó.

"Được ta sẽ kể cho con nghe..."

Đồng Tề Quốc năm thứ ba do vua Mạc Hoàng Lăng trị vì có ba người con trai: Đại vương gia - Mạc Hoàng Vân, Nhị vương gia - Mạc Hoàng Thăng, Tam vương gia - Mạc Hoàng Kim.

Mạc Hoàng Vân tính khí trời sinh độc đoán ganh ghét ai có dòm ngó đến hoàng vị của hắn giết không tha ngay cả huynh đệ ruột thịt. Mạc Hoàng Thăng chiến đấu trên chiến trường tiếng danh vang dội. Mạc Hoàng Kim bình tâm không hề quan tâm đến tranh đoạt quan hệ triều chính nịnh bợ suy nịnh của các quan đại thần.

Tình thế loạn lạc vua Mạc Hoàng Lăng trước lúc lâm chung ra chiếu truyền ngôi cho Nhị vương gia - Mạc Hoàng Vân nhưng lại bị Mạc Hoàng Vân tính ra tay giết hại. Sau khi cướp ngôi Mạc Hoàng Vân vì muốn dân chúng chấp thuận hắn không hề cướp ngôi liền tha mạng cho hai vị vương gia.

Cùng lúc đó có sự xuất hiện của hai vị công chúa nước quân bại trận đến hoà hôn tên là: Sinh Cửu Ngọc - Yến Tiêu Dao. Tính tình hai nàng công chúa búống bình ngang ngược luôn làm điều trái ngược nói năng dị nghị khó hiểu.

Nhưng không hiểu sao sống lâu dần với nhau tình cảm lâu dần sâu sắc đến thiên trường địa cửu. Từ lúc có hai nàng ấy mối thù diệt cha đã hoàn thành tuyệt đối cùng nhau bước đến bến bờ tương lai. Ngôi vị thuộc về Nhị vương gia Mạc Hoàng Thăng tất nhiên là vương hậu chính là Yến Tiêu Dao. Còn tam vương gia Mạc Hoàng Kim - tam vương phi Sinh Cửu Ngọc sống hạnh phúc phò trợ cho hai người kia.

Đến một ngày kia thời điểm ngày mặt trời biến đổi thành màu đỏ. Được gọi là Mặt Trăng Máu mọi thứ liền thay đổi trong tức khắc có hai bóng dáng hắc y nhân màu vàng và màu đen bay đến hậu cung. Bắt hai nàng đem ra hai vật bảo bối kia nhất quyết hai nàng không chịu giao ra.

Trời đất nổi lửa rung chuyển ánh trắng đỏ chiếu xuống Sinh Cửu Ngọc và Yến Tiêu Dao hai nàng liền gơ ra một chiếc tiêu và một chiếc gương ngọc gơ ra lên trời. Khiến cho hai hắc y nhân kia bị trọng thương nặng nề biến mất trong gió đêm. Một cách cửa màu xanh hiện ra trước mặt hai nàng... Là cánh cửa của sự trở về thế giới của hai nàng.

"Sinh Cửu Ngọc/Yến Tiêu Dao"

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Từ Đắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Ở đâu có nàng, ở đây có ta!

Hai nàng liền quay lại bởi tiếng gọi đó nhưng thực sự lựa chọn của trái tim không thể nghe theo lí trí chỉ để lại vào tay hai người nam nhân kia hai món bảo bối kia với hai từ "bảo trọng!"

Sinh Cửu Ngọc và Yến Tiêu Dao cũng biến mất ngay sau đó. Trời đất trở lại bình thường trong xanh thoáng đãng. Mạc Hoàng Thăng từ đó đau khổ quá mà qua đời vì bệnh tật để lại cái tiêu cho Mạc Hoàng Kim với tên của nàng trên chiếc tiêu "Yến Tiêu Dao" truyền ngôi luôn cho Mạc Hoàng Kim. Chiếc gương ngọc được gọi là Sinh Cửu Ngọc, vậy dân gian mới có tương truyền câu ca dao:

"Thái thượng hoàng Hoàng Mạc Thăng yêu cô gái họ Yến cầm trong tay thanh Tiêu Dao. Hoàng thượng Mạc Hoàng Kim yêu cô gái họ Sinh cầm trong tay Cửu Ngọc"

**

"Đại vương gia bảo vào xem lão già kia đã chết chưa mau?"

Giọng nói binh sĩ ở ngoài khiến cho Hoàng thượng im nín ra hiệu cho Song Sinh Sinh trốn đi. Hoàng thượng sờ tay lên bên gối đầu giường rút ra một chiếu chỉ và Ngọc ấn đưa cho nàng.

"Cầm lấy và hãy giao cho Mạc Nhược Băng, con mau đi đi để ta ở lại đây" - Hoàng thượng hấp hối nói với nàng.

"Người cùng đi đi! Nếu người muốn truyền ngôi cho chàng ấy người phải tự nói với chàng ấy chứ?" - Song Sinh Linh run rẩy cầm lấy đồ.

"Không còn thời gian nữa ta cũng không sống được bao lâu hãy để ta đi tìm bà của con? Được chứ Song nhi?" - Hoàng thượng không nói nhiều nữa đẩy nàng xuống mặt đất dưới long sản.

Lăn lộn ôm đồm trong mặt đất không biết lối ra về hướng nào. Ý niệm trong đầu nàng vẫn còn đang xoay chuyển, một dáng người theo gió lướt đến từ phía đằng xa, đỡ lấy thân nàng. Tiếng quát khê vừa cứng như sắt đá vừa mang theo chút giận dỗi vang lên:

"Song Sinh Linh! Nàng dám trốn! Xem ra ta không nên chỉ khoá chân khí của nàng, mà còn nên đánh gãy chân nàng!"

"Mặt lạnh!!!" - Song Sinh Linh vừa mừng rỡ vừa hồi hấp ôm chặt hân.

"Sao hử? Chưa gì đã nhớ ta ư" - Mạc Nhựt Băng vẽ lên nụ cười điêu luyện nhìn nàng.

"Hoàng thượng... Cha chàng bị Mạc Hồng Lăng ám hại" - Song Sinh Linh sức nhớ tới liền đưa ngọc ấn và thánh chỉ cho Mạc Nhựt Băng.

"Phụ hoàng tính truyền ngôi cho ta?" - Mạc Nhựt Băng chau mày.

"Mặt lạnh! Chàng có muốn ngôi vị này không?" - Nàng thực sự muốn hỏi thật hân. Hoàng thượng truyền ngôi cho hân vì cũng không muốn tái diễn chuyện năm xưa.

"Nàng nghĩ sao" - Mạc Nhựt Băng lại vẽ lên nụ cười ẩn ý khiến nàng khó hiểu.

"Ta không muốn sát hại chúng sinh. Ta muốn một cuộc sống an nhàn bình dị và có chàng" - Đúng vậy ước nguyện của nàng chỉ có thế.

"Nha đầu ngọc!" - Mạc Nhựt Băng búng khê trán nàng khiến nàng kêu lên.

"Chàng!?" - Song Sinh Linh hậm hực.

"Ở đâu có nàng, ở đây có ta" - Mạc Nhựt Băng ôm chặt lấy Song Sinh Linh khiến nàng bất ngờ đến vỡ oà.

Tình yêu quay vòng trong trời đất này. Trái tim vì ai mà bề bộn. Năm tháng phải làm thế nào mới yên ổn. Nghe tiếng gió thổi xào xạc. Làm lòng ai thấy ưu sầu. Nỗi nhớ tràn về trong phút chốc.

Mới làm ta quên đi đêm dài bao nhiêu. Ta giấu giọt nước mắt nóng hổi trong trái tim. Chỉ nguyện vì nàng si cuồng tam kiếp.

Ngắm hoa đầy trời, nghe tiếng đàn vang lên. Cùng nàng tiêu dao khắp đất trời. Nếu như tình yêu quá mạnh mẽ. Ta sẽ cùng nàng mơ một giấc mơ. Để xóa đi những giọt nước mắt nàng rơi.

Ta sẽ cùng nàng cùng chung bước. Nắm chặt tay nhau, xin đừng sợ hãi. Không cần biết ngày mai sẽ thế nào. Cũng chẳng sợ cùng trời cuối đất. Không phải sợ lưu lạc. Giữ chặt tay nguyện không buông.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Ma Vương!

Bóp...bóp... Bóp

Tiếng vỗ tay náo nhiệt làm bùng tình đôi nam nữ đang ôm nhau nồng thắm buông nhau ra.

"Yến tiệc ở Càn Long cung đang rất náo nhiệt sao Thập tam đệ và Thập tam vương phi lại ở đây ôm nhau thế này ư? Thật lãng mạn mà!" - Mạc Hồng Lăng cười gian xảo giả hiệu cho quân sĩ xung quanh bao vây lấy hai người.

"Đại ca à! Đêm nay ngày vui rồi sao lại huy động lực lượng binh sĩ tới đây góp vui với phụ phụ đệ? Đại tẩu đệ đại ca bơ vơ trông trái hử" - Mạc Nhựt Băng đẩy Song Sinh Linh ra phía sau chắn thân mình phía trước bảo vệ nàng.

"Không vui nữa! Bắt chúng lại cho ta!" - Mạc Hồng Lăng phát tay lên.

"Mạc Hồng Lăng nguoi là tên vô nhân đạo, nguoi dám giết hại cả cha mình! Đúng là mất nhân tính!!!" - Song Sinh Linh hùng hổ bước lên phía trước.

"Ồ! Thì ra lão già đó đưa ngọc ấn và thánh chỉ cho muội sao? Khôn hồn thì giao ra đây" - Mạc Hồng Lăng mất hết kiên nhẫn lao lên bắt Song Sinh Linh.

"Nằm mơ giữa ban ngày nhè cưng" - Song Sinh Linh né hân.

"Quân đâu bắt lấy bọn chúng" - Mạc Hồng Lăng tức giận tới cùng.

"Hãy xem là ai bắt ai. Lên hết cho ta!" - Ở phía bên kia có đội quân do Mạc Hải San và Yến Tử dẫn đầu.

"Cái gì đây!! Các ngươi định tạo phản!" - Mạc Hồng Lăng sợ hãi run lên.

"Tên nghịch tử ác ôn. Ngươi có dừng ngay lại không." - Giọng nói đanh thép của Hoàng thượng vang lên.

"Phụ hoàng? Sao người còn sống?" - Mạc Hồng Lăng run rẩy nhìn đội quân phía đằng sau phụ hoàng hắn.

Còn đằng sau Song Sinh Linh xuất hiện một đội quân nữa dẫn đầu là Kim La - Kim Phong. Rồi nhìn lại Mạc Nhược Băng đang nhìn nàng cười. Thì ra mọi chuyện đều trong tầm tay của hắn, còn cuộc chạy trốn hôm nay của nàng chỉ là góp vui. Vừa lờm Yến Tử giám giấu nàng rồi lờm Mạc Nhược Băng.

"Ta không sống để ngươi giết hại tàn sát huynh đệ tử cướp ngôi vị à? Đáng ra ngôi vị này ta vốn để cho ngươi nhưng ngươi lại làm chuyện sát hại ta, sát hại huynh đệ ruột thịt. Thế nên ta mới truyền chiếu truyền ngôi cho Băng Nhi" - Hoàng thượng vừa nói vừa tức giận khó thở.

"Hừ!!! Lão già ông chỉ muốn giành ngôi cho bọn chúng a....a....a" - Mạc Hồng Lăng hét lên.

Bỗng nhiên giữa trán hắn xuất hiện vết khí màu đen dấu ấn mặt trăng đen. Hắn cảm thấy lao tới Song Sinh Linh như hổ đói.

"Hắn bị trúng tà mọi người lùi lại. Yến Tử cầm lấy Yến Tiêu Dao" - Song Sinh Linh la lớn vọt lên phía trước ném Yến Tiêu Dao cho Yến Tử còn nàng lao vào trước.

Từng chiêu từng thức của hai người này đều có thể ngang dọc thiên cổ, đánh bại vạn pháp. Một người cầm đao, một người Sinh Cửu Ngọc, lúc va chạm nhau bộc phát ra lực lượng cường đại, khiến cho bầu trời tối đen, trong vòng phạm vi ngàn dặm trở thành một cảnh tượng hỗn loạn, thiên địa nguyên khí bay tứ tán.

Cảnh giới trận pháp do Sinh Cửu Ngọc tạo ra là cảnh giới pháp tắc.

Liền xuất hiện hai hắc y nhân lúc trước chặn đánh Mạc Nhược Băng và Mạc Hải San. Nếu Song Sinh Linh không nhầm thì người đang nhập xác Mạc Hồng Lăng kia chính là chủ nhân thực sự của hai hắc y nhân kia.

Hiện giờ hai đại cao thủ đều có sức mạnh công phá lớn, vận dụng lực lượng pháp tắc, đánh nhau long trời lở đất, trăng sao chìm nổi.

Yến Tử thấy tâm thần mình phiêu lãng, cơ hồ quên mất mình đang ở trong tình thế nguy hiểm tới cùng. Lao tới giúp Song Sinh Linh.

Lúc này xung quanh pháp trận được làm từ những bức tường đồng xanh, không tìm được lối ra. Lực lượng của pháp trận này kinh khủng vô cùng, tài liệu luyện chế tạo thành cái tháp này không biết được làm từ vật liệu nào, có lẽ không phải của thế giới này.

Keng!

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 30: Kiếp Nạn

Yến Tử bỏ một chưởng vào vách tường tháp. Với lực lượng hiện giờ, nàng có thể đánh tan một ngọn núi, thế nhưng đánh vào vách tường đồng xanh này chẳng suy yếu chút nào, ngay cả một mảnh vụn cũng không rơi xuống.

"Không biết trận pháp này được đúc từ thứ gì?"

Mạc Hồng Lăng thất kinh, hắn thi triển ra Cao Thần Châu Tinh, lấy rắn phá rắn, đâm vào vách tường tháp.

Cao Thần Châu Tinh không gì không phá nổi, cộng thêm lực lượng Đoạt Hồn lần 8 của hắn, oai lực của một mâu này không tầm thường. Thế nhưng nó vẫn chẳng làm gì được trận pháp Sinh Cửu Ngọc.

Cao Thần Châu Tinh vừa tiếp xúc với vách tường, bức tường đồng xanh kia kêu lên keng keng, chấn động không ngớt, Cao Thần Châu Tinh vang lên răng rắc, sau đó vỡ tan thành nhiều bột phấn.

"Đây quả thực là..."

Mạc Hồng Lăng không nói được gì, với lực lượng của hắn hiện giờ mà muốn đi ra ngoài quả thực là si tâm vọng tưởng.

Việc có thể làm duy nhất hiện giờ là chờ đợi, đợi khi nào biến hóa đột phá tù giam.

Hắn cũng đã lên kế hoạch. Lần này đại nhân vật giao phong, A La - A Tu sẽ chặn đánh Mạc Nhược Băng - Mạc Hải Sa, còn mình hắn sẽ đối phó Yến Từ - Song Sinh Linh.

Thế nhưng, hắn có đòn sát thủ, chính là hình người màu vàng Cửu Minh Lão trong mi tâm. Nếu như có thể vận dụng nó, thì hoàn thành đại nghiệp không thành vấn đề.

Àm ầm!

Trong lúc hắn liên tục thử nghiệm xem độ cứng rắn của Sinh Cửu Ngọc như thế nào, thì ở bên ngoài có một thanh âm vang lên, mặt đất chấn động.

Mạc Hồng Lăng nhận thấy trong lòng đất có một cỗ lực lượng vô biên tràn vào trong Sinh Cửu Ngọc, khiến cho cái tháp này chậm rãi xoay tròn, khí tức cường đại chui sâu vào bên trong, bao phủ các các nơi khiến cho hắn cảm thấy hơi run!

"Rốt cục đây là cái gì?" - Mạc Hồng Lăng la lên.

"Nếu ngươi thoát ra khỏi thân xác Mạc Hồng Lăng ta sẽ nói cho ngươi biết còn nếu muốn làm con rùa rụt cổ thì xin cứ tự nhiên" - Song Sinh Linh cười phá ra hiệu cho Yến Từ siết Yến Tiêu Dao mạnh hơn.

"Ha...ha...ha! Các ngươi đừng quên Ma Vương ta đã từng giết hai ngươi một lần thì ngẫu nhiên có lần nữa" - Một đám khói đen bay ra từ thân xác Mạc Hồng Lăng, công lực mạnh thân xác liền đánh bật ra ngoài trận pháp.

"Ngươi đã từng giết chúng ta?" - Yến Từ giật mình khó hiểu nhìn Song Sinh Linh.

Phía bên Mạc Hải Sa và Mạc Nhược Băng dường như không trụ được. Song Sinh Linh la lớn:

"Mặt lạnh, Bát ca tránh ra" - Hai người họ nghe thấy liền né xang bên tức thời Song Sinh Linh dọi Sinh Cửu Ngọc vào hai tên hắc y nhân. Chúng cũng bị nhốt trong trận pháp.

Sinh Cửu Ngọc và Yến Tiêu Dao hai nàng vẫn chưa luyện hóa được nó, chỉ có cách chôn nó ở chỗ này, muốn bắn một mũi tên trúng ba con chim.

Song Sinh Linh muốn thu lấy hai bảo bối này phải làm được hai điểm. Một là tiêu diệt ba bọn chúng, hai là xóa được nguyên thân Ma Vương. Hai điểm này vô cùng quan trọng.

Song Sinh Linh cẩn thận ngắm nghía, nếu như Ma Vương muốn thoát ra, chắc chắn sẽ không khống chế Sinh Cửu Ngọc và Yến Tiêu Dao.

Tới thời khắc cuối cùng Song Sinh Linh sẽ khiến cho nguyên thần lạc ấn của mình và viễn cổ trận pháp nổ tung, uy lực khiến cho Ma Vương và 2 tên kia phải diệt vong.

Nếu như giết không được Ma vương, vậy thì hắn sẽ tìm cách vận dụng hình người màu vàng trong mi tâm đánh chết Yến Từ.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Từ Đắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Cùng đợi nàng?

Hai hắc y nhân kia cường đại nhưng cũng không bằng tên Ma Vương kia. Bằng vào điểm này, Song Sinh Linh cảm thấy mình có hi vọng lấy được hai món bảo bối, phá hồng âm mưu của Ma vương.

Tuy rằng Ma vương mưu tính sâu xa, thế nhưng hình người màu vàng trong mi tâm của hắn, nhất định còn kinh khủng.

"Song Sinh Linh ta tạm thời án binh bất động, dùng chân khí của Thân Nhân của ta có thể thâm thấu vào trong Sinh Cửu Ngọc, tìm cách luyện hóa bảo bối này. Nếu không thành công sẽ nổ tung tức khắc."

Song Sinh Linh không để ý tới động tĩnh bên ngoài, khoanh chân ngồi xuống.

"Nha đầu nàng không thể làm thế" - Mạc Nhược Băng hét hoảng lao đến.

"Song Nhi/Lão nhị" - Mạc Hải Sa và Yến Từ la lên.

"Xin lỗi mọi người" - Song Sinh Linh diêm huyệt tất cả.

Sinh Cửu Ngọc là thần cấp khí công, đương nhiên là có công năng xóa ấn ký của người khác trong pháp bảo, chỉ cần đem tinh thần ý chí và chân khí của bản thân truyền vào trong pháp bảo, vậy thì sẽ tự động xóa lạc ấn của đối phương.

Tất cả những cái này là nàng đã đọc được do máu của nàng đã nhỏ lên Sinh Cửu Ngọc. Bảo bối thượng cổ này hợp với thân thể của nàng và cũng có kia ức của bà ngoại của nàng nữa. Thân thể nóng dần lên, nàng khẽ nhắm mắt lại khoé mắt dòng lệ ẩm trào ra.

"Mạc Nhượng Băng!! Vĩnh biệt!?"

"Không!!!!" - Gió trời động dậy, trời đất rung chuyển bao gồm tiếng thét của tất cả mọi người.

Nhất là Mạc Nhượng Băng! Tiếng thét của chàng thật thê lương, ai oán.

Cùng nàng đợi.

Gió ngừng! Sương tan.

Mưa tạnh. Tuyết chảy.

Tạm biệt ánh trăng tuyết vời.

Còn có ta ở bên nàng.

**

Ánh nắng chiếu rọi qua kẽ lá chiếu rọi vào gương mặt với khoé máu trên đôi môi đỏ mọng kia. Với một bàn tay vuốt ve khuôn mặt nàng! Bàn tay quen thuộc ấm áp.

Là chàng sao? Hay là nàng đang mơ!

"Mặt lạnh?! " - Song Sinh Linh khẽ gọi.

"Ta đây nha đầu ngốc" - Mạc Nhượng Băng ôm chặt lấy nàng như không để nàng tan chảy vậy.

"Là mơ sao? Ta lên thiên đàng rồi ư? " - Song Sinh Linh hé mắt ra quang cảnh bây giờ trời trong xanh gió lặng.

"Không! Là ta đây Mặt Lạnh của nàng đây!" - Mạc Nhượng Băng đưa bàn tay nàng sờ má hần.

Là người thật! Không phải mơ? Nhưng nàng cứ ngỡ kết cục này là phải ở thế giới hiện đại chứ? Sao lại???

"Lão đại/Song nhi muội " - Mạc Hải San và Yến Tử đứng trước mặt nàng.

Là thật kìa!

"Song nhi!" - Một giọng nói đánh thức sự mơ màng của nàng..

Là bà ngoại!

"Bà ngoại! Bà ơi!! " - Phía trên không là hình ảnh bà ngoại của nàng bên cạnh là bà ngoại của Yến Tử.

"Cháu yêu!Cháu đã làm mọi chuyện rất tốt rồi!" - Bà ngoại Song Sinh Linh nở nụ cười hiền hậu.

"Nhưng kết cục này thì sao bà?" - Đây là lí do nàng muốn hỏi nhất.

Bà ngoại Song Sinh Linh nhìn lại nam nhân đang ngủ bên kia. Tóc bạc phơ trong bộ trường bào bà mỉm cười quay lại nhìn nàng.

"Cháu hãy tự chọn kết cục cho riêng mình" - Rồi hai bà cùng biến mất để lại sự hoang mang cho mọi người.

Còn riêng Song Sinh Linh là một tâm tư khác. Kết cục trước của hai bà là chọn sự ra đi! Còn kết cục của hai nàng thì sao? Nhìn lại Yến Tử đang vui vẻ rạng rỡ cả vai Mạc Hải San..

"Vương gia! Thiếp đói bụng!"- Yến Tử nũng nịu bá vai Mạc Hải San

"Vậy thì về phủ thôi nào! Phu phụ nhà Thập Tam đệ có ăn ké không ta" - Mạc Hải San quay lại nhìn hai người.

"Có chứ! Vương phi nhĩ! Hiếm khi Bát ca có lời mời" - Mạc Nhượng Băng bế vồng Song Sinh Linh lên.

"A...a...a Mặt Lạnh chàng bắt nạt ta?!!!! " - Song Sinh Linh thét lên tất cả cùng về phủ Bát ca ăn trực.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Từ Đấng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Ta không để nữa!! người đi mà để! vương gia!!

Vương vị Hoàng thượng truyền lại cho Đại Vương Gia Mạc Hồng Lăng cùng một vị vương phi mới! Kể ra cũng lạ mọi chuyện đều nằm rõ trong lòng bàn tay của Mạc Nhượng Băng.

Yên Hà trong phủ Mạc Nhượng Băng mang về lại chính là người của Xuân Từ. Hà Phương phu nhân bên phủ Bát ca lại là người của Mạc Hồng Lăng gài vào. Xuân Từ bị Ma vương nhập vào xác Mạc Hồng Lăng giết chết trong khi Xuân Từ chạy trốn khỏi đội quân Kim La dẫn đầu.

Châm Nhi phu nhân trong phủ Bát ca lại chính là hắc y nhân nữ tên thật Tu La. Lúc Song Sinh Linh nàng cầm đồ Hoàng thượng giao trong mật thất.

Dưới sự chỉ đạo của Mạc Nhượng Băng đã sai Kim La đến cứu Hoàng Thượng ngay sau đó rồi. Thật sự mọi chuyện thật quá là bất ngờ với sự tương tượng chàng Song Sinh Linh.

Tâm tư của nàng vẫn vương bận lời nói của bà "Hãy lựa chọn cái kết của riêng con".

Nàng đã yêu thế giới này rồi! Yêu chàng? Mạc Nhượng Băng? Dù có ra sao nàng cũng không muốn xa chàng!

**

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến 8 tháng sau.

Người trong Thập Tam vương phủ đã bắt đầu nhiều lên. Tổ Đào - Kim La, Kim Phong - Ngọc Mây đã thành thân. Hiện giờ Song Sinh Linh và Yến Từ cũng đã mang thai được 6 tháng.

Mạc Nhượng Băng nhìn thấy cái bụng càng ngày càng lớn của Song Sinh Linh, không hiểu sao cảm thấy sợ hãi “Nha đầu! Ta sợ hãi!”

Song Sinh Linh nhìn khuôn mặt tuấn tú đầy lo lắng của hắn, câu này hắn đã nói vô số lần rồi, đại nam nhân mà sợ hãi sự sống chết của thê tử, thật sự là buồn cười, không khỏi bật cười nói “Vương gia, không sao đâu, sinh xong bụng ta sẽ nhỏ lại!”

“Như vậy cũng là quá lớn đi?” - Mạc Nhượng Băng nhíu mi.

Đang nói, Song Sinh Linh đột nhiên kêu lên, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Bụng đã bắt đầu đau âm ỉ.

“Sắp sinh rồi sao?” - Mạc Nhượng Băng nhảy dựng lên, ôm nàng vào trong phòng, nhanh chóng gọi bà đỡ đẻ.

Yến Từ ôm bụng kích động chạy tới, thấy nàng sắp sinh, lập tức sai Ngọc Mây đi nấu nước, tất cả mọi người đều bị kinh động

Sau khi tiến vào, Bà đỡ xắn tay áo, nói “Nhanh chuẩn bị nước ấm, ta tới đỡ đẻ”

Yến Từ thấy vậy liền lắc đầu:

“Không được, Nhượng Băng, đệ là nam nhân, đi ra sau bình phong đi, không cần ngại, ta tự mình làm!”

Phất tay, Yến Từ đã đem hắn đẩy đi “Lão đại, không đau, ta đến đây!”

Đầy đỏ đầy mồ hôi, Song Sinh Linh nhìn thấy Mạc Nhượng Băng và Mạc Hải San, hai đại nam nhân phải giúp mình tiếp sinh, lập tức kêu lên:

“Vương gia, mau đi ra ngoài, không cần ở đây, ta không cho chàng xem”.

Đau!!!

Một trận đau đớn khiến cho Song Sinh Linh không còn sức để nói, mồ hôi lạnh liên tục đổ xuống

Trùng mắt liếc nhìn nàng:

“Không cần, bốn vương muốn đích thân tiếp sinh, yên tâm, đừng sợ!” - Nhìn Song Sinh Linh đứng một bên, bà đỡ đưa cho Yến Từ cái khăn mặt “Lau mồ hôi cho vương phi”

Khi nói chuyện, công việc đã bắt đầu rối rắm lên. Rốt cuộc cũng có thể ngừng lại chút, Song Sinh Linh về mặt trắng bệch nói “Mặt Lạnh, chàng sẽ tiếp sinh sao?”

Nhìn thấy bà đỡ liên tục bận rộn, Song Sinh Linh bắt gặp thấy có chút buồn cười.

“Trước kia cũng giúp mấy con ngựa đờ đề rồi!” - Ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng, Yến Tử có chút đau lòng “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Sao vẫn còn chưa sinh ra?”

Song Sinh Linh đỡ khóc đỡ cười liếc mắt nhìn Mạc Nhược Băng, tình cảnh lúc này nàng chính là con ngựa mẹ kia, một trận đau đớn đánh úp lại, đau đến mức Song Sinh Linh thiếu chút nữa đã không thở được:

“Đau quá”

"Ta không đẻ nữa đâu!!! "

Người Đi Mà Đẻ! Vương Gia!!

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Lại thêm đứa nữa!?

Tiếng kêu to khiến cho Mạc Nhược Băng ngây ngốc, không dám làm bất cứ động tác gì, nhích người tới phía trước “Nha đầu, không khóc, không khóc!”

“Vương gia, ngài đừng lo lắng, không sao đâu, vương phi, ngài dùng sức đi” - Tổ Đào chạy tới bên giường.

Mạc Nhược Băng đỡ tựa vào bên giường hôn đi giọt nước mắt của nàng, vuốt ve mái tóc hỗn độn của nàng “Thực xin lỗi, không sinh lúc nào mà lúc này lại sinh! Song nhi, không khóc”

Hắn vươn tay ra cho nàng cảm lấy “Không đau, không đau!”

Một tay khi vuốt ve khuôn mặt đầy mồ hôi của nàng, trong lòng nghĩ, mình thật là đáng chết, làm nữ nhân của mình thống khổ như vậy, trong lòng hắn bắt đầu cảm thấy ám ảnh.

“Vương gia, không sinh nữa, ta không sinh nữa!” - Song Sinh Linh thét lên chói tai.

“Vương phi, ngài dùng sức đi!” - Tổ Đào cũng khẩn trương lên theo.

Mạc Hải San ở bên ngoài cũng đỏ đầu mồ hôi “Song nhi, muội không thể làm loạn, dùng sức phải có tiết tấu!”

Yến Tử nhìn thấy Song Sinh Linh ở bên trong đau đến chết đi sống lại, cũng gấp gáp lại theo vào “Ta đi vào nhìn xem, ta phải đi vào nhìn xem!”

Mạc Hải San là lo lắng trong lòng Yến Tử sẽ bị ám ảnh, nàng đã mang thai cũng 6 tháng, không lâu sau sẽ sinh, đến lúc đó nàng sẽ cảm thấy sợ hãi. Liên ôm chặt lấy Yến Tử trở lại mặc nàng khóc.

Nhìn thấy Song Sinh Linh đau đớn như thế, ngay cả bà đỡ cũng không đành lòng, nhưng nhìn thấy nàng như vậy, trong lòng càng thêm đau “Vương phi, thực xin lỗi, xin lỗi!”

“Ta không còn sức, không sinh nữa!” Giờ phút này Song Sinh Linh đã đau đến mức không còn biết mình đang nói gì “Vương gia, chàng thử sinh xem, đau quá”

Trong phòng vang ra loạt tiếng kêu, mà nam nhân bận rộn cả người đổ mồ hôi cũng không ít hơn Song Sinh Linh. Thời gian từng chút, từng chút một trôi qua, mà chiếc bụng nhô cao của Song Sinh Linh vẫn không thấy xẹp xuống, tiếng kêu cũng càng lúc càng đau đớn

“Máu, trời ạ, chảy máu”- Mạc Nhược Băng kinh tâm kêu lên chảy máu khi sinh con là chuyện bình thường nhưng chính mắt nhìn thấy Song Sinh Linh đổ máu, trong lòng không khỏi nhói đau “Trời ạ, làm sao bây giờ? Bất ca ta phải làm sao bây giờ?”

“Băng đệ, sinh con thì phải chảy máu, đệ lại không cho ta đi vào. Chỉ cần không chảy quá nhiều máu thì không sao!” - Mạc Hải San ở bên ngoài nói vọng vào.

“Cũng không phải là chảy quá nhiều máu, vương gia, ngài đừng la to, ta đều bị ngài dọa chết rồi!” - Tổ Đào đang tiếp sinh “vương phi, dùng sức đi, đã

thấy đầu rồi!”

Không biết qua bao lâu sau, Ngọc Mây đi thay nước ắm, một chậu rồi lại một chậu, đứa nhỏ vẫn chỉ mới ra cái đầu.

Suốt đêm, bàn tay Mạc Nhược Băng bị Song Sinh Linh cứa ra từng mảnh xanh tím, thần kinh toàn thân hấn đều rồi, rốt cục đến khi trời sáng mới nghe được tiếng khóc của đứa trẻ truyền tới.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, Mạc Nhược Băng quỳ gối ở đầu giường, gắt gao ôm Song Sinh Linh:

"Nha đầu, nằng chịu khổ rồi, về sau không sinh nữa!”

Trong nháy mắt kia, Song Sinh Linh tựa hồ thấy được giọt lệ trong suốt trong mắt hấn, trạng phụ như thế, kiếp này còn cầu mong gì “Vương gia, ta vẫn rất đau!”

“Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương phi, là một tiểu vương gia! rất xinh nha!” - Tổ Đào bọc đứa nhỏ lại, Ngọc Mây cũng tới phụ giúp, hai người chỉ lo cho đứa nhỏ, đột nhiên Song Sinh Linh lại kêu to lên!

“Đau! Đau!”

Bà đỡ quay đầu lại hét to:

“Không phải chứ, vẫn còn một đứa nữa!”

Cúi đầu nhìn thấy trên giường đầy máu, Mạc Nhược Băng cả kinh, sau đó phục hồi lại tinh thần, phần nộ quát:

“Đứa trẻ này sau khi sinh ra phải đánh 20 đại bản!”

Song Sinh Linh bị lời hấn nói làm cho suýt nữa là bật cười, nếu không phải là quá đau đớn, nằng thật sự sẽ cười rộ lên.

"Á... Á.. Á... Đau"

Bên ngoài cửa tiếng hét kinh hoàng của Yến Từ vang lên. Mạc Hải San sợ hãi ôm trầm lấy nằng "Vương phi.. Vương phi.. "

"Không phải chứ? Yến Từ sắp sinh!!! " - Tất cả đồng thanh hô loạn lên.

Mạc Hải San bế bổng Yến Từ vào trong phòng ngay sau đó. Vừa thấy cực vừa thấy buồn cười vui vẻ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Từ Đắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Tròn một năm tuổi!

Sau khi sinh xong, Mạc Nhược Băng và Song Sinh linh đi du ngoạn khắp nơi. Còn Mạc Hải Sa và Yến Từ chu du sơn cốc.

Để lại một cặp song sinh một trai một gái cho Kim La và Tổ Đào nuôi dưỡng. Bé trai có tên là Mạc Lăng Vương, bé gái có tên là Mạc Cửu Ngọc. Yến Từ sinh ra một bé gái đặt tên là Mạc Tiểu Dao giao cho Kim Phong và Ngọc Mây nuôi dưỡng.

**

Một năm sau, bốn người cùng trở về hoàng cung. Vì hôm nay là tròn một năm tuổi của ba đứa nhỏ.

Thành trì Đông Tề Quốc vẫn như thế tấp nập người qua lại mua hàng hoá các thứ. Nhất là cửa hàng của Song Sinh Linh và Yến Từ đông như chầy hội vậy.

Cần Long Cung khung cảnh đồ sộ nguy nga, Mạc Hồng Lăng trên ghế hạm rồng đang bế Mạc Tiểu Dao chơi đùa vui vẻ. Dường như hấn đã có thâm tình với đứa trẻ này mà quên đi mối tình sâu nặng với Yến Từ rồi.

"Hoàng thượng vạn phúc" - Cả bốn người họ đồng thanh.

"A! Miễn lễ các đệ các muội" - Mạc Hồng Lăng bế Mạc Tiểu Dao xuống bên cạnh họ.

"Đây là Tiểu Dao nhà đệ đúng không ca" - Mạc Hải San giang tay ra đón lấy đứa bé gái.

"Đúng thế! Tiểu quận chúa này rất ngoan và nghe lời nha" - Mạc Hồng Lăng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của đứa bé nói.

"Vậy hai đứa con của đệ đầu hoàng huynh?" - Bấy giờ Mạc Nhượng Băng mới để ý đến con của hắn.

"Chàng thích chết à! Mặt lạnh đi tìm con mau" - Song Sinh Linh đâm Mạc Nhượng Băng thúi thúi.

"Ồ! Sao lại đánh ta là nàng thích giao du vất con cái neo nóc cho người ta à" - Mạc Nhượng Băng được tiếng đồng người cãi lại Song Sinh Linh.

"Chàng dám bắt ta" - Song Sinh Linh tối sầm mặt lại.

"Thôi nào! Đệ muội, Lăng Vương và Cửu Ngọc phụ hoàng đang chông ở ngự hoa viên" - Mạc Hồng Lăng mền tiếng giải vây cho đệ đệ.

"Vậy nha! Ta đi đón con trước đây" - Mạc Nhượng Băng chấp tay đa tạ Mạc Hồng Lăng rồi chạy tới ngự hoa viên.

Mạc Hồng Lăng, Yến Tử và Mạc Hải San cười ầm lên về đôi phu phụ này.

"Lão nhị bắt hắn lại cho ta" - Song Sinh Linh hét lên.

"Dạ! Dồ" - Yến Tử giật nảy mình chạy theo Song Sinh Linh.

-Ngự Hoa Viên-

"Gọi ông đi nào! a Tiểu Ngọc - Tiểu Lăng" - Thái Thượng Hoàng Mạc Hoàng Kim đang giờ cái kẹo hồ lô trước mặt tụi nhỏ.

"E...e...e... E"

"Phụ vương thiên tuế! Phụ vương cứu con" - Mạc Nhượng Băng vừa chạy tới bên Thái Thượng Hoàng vừa la.

"Hai con xem ai đến kìa! Thật đúng là cha các con thật giống trẻ con mà" - Thái Thượng Hoàng ôm lấy hai đứa bé nhìn Mạc Nhượng Băng đang chạy hốt hải.

"Mặt lạnh đứng lại mau" - Song Sinh Linh hô hào xốc vác lên chạy tới.

Rầm..

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Đây đã là kết cục?

Tiếng rầm thật to? Mọi người quay lại xem là nơi đâu phát ra tiếng động ấy. Trên bãi cỏ thênh thang Song Sinh Linh bị trượt ngã dập mông kêu la đau đớn.

"Haha.. Ha..ha" - Tiểu Ngọc, Tiểu Lăng, Tiểu Dao cùng cười nức nở.

"Mạc Nhượng Băng đồ khốn kiếp" - Song Sinh Linh gừ nhẹ.

"Lão đại! Không sao chứ đứng lên mau" - Yến Tử chạy tới.

"Song Nhi muội có đau không đứng lên nào!" - Mạc Hải San và Mạc Hồng Lăng đỡ nàng dậy.

"Mau ra coi Song Nhi bị sao nhanh!" - Thái Thượng Hoàng tức giận quát Mạc Nhượng Băng.

"Vương phi! Ta sai rồi đừng đánh ta hic. Nàng có sao không?" - Mạc Nhượng Băng hối hận bước tới.

"Thích chết không hả" - Song Sinh Linh ôm mông véo cẳng tai hắn lại.

"Á... Á... Á đau ta biết lỗi rồi" - Mạc Nhượng Băng kêu lên tất cả mọi người phì cười.

Thật là vui vẻ - hạnh phúc biết bao!

Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh

Bỗng nhiên trời đất xoay chuyển, gió lớn cuốn tới, sắc trời chuyển tím.

"Chuyện gì vậy?"

"Động đất ư? "

"A.... A... A"

Trong người Yến Tử và Song Sinh Linh hai món bảo vật phát sáng cùng nhau bay lên trời. Sinh Cửu Ngọc và Yến Tiêu Dao hoà lại làm một chiếu vào ánh trắng.

Ánh trắng liền chuyển thành trắng lười liềm màu đỏ mở ra một khoảng không gian khác.

"Không lẽ là..." - Song Sinh Linh và Thái Thượng Hoàng tròn mắt la lên.

Sao lại đúng lúc này chứ? Ta với chàng yêu nhau chưa đủ? Chưa được ôm con, chưa được nghe con gọi tiếng mẹ mà? Tại sao!?? Tại sao chứ?? Ông trời ơi!!!

Gió càng ngày càng lớn Mạc Hải San che chắn cho Yến Tử, Mạc Nhượng Băng che chắn cho Song Sinh Linh. Mạc Hồng Lăng che chắn cho ba đứa nhỏ và Thái Thượng Hoàng.

"A! Ta đang bị hút vào trong đó" - Yến Tử la lên.

"Ta cũng vậy" - Song Sinh Linh nhìn chăm chăm Mạc Nhượng Băng.

"Song Nhi, Yến Nhi hai con đã tới lúc về nhà rồi" - Thái Thượng Hoàng biết rằng kết cục này giống với năm xưa ông đã gặp phải.

"Không!!! Song Sinh Linh nàng không được đi đâu hết!!" - Mạc Nhượng Băng ôm chặt lấy nàng hết lớn.

"Đừng đi Yến Tử" - Mạc Hải San ôm lấy Yến Tử.

"Xin lỗi! Đã đến lúc thiếp phải đi rồi?! Tạm biệt chàng! Tạm biệt các con! Tạm biệt mọi người! " - Song Sinh Linh nở nụ cười trong nước mắt.

Thực sự nàng đã mơ tới cảnh này rất nhiều lần rồi. Nhưng mà nỗi đau này quá lớn.

Gió thổi càng ngày càng lớn không ai mở mắt ra được. Yến Tử ngậm ngùi cất tiếng nói "bảo trọng" rồi nhắm chặt mắt lại.

"Mẹ" - Tiếng bập bẹ của ba đứa bé khiến hai nàng cùng mở mắt nhưng rồi hình ảnh mọi người cũng nhoè đi trong tiếng tích tắc của thời gian.

Trời lại quang, mây lại nổi, gió lại ngừng, khung cảnh ngự hoa viên trở nên tráng lệ bao giờ hết. Nhưng con người lại là một nỗi buồn sâu sắc?

Đôi lời tác giả:

#Song: Chặng đường gần một năm với bộ Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đã gần như khép lại rồi đó các vị độc giả thân yêu à? Có ai thích kết cục này không ta? Với ta à? Hừm có chút bất mãn nha! Nhưng cũng muốn tạo ra một kết thúc có hậu lắm cơ haha... Nhưng trước hết hãy nghe tiếp lời bà tác giả hợp tác với ta đã nhiaa *cúi chào, chuyển mic*.

#Yến Runa: Thân ái! Kính chào các vị độc giả đã đang và theo dõi đưa di tinh thần của ta và bà Son kia nhằm Song nhá:3. Thôi không dài dòng nữa nói luôn điểm chính.v. Kết thúc của mỗi một đứa con tinh thần của ta là một buổi đầu óc max rồi. Qua bao thời gian bàn bạc của ta với bà Song và hỏi ý kiến một số vị độc giả thì quyết định sẽ vào ngày tròn một năm khai hoang đứa con này. Tức là ngày 13/8/2018 ý! Sẽ cho ra 3 Phiên Ngoại:3 thấy chưa hẳn 3 ngoại truyện nhé các tình yêu!!! Nên nhớ đây chưa hẳn là kết thúc -.-

--> Cúi chào và tạm biệt hẹn ngày bộ Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đã tròn 1 tuổi nhiaaa *cả hai nắm tay cúi chào tình bông*

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.